

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

31870
6 εκκ. 700

GRVER-00657

2000

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Η
ΚΙΘΑΡΑ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ,
Η
Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ
ΛΥΡΙΚΩΝ ΤΟΥ ΠΟΙΗΣΕΩΝ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ
Α. ΚΑΙ Ν. ΑΓΓΕΛΙΔΩΝ.
1835.

Αρ. Ε16 31870
Δημόσιον Βιβλ. Εθν. Βιβλ. Βεροίας

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΔΩΡΕΑ
N. ΔΙΟΜΑΝΤΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθμός Εισαγωγής: 31870

Ημερ/νία Εισαγωγής: 25-4-78

Ταξινομικός Αριθμός: 990

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Σήμερον καὶ τὰ δεσποτῆρια ἠνοίχθησαν καὶ ἀπέδωκαν τοὺς στρατηγοὺς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὰ λοιμοτομεῖα δὲν περιέρχονται τὸ Ναύπλιον, τὴν Χαλκίδα καὶ τὸ Μεσολόγγιον μαιοφόνῳ καὶ ἀποστάζοντα αἵματος στρατιωτῶν ἀπὸ τὰς τάξεις των καταδιωχθέντων αὐθαιρέτως καὶ βιασθέντων νὰ καταφύγωσιν εἰς ληστείας. Σήμερον οὐδὲ οἱ μοναχοὶ βιαίως ἀποσπῶνται ἀπὸ τὰ κελλεῖα, ὅπου αἱ γενειάδες των ἐλευκάνθουνσαν, καὶ οὐδὲ ἡ ἀναστάσις τῶν ἐπαρχιῶν Οἰτύλου καὶ Γυθίου, ἔργον βιαίων πράξεων, παρουσιάζει τὴν Κυβέρνησιν εἰς χεῖρας μετὰ τῶν κυβερνωμένων. Σήμερον οἱ πρόκριτοι τῆς Ἑλλάδος δὲν διώκονται ἀπὸ τὴν πρωτεύουσιν, καὶ δὲν σύρονται ἐν γωνίᾳ καὶ ἐν παραθύρῳ ἐξυβρισμένοι, οὐδὲ τὰ κτήματα τῶν πολιτῶν ἀρπάζονται παρὰ στρεφοδίκου καὶ τυραννικῆς Οἰκονομίας. Αἱ βιαιότητες αὗται κατηργήθησαν, ἀφ' οὗ ἡ Κυβερνήσις εἰς ἐνὸς χεῖρας ἔμεινε· ἡ γαλήνη διεδέχθη τὴν τρικυμίαν καὶ λυκαυγὲς εὐτυ-

χιστέρου μέλλοντος εἰς τὴν πατρίδα ἡμῶν ἀνα-
 τέλλει. Τὸ γενναῖον στρατιωτικὸν τῆς Ἑλλάδος
 εὐρίσκει περίθαλψιν καὶ ἡ ληστεία ἔργον τῆς πρὸ τριῶν
 ἑτῶν διαλύσεώς του θέλει καταπαύσει. Οἱ ἐπίσημοι
 πρόκριτοι τῆς Ἑλλάδος συνιστῶσι τὸ Συμβούλιον τοῦ
 Βασιλέως καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀγῶνος παραγκωνίζουσι
 τὰ ὀλιγόνοα καὶ ἡμιμαθῆ γραμματικίδια, καὶ εἰς τὰ
 ὑψηλότερα ὑπουργήματα παρειαγονται. Ἡ Ἑλληνικὴ
 γλῶσσα, ἥτις ἀπὸ τὰ ὑπουργεῖα σχεδὸν ἐξωρίζετο, ἔγει-
 νε παραδεκτὴ καὶ εἰς τὸ Βασιλικὸν Γραφεῖον, καὶ
 ὁ Ἑλληνικὸς ἱματισμὸς δὲν προγράφεται ἀνοήτως.
 Αἱ ἀδίκως ἀρπαγείσαι ιδιοκτησίαι ἀποδίδονται καὶ
 φροντὶς γίνεται περὶ τοῦ ἀνέτου βίου τῶν προμάχων
 τῆς πατρίδος· ἐν γένει ἡ Κυβέρνησις τῆς πλειοψηφίας
 ἐνόμιζε τὴν Ἑλλάδα ὡς ὄν, μὴ ὑπάρχον, ἐφ' οὗ ἐζήτει
 νὰ οἰκοδομήσῃ τὴν βασιλικὴν δύναμιν, ἡ δὲ παροῦσα
 Κυβέρνησις βλέπει εἰς ἡμᾶς ἔθνος ἔχον γλῶσσαν, ἥθη,
 χαρακτῆρα, ἱματισμὸν, χλάσεις διαφόρους ἀνθρώπων, ἀ-
 γωνισὰς καὶ ξένους εἰς τὸν ἀγῶνα. Εἰς τοιαύτην ἐπομένως
 ἐποχὴν ἡ Κιβάρμου εἰς τὸ κοινὸν φαινομένη, ἀποβάλλει
 μέγα μέρος τῆς μικρᾶς ἀξίας της, ἐπειδὴ συνεγράφη ὡς

βίβλος καταδικαστική τῶν βιαίων καὶ ἀντεθνικῶν πράξεων, καὶ συντεθεῖσα εἰς ἡμέρας τρικυμιώδεις, φαίνεται εἰς ἡμέρας γαληναίας.

Ὅτε συνεγράφομεν τὸν Ἥλιον, ἐπροβάλομεν ὡς ἔργον ἐπιστηρίξεως τοῦ Θρόνου καὶ καθησυχάσεως τοῦ ἔθνους τὴν περίθαλψιν καὶ τὸν ὀργανισμόν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, τὴν σύνθεσιν Συμβουλίου ἐκ τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, τὴν σύστασιν δανειστικῆς τραπέζης, τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ναυτικῶν νήσων καὶ ἄλλων, τὴν αὔξησιν καὶ τελειοποίησιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων, τὴν καθιέρωσιν τῶν Συνταγματικῶν ἀρχῶν, καὶ ἐνὶ λόγῳ, ὅσα ὡς δημόσιοι ὑπηρεταὶ μετ' ἄλλων ἐγράψαμεν εἰς τὸ ἐθνικὸν ὑπόμνημα τῆς Γερουσίας πρὸς τὸν Λεοπόλδον, ὡς δημοσιογράφοι ἐπανείπομεν πρὸς τὸ κοινόν. Οἱ ἥρωες ὅμως τοῦ πρώτου Ὑπουργείου, ἀλλέως διέταξαν τὰ τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τούτων, καὶ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ βασιλέως εἰς Ἑλλάδα, ἀπέδειξε γράφων εἰς Μόναχον ἀναγκαίαν τὴν ἀποτολὴν βαβαρικῶν ἐπικουρίων στρατευμάτων. Ἄλλος διέλυσε τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα, καὶ ἀφῆκεν εἰς ὁδοὺς γυμνοὺς καὶ λιμώττοντας τοὺς τετραυμα-

ματισμένους προμάχους τῆς Ἑλλάδος. Συνεστήθη τὸ Ὑπουργεῖον Σπυρίδωνος Τρικούπου· εἰς τὰ ὑπουργήματα συνέρρευσαν γραμματικίδια ἢ πλαστοουργήματα· ἡ βιαία κατάλυσις τῶν μοναστηρίων ἐσχεδιάσθη καὶ καμμία φροντίς δὲν ἔγινε περὶ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων. Ἐφάνη τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου εἰς τὸ ὅποιον ἄλλο ἢ Ἑλλὰς δὲν εἶδε πρὸς διαπληκτισμὸν περὶ προσώπων, καὶ τὸ ἀντεθνικὸν μελέτημα τῆς ἐφόδου κατὰ τῶν λαῶν τοῦ Οἰτύλου καὶ Γυθίου. Μετὰ τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Μαυροκορδάτου ἦλθε τὸ τοῦ Καλέττου, εἰς τὸ ὅποιον ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις τῆς Μεσσηνίας, καὶ τὸ ὅποιον ἔδρεψε τοὺς ἀθλίους καρπούς τῶν πρὸ αὐτοῦ ὑπουργείων. Εἰς αὐτὸ, μετὰ τὴν ἐπανάστασιν μόνον εἰς Μόναχον τοῦ Μαουρέου καὶ Ἀβέλλου φαίνονται ἔχνη τινὰ ἐθνικωτέρων βημάτων. Ἐμελλε δὲ ἀληθῶς τρία ἔτη νὰ παρέλθωσι, ἕως οὗ ἡ βασιλικὴ ἀρχὴ ἄφ' ἑαυτῆς ἐπιλάβῃ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς νὰ ἱχνογράψωμεν εἰς τὸν Ἥλιον (ἶδε Ἀριθ. 8

Καμμία Κυβέρνησις καταθλιπτικὴ δὲν διαρκεῖ τὴν Ἑλλάδα· σρέψωμεν τὰ ὄμματα πρὸς τὰ ἐρείπια ἄλλα βλέπομεν Ῥωμαϊκά, ἄλλα Βενετικά, καὶ

Τουρκικά. Ποῦ εἶναι σήμερον οἱ κατακτηταὶ τῆς Ἑλλάδος Ῥωμαῖοι, Βενετοὶ καὶ Τοῦρκοι; Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει δύναμις τις ἐνδόμυχος κατατρώγουσα βλαδέας τὰς ξένας. Ἡ δύναμις αὕτη, ὑπῆρξεν ἡ κρυφία ζωὴ τῆς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δουλείας τῆς. Ἡ δύναμις αὕτη, τὴν ἀνέστησε προσφάτως. Ἡ δύναμις αὕτη θέλει τὴν ἀναπτύξει, τὴν αὐξήσει καὶ τὴν ἐπανακαταστήσει σοφὴν μητέρα τῶν ἐθνῶν.

Τὸ δραστηριότερον σήμερον μέσον τῆς προόδου τῆς, εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῶν πρωτουργῶν τῆς ἀναγεννησεώς τῆς. Ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ὑπόκειται εἰς χρεὴ, τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀποδοθῶσιν, ἂν θέλωμεν τὴν καθησούχασιν τῆς κοινωνίας. Ἡ ιδέα, ὅτι οἱ ἀγωνισθέντες ὑπὲρ πατρίδος ἀπολαύουσι τιμὰς καὶ δόξαν ζῶντες, πρέπει νὰ ριζωθῇ εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς νέας γενεᾶς, ἂν ἐπιθυμῶμεν νὰ ἐπιχειρήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς καὶ γενναιότερόν τι. Ἡ ἔρις τῶν ἐσωτερικῶν φατριῶν πρέπει νὰ παύσῃ, καὶ ἡ Ἑλλὰς νὰ μὴ καταχρᾶται τῶν δυνάμεών τῆς, σπαράττουσα ἑαυτὴν, ἀλλὰ νὰ φανῇ σῶμα ὁλοσχερὲς βαδίζον πρὸς τὰ φῶτα, καὶ μελετῶσα τὴν ἐπιχείρησιν ἄλλου τινὸς ἔργου, παρ' ὅ,τι ἔπραξε. Μέχρι τίνος ἀνα-

μασθῶμεν τὸ κείμενον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος; μέχρι
 τίνος ἀνακινῶμεν τὸ παρελθόν; ἡ πρόνοια τῶν ἐθνῶν
 ἀνοίγει ὀρίζοντα νέον εἰς ἡμᾶς. Ἡ συνένωσις εἰς ἓν
 τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς διεσχορπισμένης εἰς Ἑλλάδα,
 Θεσσαλίαν, Ἡπειρον, Μακεδονίαν, Θράκην, καὶ μικρὰν
 Ἀσίαν, ἡ τελειοποίησις τῆς καὶ ὁ φωτισμός της, ἰδοὺ
 τὸ νέον κείμενον τῆς νέας γενεᾶς.

Μὴ λησμονήσωμεν τὸ παρελθόν· ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ἡ
 Ἑλληνικὴ φυλὴ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως εἶχεν ὑποχει-
 ρίους δύο ἡγεμονίας πλουσίας, τὴν Βλαχίαν καὶ Μολ-
 δαυίαν καὶ οὕτω ἐφορολόγει δύο ἑκατομμύρια λαῶν,
 ὅτι τὴν χεῖρά της εἶχεν ἀνατεταμένην εἰς τὰ ὑψηλότερα
 συμφέροντα τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, καὶ ἦνοιγε πο-
 λέμους καὶ ἔκλειεν εἰρήνας, ὅτι εἶχεν τέσσαρας Ἀκαδη-
 μίας εἰς Χίον, Βουκουρέστιον, Κυδωνίας καὶ Σμύρνην,
 καὶ κατεῖχε τὸ ἐμπόριον ὅλης τῆς Τουρκίας. Διὰ τῆς
 ἐπαναστάσεως ἐστερήθη ὅλων τούτων, καὶ ὀκτακοσίων
 ἑξὶ χιλιάδων κατοίκων φονευθέντων ἢ ἀποθανόντων εἰς
 Ἑλλάδα, Χίον, Κρήτην, Κύπρον, Σάμον, Σμύρνην καὶ
 Κωνσταντινούπολιν Ὅθεν, ἂν τὸ ἔργον ἡμῶν μέχρι
 τούτου μένη, δὲν βλέπω τί ἐκέρδησεν ἡ Ἑλληνικὴ

φυλή. ἂν ὅμως οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἕλληνες θεωρήσωσιν
 ἑαυτοὺς προμάχους τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν των. ἂν συλ-
 λογισθῶσιν, ὅτι μετ' αὐτῶν συνδέονται διὰ τῆς αὐτῆς
 θρησκείας, διὰ τῆς αὐτῆς γλώσσης καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ
 ἱματισμοῦ, ἂν κατὰ μέρος ἀφίνοντες ὀλεθρίους νεωτερι-
 σμοὺς, πρὸς αὐτοὺς διηνακῶς σρέψωσι τὸ ὄμμα, τότε μέγα
 τὸ κέρδος τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, τότε μέγα
 τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος. Ὑπὸ ταύτην τὴν ἐποψὴν ἐ-
 θεώρησαν ἄραγε τὴν Ἑλλάδα, ὅσοι ἐζήτησαν καὶ εἰς
 τὸν ἱματισμὸν της νὰ φέρωσι μεταβολὰς, καὶ τὴν
 γλῶσσάν της παρημέλησαν, εἰσάγοντες ξένας γλώσσας,
 καὶ εἰς τὴν θρησκείαν της χεῖρα ἐπέβαλον;

Τοιαῦτα σχεδὸν κείμενα ποιήσεως ἐξελεξάμην εἰς
 τὴν Κιθάραν μου, καὶ εἰς τοιαύτας ιδέας παριστρέ-
 φεται μέρος τῶν ποιήσεών μου.

Ἡ πρώτη μου ποίησις κατὰ τὴν χρονολογίαν εἶναι
 ἡ Παιτιναδα μου, γραφείσα, ὅτε μετὰ τὴν ἐπανά-
 στασιν τῆς Μεσσηνίας οἱ φυλακισμοὶ νῦξησαν· εἶναι δὲ
 ἡ πρόρρησις τοῦ ἐθνικοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Εἰκοστὴ πέμπτη τοῦ Μαρτίου, ἡ Ἑλ-
 λὰς τοῦ ἀγῶνος, οἱ Ἕλληνες τοῦ ἀγῶνος, ἡ

Φωβοζήτησα μου, αἱ Σχιαί, ὅλα ταῦτα τὰ
 παιημάτια ἐξυμνοῦσι τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν.
 Μέχρι τίνος δοκησίσοφα καὶ ὀλιγόνοα λογιωτατίδια,
 ἐλθόντα μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ μεγάλου τούτου δράμα-
 τος καταφρονοῦσι τὸ μεγαλύτερον ἔργον τῶν παρόν-
 των χρόνων, καὶ σπουδαρχίδαι θρασεῖς νομίζουσιν
 ἑαυτοὺς νομοθέτας, ὄνειρεύονται ὑπουργεῖα, ράδιουρ-
 γοῦσι πρὸς τὴν Ἀρχὴν κατὰ τῶν προμάχων τῆς Ἑλ-
 λάδος;

Τὸ μελέτημα τῆς καταργήσεως τῶν μοναστηρίων
 ἐσχεδιάσθη ὑπουργοῦντος τοῦ Σπυρίδωνος Τριχούπου.
 Ἡ Ἑλλὰς ἐκ τούτου καὶ χρηματικῶς καὶ ἠθικῶς ἐζη-
 μιώθη. Στερουμένη καθ' ἑκάστην ἐπὶ τῆς πλειοψηφίας
 τῶν διδασκάλων τῆς ἀποδημούντων εἰς τὴν Τουρκίαν
 διὰ τὴν πενίαν, ἐκέρδησεν γελαιότατον διάταγμα
 περιέχον ἐπὶ τοῦ χαρτιοῦ Ἀστεροσκοπεῖα, Βιβλιοθή-
 κας, Πανεπιστήμια, Ἀκαδημίας, μελλούσας δόξας καὶ
 μέλλοντα ὄνειρα. τὸ Μοναστήριον καὶ τὸ Με-
 θυσι περὶ ταῦτα περιστρέφονται.

Ἐν τῶν πρώτων δυστυχημάτων τὰ ὅποια ἐπέφερεν
 ἐπὶ τῆς πλειοψηφίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ ἀπὸ τὰ ὀ-

πουργήματα ἀπομάκρυνσις τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἀγῶνος, τῶν ἀνθρώπων τούτων τῆς πείρας, ὑπῆρξεν ἡ ἀνεφάρμοστος ἀπόπειρα ὅλων τῶν πολιτικῶν θεωριῶν· οἱ γραμματίσκοι ἔγραψαν, ἀντέγραψαν, ἐπαντέγραψαν ὅλας τὰς βίβλους, καὶ ἡ Κυβέρνησις συνέθεσεν ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος θέματα τῶν σχολῶν. Τὰ δικαστήρια, αἱ δημογεροντεῖαι διελύθησαν, καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀφέθη ἄνευ τούτων τῶν ἀρχῶν, μέχρις οὗ οἱ νομοθέται τῆς ἀποτεινάζωσι τὴν κόνιν τῶν βίβλων καὶ ὑποκλέψωσιν ὀργανισμούς. Οὕτω κυβερνῶνται τὰ Ἑθνη; Ἐκτὸς τοῦ δημοτικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅλα τὰ λοιπὰ σχέδια ῥίζας δὲν ἔλαβον εἰς τὴν Ἑλλάδα, αὐτὸς δὲ χρῆζει ἔτι καὶ ἐπιθεωρήσεως καὶ τελειοποιήσεως. Ἡ Μεταμόρφωσίς μου καὶ αἱ Ὑψηλαῖ Ἐργασίαι μου λέγουσι πλείονα τῶν ὅσων δύναμαι νὰ εἰπῶ εἰς τὸν πεζὸν λόγον.

Ἡ Περιβόητος Δίκη μου εἶναι ἡ σάτυρα τῶν ἀγνώστων καὶ ξένων εἰς τὰ ὧτα τῆς Ἑλλάδος νόμων καὶ λέξεων. Ἡ ποινικὴ νομοθεσία εἶναι σκληρὰ καὶ ἀνοίκειος εἰς ἔθνος γλυκὺ καὶ πρᾶον ὡς τὸ τῶν Ἑλλήνων αἱ διχδικασίαι ἡμῶν πολυποίκιλοι καὶ δυσεφάρμοστοι καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ σύστημα τῶν Ὀρκωτῶν κριτῶν, καίτοι

πολύτιμον, ἀπέχει πολὺ τῆς τελειοποιήσεως εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἀγγλοι τὸ ἔφεραν. Ἐν γένει αἱ νομοθεσίαι δὲν εἶναι ἔργον ἑνὸς, ἀλλ' ἔργον κοινοβουλευτικῶν σωμάτων, ἀλλ' ἔργον συνόδου πολλῶν δοκίμων νομικῶν καὶ πολλῶν λογίων, καὶ δὲν βλέπω, ἂν ἡ κοινωνία ἔχῃ δίκαιον νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὰ μέλη τῆς ποινὰς τὰς ὁποίας αὕτη δὲν ὄρισε.

Αἱ Εὐγένειαι τῆς Ἑλλάδος περιέχουσι τὸν πρὸς τὴν ἀρχαιότητα τῆς Ἑλλάδος ἐκείνον ἔρωτα, ὅστις φέρει τοὺς εὐ φρονούτας πρὸς τὸ μῖσος τῶν Γοτθικῶν τίτλων καὶ εὐγενειῶν· γέννημα οὗτοι τῶν Εὐρωπαϊκῶν φυλῶν, στηρίζονται εἰς μωρὰν ἀνισότητα, καὶ φέρουσι πικρὸν καρπὸν τὴν ρίζωσιν ὀλιγαρχίας· πλὴν τὸ ποιημάτιον τοῦτο δὲν ἔχει προσωπικόν τι, ἀλλ' εἶναι παραινέσεις μᾶλλον σοβαρά.

Ἡ Πνὺξ, ἄλλο ποιημάτιον, ζωपुरεῖ τὴν ἀγάπην τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸ κοινοβουλευτικὸν σύστημα, πρὸς τὸ ὁποῖον βαδίζομεν διὰ τῆς συστάσεως τῶν δημοτικῶν, Ἐπαρχιακῶν καὶ Νομαρχικῶν Συμβουλίῶν, καὶ διὰ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κρατοῦς.

Ὁ Θάνατός της, καὶ ἡ Θάλασσα τῆς Ἀττι-

κῆς, περιέχουσι ἀπομιμήσεις τινὰς τοῦ Δελαμαρτίνου. Τὸ φαγοπότι μου, εἶναι ἡ Σάτυρα τῶν ὑπαλλήλων ἐκείνων, ὅσοι παραμελοῦσι τὰ χρέη των. Περὶ τὸ τέλος δὲ καθάπτεται Ἐρῶρων τινῶν, πλουτησάντων ἀπὸ κλοπᾶς καὶ οἰκοδομούν των καὶ στιβαζόντων δίστηλα.

Ἡ Ἀδιαφορία μου εἰς τὰ Πολιτικὰ μέλλει νὰ ἐγείρῃ κατ' ἐμοῦ πολλὰς φωνάς. εἰς αὐτὸ τὸ ποιημάτιον, γραφθὲν, ὅτε ἐπὶ τῆς Προεδρίας Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, πολὺς ἦτον ὁ διαπληκτισμὸς αὐτοῦ πρὸς τὸν Κωλέττην, εἰς αὐτὸ λέγω τὸ ποιημάτιον τολμῶ νὰ ἐκφωνήσω

Ἄφες τὸν Μαυροκορδάτον τὸν Κωλέττην σ' ἓνα μέρος, καὶ ὦ τῆς βλασφημίας νὰ νομίσω, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἄλλο τι νὰ σκεφθῇ, πρὸς ἄλλο τι γενναιότερον νὰ εὐρέσῃ τὴν προσοχὴν της, παρὰ νὰ σπαράττεται καὶ νὰ φιλονεικῇ περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου. Τοῦτο δὲν μᾶς ἀποτρέπει νὰ φέρωμεν τὴν ὀφειλομένην ὑπόληψιν πρὸς ἀμφοτέρους, εὐφρεστέρους μετὰ τὸν Νέγρην ἀναφανέντας τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τοῦ ἀγῶνος· ἐν καὶ λυπώμεθα ἐνδομύχως, διότι δὲν συνενώθησαν ἐπὶ τῆς στερεώσεως τῶν πραγμάτων, ἐπὶ τῆς Βασιλικῆς

Κυβερνήσεως διὰ νὰ συμβουλευσῶσι τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους εἰς Ἀρχὴν ξένην καὶ γνωρίζουσαν ὀλίγα τὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ τοῦ Κωλέ-του μάλιστα καὶ συνεπράξαμεν εἰς δύο ἐποχάς, ἐπὶ Καραϊσκού καὶ εἰς τὰ Μεγαρικά, καὶ ὅσον αἱ μικραὶ δυνάμεις τοῦ νότος ἡμῶν συνεχώρησα καὶ ὅσας οὐκ ἦτον ὑπὲρ κοινωφελῶν πραγμάτων. Περὶ τὰ τέλη ὅμως, ἔταν ἀπὸ ἀνθρωπὸν ἐχθρὸν τῶν Ἑλλήνων καὶ αὐτοῦ ἐξαπατηθεὶς, ἠθέλησε περὶ προσωπικῶν ν' ἀντιφερθῇ κατ' ἀνδρὸς φίλου τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡμῶν, ἐνομίσσαμεν δίκαιον νὰ μείνωμεν δεσφαὶ τῆς τοιαύτης πάλης, καὶ καθὼς φίλον ἄνδρα δὲν ὠθήσαμεν εἰς κρημινὸν, ἐπίσης οὐδὲ ὑψώσαμεν δολοφόνον. Ἐξῆς κατ' Ἀρχῆς φίλης καὶς πρὸς ἡμᾶς εὐεργετίδος, ἀλλὰ φίλοι τῶν φίλων ἡμῶν διεμείναμεν, καὶ ὁπαδοὶ τῶν ἀρχῶν ἡμῶν διατελοῦμεν.

Ὡς Παράρτημα τῆς Κιθάρας εἶναι ὁ προεκδοθεὶς Νεκρικός Διάλογος- ἀπ' αὐτὸν ἀφηρέσαμεν πολλὰς φράσεις πικρὰς κατὰ τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου, πρὸς τοῦ ὁποῖου τὸ πάθημα οἶκτος ἐνδόμυχος φιλάνθρωπος τέρους καθιστᾷ τοὺς Ἕλληνας.

ΕΠΙΦΩΝΗΣΙΣ.

Χαίρετε ἡμέραι περίφανεις τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀναγεννή-
σεως τῆς Ἑλλάδος Ἱεροῦ ἀγῶνος, τὰ δευτερεῖα κατέ-
χοντος μετὰ τὴν Μηδικὴν εἰς τὴν παγκόσμιον Ἱστορίαν!
Χαίρετε ἡμέραι ωραῖαι τῆς νέας Ἑλλάδος, ἀναδείξασα
ἄλτῃ τὰ μυθώδη φαινόμενα κατορθώματα τῆς ἀρχαί-
ας! Χαίρετε ἡμέραι δόξης, ζῶσαι εἰς τὴν μνήμην μου
ἔτι, καὶ οἱ αἰωνίαν ζωὴν προωρισμένα!

Σὰς, ἀπὸ τῆς βρεφικῆς μου ἡλικίας ὠνειρευόμην,
καίτοι, ἐν τῇ μητροπόλει τῶν τυράννων, τυραννίσκων
κλάδος ἐγὼ βλαστήσας! Σεῖς, ὅτε παιδίον ὑπὸ τὰ εὐώ-
δη δάση τῆς ἀνθοστολίστου Χίου τὸν ἄνθρωπον καὶ
τὴν φύσιν ἐδιδασκόμην, σεῖς ὡς ὄνειρα χρυσοπτέρυγα
ἐτέρπετε τὸ λυκαυγὲς τοῦ βίου μου.

Ἐνθυμοῦμαι, ὅτε κατὰ πρῶτον τὸ τῆς Φιλικῆς Ἐ-
ταιρίας μεγαλουργὸν καὶ πολυκίνδυνον μελέτημα τῆς
ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος ἔκρουσε τὰ ὠτά μου ἐφη-
κου ἔτι ὄντος, ἐνθυμοῦμαι τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ῥίγος τοῦ

ἐνθουσιασμοῦ τὸ κατασαλεῦσαν καὶ τὴν καρδίαν μου
καὶ τὸν νοῦν μου. Ἐνθυμούμαι, ὅτε εἰς τὴν πρωτεύου-
σαν τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς Γαλλίας ἤκουσα κατὰ πρῶ-
τον τὴν φωνὴν τοῦ Μονόχειρος Ὑψηλάντου δεικνύοντι
τὴν χλαμύδα τῆς Ἑλλάδος καθημαγμένην καὶ ἐπι-
λουμένου τὴν ἐκδίχσιν τῶν τέχνων τῆς ἐνθυμούμαι
τὴν τερψικάρδιον ἐκείνην ἔκστασιν, ἣτις καὶ τὰς αἰσθη-
σεις μου ἀνέτρεπε, καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον πολλάκις
ἐκτὸς ἐμυτοῦ καὶ ἀνάρπαστον μὲ περιεκίνει εἰς τὰς
ἐρήμους ἀγυῖας τῶν Παρισίων. Ἦκουσα μετ' ὀλίγου
καὶ τὴν καταστροφὴν οἴκου, καὶ τὴν σφαγὴν συγγενῶν
καὶ τὸν θάνατον ἀδελφοῦ· ἀλλ' ὦ Θεέ! τὴν χεῖρά σου
πύλῳγησα τὴν σημάνας τὴν ὥραν τῆς ἀναστάσεως
τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ὕστερον ὅτε κατέβην μ-θητῆς εἰς Ἰταλίαν δι-
ψῶν φωνῆς Ἑλληνικῆς καὶ τὰ ὦτά μου πρὸς τὴν Ἑλ-
λάδα τείνων!... ποία σιγὴ θάμβους ἀνὰ πᾶσαν τὴν
Εὐρώπην, τῶν μὲν λαῶν ἐγκαθημένων εἰς θάλαμα κα-
ταρχῆθεν ἐπιθυμούμενον καὶ σιωπῇ εὐχομένων τὴν
ἀναστασιν τῆς Ἑλλάδος· τῶν δὲ βασιλέων ὑποβλεπόν-
των τὸν παγετώδη βραχίονα τοῦ Ἀρχτῶου γίγαντος

ὅσοι ὑποκινούντα τὰ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ μεταξύ τούτων
 κοῦσθη φωνὴ Ἑλλάδος ζητούσης παρὰ δοξαν τοῦ κό-
 σμου πολιτείαν αὐτόνομον καὶ ἥθει ἀρχαίῳ Ἑλληνικῷ
 διαρρυθμισμένην· τότε δὴ τότε καὶ ῥήτορες καὶ ποι-
 ηταὶ καὶ συγγραφεῖς καὶ φιλόσοφοι ἐφάνον προσήμο-
 ζον ποικίλον πρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς πατρίδος μου,
 καὶ ἡχῶ μίαν ἔχυνεν ἡ Εὐρώπη ἐκπεπληγμένη πρὸς
 τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἑλλάδος.

Μὴν ὀλίγα κατορθώματα ἐπράξαμεν ἡμεῖς; Ἐνταῦθα
 σκάφη εὐτελῇ κατεναυμάχησαν· τριῆρεις ὑψιπρύμναι,
 ἐκεῖ λαὸς ἄοπλος ἐξηφάνισε στρατόπεδα, ἐξεπόρθη
 προὔρια καὶ εἰς τὰς ἐπιμόνους προσβολὰς τῆς Ἀφρι-
 κῆς, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Τουρκικῆς Εὐρώπης, ἀντέθε-
 σεν ἐπίμονον τὴν καρτερίαν. Ἀλλ' αἶμα πολίτου ἐμόλυνε
 τάχα τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάσασιν καθ' ὅλον τὸν αἰῶ-
 να, καὶ μεταξύ τσσαύτης τῆς ἀναρχίας καὶ τοσούτων
 τῶν διαφωνιῶν; καὶ οἱ πρόκριτοι τῆς Ἑλλάδος κύριοι
 τῆς Ἑλληνικῆς γῆς γενόμενοι, διήρπασαν ἴσως αὐτὴν,
 ἢ διατηρήσαντες ταύτην ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, αὐτοὶ
 μὲν ἀπέθανον καὶ θνήσκουσι πένητες, τὴν δ' Ἑλλάδα
 παρέσχον πλουσίαν;

Χαίρετε ἡμέραι περιφανείς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνι
 εἰς μάτην εὐχονται τὴν λήθην σου, ὅσοι τῶν καρπῶν
 ὀρέγονται καὶ ὡς λίθους παλαιοὺς καὶ ἀχρῆς ἀπο-
 ρίπτουσι ἐν τῇ γωνίᾳ τοὺς πρωταγωνιστάς σου. Χαίρει
 ἡμέραι περιφανείς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος! Σε-
 τὴν νεότητά μου ἐτέρψατε, Σεῖς ἔσεσθε καὶ ἡ πα-
 ραμυθία τοῦ γήρατός μου, καὶ πρεσβύτης παρὰ τὴν
 ἐστίαν τοῦ ἀγροτικοῦ οἴκου μου καθήμενος, διηγῆσμαι
 εἰς τὴν νέαν γενεάν τὰ τῆς παρελθούσης ἀρειμανίας
 μεγαλουργήματα, καὶ ὑψώσω τὴν χεῖρά μου συχνάκις
 εὐχνόμενα πρὸς τὸν Ὑψιβρεμέτην, τὸν γεννήσαντά με
 Ἑλλήνα καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναστάσεως τῆς Ἑλ-
 λάδος.

Π.Ι.Ν.Α.Ε

ΤΩΝ

ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Τὸ Ὀνειρόν μου	1
Ἡ 25 Μαρτίου ἡ τὰ Γενέθλια τῆς Ἑλλάδος.	3
Τὸ Μνημόσυον τῶν Ἀποθανόντων Ἡρώων μας	7
Ἡ Πατινάδα εἰς τὴν Ἑρωμένην μου.	10
Αἱ Παλαιαὶ Ἐνθυμήσεις μου.	13
Ἡ Ἑλλάς τοῦ Ἀγῶνος.	15
Οἱ Ἕλληνες τοῦ Ἀγῶνος.	18
Αἱ Ἀποκρέμι μας ἡ ἡ Ἑρωμένη μου φοροῦσα τὰ ἐνδύματα τῆς Ἐλευθερίας.	21
Ἡ Πλώσκα μου.	24
Ὁ Καραϊσχος.	28
Ἡ Καλὶθα τοῦ Ναυπλίου, ἡ ὁ Θεόδωρος Νέγρης ἀποθηνήσκων.	31
Τὸ Ὀνειρόν τῆς Ἐπαναστάσεώς μας.	35

- Αἱ Ποιητικαί μου Ἐμπνεύσεις.
 Ὁ Γέλως μας.
 Τὸ Μεθύσι.
 Ἡ Ἀδιαφορία μου εἰς τὰ Πολιτικά ἢ ἡ
 Ἐρωμένη μου Διπλωματική.
 Ἡ Μετανοιά μου, ἢ ἡ λύρα μου σπουδάζουσα
 νὰ γίνῃ ὑπουργική.
 Τὸ Σκανδαλῶδες τῶν Ποιηματίων μου.
 Ἡ Ποιητικὴ Φαιδρότης μου.
 Ἡ Ἀφροντισία μου.
 Ἡ Ἀσθένειά μου, ἢ ἡ ἔξωσίς μου ἀπὸ τὴν
 πολιτικὴν μου θέσιν.
 Τὸ Μελαγχολικόν Συμπόσιον.
 Ὁ Χαιρετισμός μας εἰς τὴν Ἀναγενωμένην
 Ἑλλάδα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

- Ὕμνος εἰς τὸν Ἑρώτα.
 Ἡ Μονομαχία.
 Ὁ Τρύγος μας, ἢ αἱ Ἀπαρχαί μου εἰς τὴν
 Ἐλευθερίαν.

38	Ἡ Μεταμόρφωσίς μου.	77
41	Ἄποχαριςμός μας εἰς τὸν Μικούλην	
44	ἀποθανόντα.	80
	Ἡ Ψωμοζητεία μου.	84
47	Τὸ Πολιτικόν μου πιστεύω.	88
	Ἄγροτικός μας βίος.	91
49	Ἡ Φιλοξενία μας, ἥ ὁ σοφός Οἰκονόμος εἰς	
51	τὴν Ἑλλάδα..	94
54	Αἱ Ὑψηλὲς μου Ἑργασίαι.	97
56	Ἡ Περιβόητος Δίχη μου.	101
	Αἱ Εὐγένειαι τῆς Ἑλλάδος.	104
58	Τὸ Φαγοπότι μου.	106
60	Αἱ Ἐξομολογήσεις μου.	110
	Ἡ Πνύξ τῶν Ἀθηνῶν.	113
63	Ἡ Ἐλευθερία εἰς τὸν Ἑλικῶνα.	116
	Εἰς τὸν νεοφανέντα Κομήτην.	119
	Ἄ Κακός οἰωνός.	122
69	Ἄ Θανατός της,	124
71	Ἄ Ολίγοι μου λόγοι εἰς τὸν τάφον Της.	126
	Αἱ Σχιαί.	127

77	Ἡ Θάλασσα τῆς Ἀττικῆς ἢ αἱ ἐνθυμήσεις
	Ἐκείνης.
82	Τὸ Μοναστήριον.
87	Αἱ Τελευταῖαι μου Μελωδίαί.
88	Ἡ Ἐκκλησία.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

88	Νεκρικοὺς Διάλογος.
90	Πρὸς τὴν Α. Ν. τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλ-
90	λάδος Ὁθωνα. κατὰ τὴν 20 Μαΐου
90	ἡμέραν τῆς ἀναβάσεώς του εἰς τὸν Θρό-
90	νον τῆς Ἑλλάδος.
91	Τὰ Ἑρείπια τῆς παλαιᾶς Σπάρτης.
91	Σημειώσεις εἰς τὴν 139 Σελίδα.

Η ΚΙΘΑΡΑ
ΤΟΥ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΟΥ.

Εκπλωμένος ὑποκάτω
Σ' ἓνα δένδρο μυρωδάτο,
Ἐκοιμήθηκα εἰς κλίνην
Ἀπὸ δάφνην καὶ μυρσίνην.
Εἶδα ὄνειρον ὠραῖον.

Μὲ ροδόχρονο στεφάνι
Ὁ καλός μας Ἀναχρέων
Εἰς τὸν ὕπνον μου ἐράνη.

Ἐβδομηκοντούτης ἔως
Ἦτον ἴσως, πλὴν ὠραῖος,

Καί τὸ στόμα του γλυκεῖαν

Πόσχοβόλει ἀνθοσμῖαν.

Εἶχ' ἓνα παιδί ὁ γέρος

Ποῦ τοῦ ἔδειχνε τὸν δρόμον,

Καί αὐτὸ ἦτον ὁ Ἔρως

Μὲ φαρέτραν εἰς τὸν ὦμον.

— Ποῦ τὸν γέροντα πηγαίνεις;

Ποῦ; ... καὶ τί τὸν ἀποσταίνεις;

— Ποῦ; εἰς τὴν ἀθανασίαν·

Τύχην ἂν ζητῆς ὁμοίαν,

Ἢ Ἑλλάς ἢ ἐλευθέρα

Στάδιον σ' ἀνοίγει νέον·

Ποία δάξα λαμπροτέρα!

Νέος γένε' Ἀνακρέων.

"Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

"Η

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Εχομεν εἶκοσι πέντε τοῦ Μαρτίου, ἂν δὲν σφάλλω.
 Εἰς τὸ μέτωπόν σου φῶς μου! τί ἀδάμαντας νὰ βάλω;
 Ἐλαφρότερον τῆς πάχνης φόρεσ' ἔνδυμα λευκὸν
 ὦ σεμνή μου ἑρωμένη! ὦ τοῦ ἔαρος εἰχών!

Τῆς Ἑλληνικῆς ἐτέθη σήμερον αὐτονομίας
 Ἡ ἀθάνατος κρηπίς,
 Καὶ παρερχομένων ὅλων μετ' ὀργῆς καὶ ἀθυμίας;
 Εἵκοσιν αἰώνων δούλων ἐπληρώθη ἡ ἐλπίς.
 Τὸ συμβᾶν αὐτὸ τὸ μέγα εἰς τὴν γῆν ἤγγειλε πρῶτος
 Μὲ σεισμὸν ὁ οὐρανός,
 Τὸ στερέωμα ἠνοίχθη, κί ἄνωθεν ἤκούσθη κρότος
 Κί ὁ ἄστηρ « ἐν τούτῳ νίκα » ἐπανῆλθε φαεινός.

Διὰ τρόμου νὰ δεσμεύσῃ τὰς ἐχθράς μας ζῆτεῖ χεῖρα
 Τοῦ θανάτου ὁ Σουλτάνος ὀδηγῶν τὰς μαύρας μοῖρα
 Πατριάρχου χρυσὴν μίτραν εἰς τὸ μέτωπόν του φέρει
 Ἐν ἀγχόνῃ τελειοῦται ὁ Γρηγόριος ὁ γέρων·
 Ἀλλ' ὡς δίκροτον ὀπότεν, ἡ πυρκαϊὰ τὸ ζῶση,

Καὶ τὸ σκάφος του κορώσῃ,
 Κ' ἐκκαινοῦνται τότε μόνα τὰ πολλὰ του πυροβόλα
 Τὰ παράλια ὁμοίως τῆς Ἑλλάδος βοοῦν ὅλα.

Ἔχομεν εἴκοσι πέντε τοῦ Μαρτίου, ἂν δὲν σφάλλοι
 Ἀπὸ μαργαρίτας βάλε περιδέριον μεγάλο,
 Κ' εἰς σανδάλια μετάρης πορφυρᾶς ὥσαν τὰ ῥόδα,
 Τὸν χυτὸν σου δέσε πόδα.

Τότ' ἐρχόμενοι καὶ Ἀγγλων καὶ Αὐστριακῶν καὶ Γάλλων
 Ναύαρχοι μὲ δάση στόλων,
 Παρετήρουν, κατεμέτρουν, κ' ἐνεβάθυγον μὲ δόλον
 Τῆς ἐπαναστάσεώς μας τὸν πυθμένα τὸν μέγαν·
 Ἔδιδαν τὰς δύο χεῖρας καὶ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις,
 Καὶ κατὰ λαοῦ αὐπλου ὤμνυαν ὁμοῦ κ' ἐπίσης·

^{ρα} Ἀλλ' ἡμεῖς καταγελῶντες καὶ τὴν μίαν, καὶ τὴν ἄλληλῃ,
^{ρα} τὸν Θεὸν ἐπροκαλοῦμεν καὶ τὴν πλάσιν του εἰς πάλιν.

Ἄλλοτε εἰς τῆς ἐρήμου Ἐπιδαύρου τὰς ἐλαίας,
 Ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ Ἄστρου τὰς χρυσᾶς πορτοκαλέας,
 Ἐκηρύττομεν πανδήμως ἀδιαίρετον μονάδα
 Τὴν φιλόνομον Ἑλλάδα,
 Καὶ τὸ Σύνταγμα εἰς χεῖρας, καθιδρύομεν εἰς Θρόνον
 Τὴν ἀπλὴν Ἐλευθερίαν,
 ἥτις ἔχει μικρὰν χρεῖαν
 Νομιμότητος ἀρχαίας, καὶ σειρᾶς πολλῶν προγόνων.

Ἐχομεν εἴκοσι πέντε τοῦ Μαρτίου, ἂν δὲν σφάλλω.
 ὦ στολίσου δίχως ἄλλο,
 Καὶ εἰς μέσσην λεπτοτέραν τῆς τοῦ μύρμηκος ἀκόμα,
 Εἶλε ζώνην μὲ τὸ τρίχρουν τῆς Ἐλευθερίας χρῶμα,

Ἦδραί τῶρα χωρὶς πλοῦτον, χωρὶς πλοῖα, καὶ λαὸν,
 Ὅμοιάζεις πυροβόλον, εὐκαιρον καὶ παλαιόν·
 Καὶ ὁ ὄλμος σου δὲν φέρει οὔτε κρίτον, οὔτε κλόνον,
 Μὲ τὴν βόμβαν ποῦ ἀφῆκεν, ἀφοῦ ἔθραυσ' ἓναν Θρόνον·

Ἀλλ' ὧ πρέκεται τῆς Ὑδρας! ὦ Κολομβοὶ καὶ τῆς μί-

Καὶ τῆς ἄλλης οἰκαυμένης!

Ποῖος τότε, ποῖος δαίμων ἀγαθῆς μας εἰμαρμένης

Ἐρωτα ἐνδοξοτάτης σᾶς ἐνέπνεε πενίας!

Ἑλλάς! τώρα νὰ ζῆς πρέπει χωρὶς δοῖξαν, χωρὶς φῶν
Κ' εἰς τὰ μόνα καυχωμένη μεγαλειὰ σου τὰ πρῶτα·
Νὰ ζητεύης τώρα πρέπει στῶν τριῶν αὐλῶν τὰς δύρα
Ὡς πτωχὴ καὶ τυφλὴ κόρη μὲ τὴν ράβδον εἰς τὰς χεῖρας
Κολοβὸς ἀπὸ τὰς μάχας κί ἄφωνος ὁ Ἕλλην πρέπει

Τὰ παρόντα του νὰ βλέπῃ,

Ὡς αὐταὶ τοῦ Παρθενῶνος αἱ κατάθραυσται εἰκόνες,

Τὰς ἰποφᾶς σιωπῶσας ὅλοι βλέπουν οἱ αἰῶνες;

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΩΝ

ΗΡΩΩΝ ΜΑΣ.

Τὸ ποτήρι μου στολιζώ μ' ἄνθη μύρτου καὶ ὕασμου;
Καὶ μ' εὐλάβειαν ἀρχίζω τὰς θρησκευτικὰς χοὰς μου.
Εἰς τὴν μνήμην τῶν μαρτύρων τῆς ἐλευθερίας πίνω,
Καὶ διὰ μνημόσυνόν των τὸ γλυκὲ κρασί μου χύνω.
Χῦνε, χῦνε, μὴν λυπᾶσαι· κί ἄς κενώσῃ τὸ πιθάρι
Ἐρι πάρι.

Στὴν ἐνθύμησίν σας πίνω Κυριακοῦλι καὶ Ἡλία
Ἀριστεύσαντες οἱ πρῶτοι στὰ Βαλτεζικὰ πεδία·
Κ' εἰς σέ φλίσσα μ' ἀνυμμένην ὅταν ἔτρεχες λαμπάδα,
Κ' ἐπυρπόλεις τὰ χωρία κί ἀπεστάσεις τὴν Ἑλλάδα.
Χῦνε, χῦνε, μὴν λυπᾶσαι· κί ἄς κενώσῃ τὸ πιθάρι
Ἐρι πάρι.

Δευτερεύω καὶ τριτεύω Κανακάρη διὰ σέ
Τῆς Πελοποννήσου κλέος, ἀρετῆς ἀγνὲ χρυσὲ

Ὅστις ἔσωσες τὸ ἔθνος ἐπιμείνας εἰς ἓν πλοῖον
 Ἐχθροὶ ὅταν ἐπλημμύρρουν τὸ Ἀργολικὸν πεδίον.
 Χῦνε, χῦνε, μὴν λυπᾶσαι· κί ἄς κενώσῃ τὸ πιθάρι.
 Ἐρι πάρι.

Ἐφθασες ἀπὸ τὴν Σπάρτην Κρεββατᾶ μας τότε τρέχῃ
 Καβαλλάρης καὶ χιλίου Λακεδαιμονίου εἶχων.
 Καὶ τὸν δρόμον ἐμποδίσας τοῦ Δραμαλικοῦ χειμάρρου
 Πρὸ παντὸς ἀξίζεις ἄλλου ἄγαλμα λευκοῦ μαρμάρου.
 Χῦνε, χῦνε, μὴν λυπᾶσαι· κί ἄς κενώσῃ τὸ πιθάρι.
 Ἐρι πάρι.

Νὰ σᾶς λησμονήσω Μάρκε Καραίσκε ἡμπορῶ;
 Τὰς ὑστερινὰς χοάς μου διὰ σᾶς ἀφιερῶ
 Λάβετε καὶ σεῖς κατόπιν τὴν ὑστερινὴν τιμὴν
 Τζαμαδὲ καὶ Ὑψηλάντη, Νέγρη καὶ Βενιζμὴν.
 Χῦνε, χῦνε, μὴν λυπᾶσαι· κί ἄς κενώσῃ τὸ πιθάρι.
 Ἐρι πάρι.

Ἐρωμένη μου! εἰς ταύτην τὴν ἁγίαν τελετὴν
 Κ' εἰς τὸν λάμποντα βωμόν μας ἀπὸ μάρμαρον τῆς Πάρου

σφερε καὶ σὺ τὴν κόμην τὴν χρυσήν σου καὶ χυτὴν,
τὰ στήθη σου κτυπῶσιν τὰ λευκότερα μαρμάρου,
ε, λέγε » ἅς μὴ μένη σταλαγμὸς εἰς τὸ πιθάρι

»Ερι παρι»

Η ΠΑΤΙΝΑΔΑ ΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ

ΕΡΩΜΕΝΗΝ ΜΟΥ.

Μᾶς βάρυναν αἱ φυλακαί,
 Κ' αἱ ἡμέρ' αἱ δουλικαί,
 Καὶ ἄλλα τόσα καὶ καὶ καί·
 Πῆν φῶς μου! δὲν δ' ἀσκάσωμεν,
 Τὴν λύραν μας ἄς πιάσωμεν·

Τάγγ

Λαριριρὶ λαριριρά·

Τράγγ

Τιρλιριρὶ τιρλιριρά.

Ἔδωκε δρόμον ἡ Ἑλλὰς
 Εἰς ἐκλαμπρότητας πολλάς.
 Σὲ τάζω πῶς μεταβολὰς
 Συχνὰ πυκνὰ θ' ἀκούωμεν·
 Τὴν λύραν μας ἄς κρούωμεν!

Τάγγ

Λαριριρί λαριριρά·

Τράγγ

Τιρλιριρί τιρλιριρά·

Θὰ διοῦμεν Ἔθνος καὶ Βουλὴν,

Κ' ἡμέραν δὲ καὶ ποτὶ καλὴν·

Κὶ ἀπ' τὴν χαράν μας τὴν πολλὴν

Οἱ Ἕλληνες ἀρχίζομεν

Τὴν λύραν νὰ τονίζομεν·

Τάγγ

Λαριριρί λαριριρά

Τράγγ

Τιρλιριρί τιρλιριρά·

ὦ θέαμα ἡδονικόν!

Νὰ, στράτευμα Ἑλληνικόν!

Νὰ, Σύνταγμα Τροϊζηνικόν!

Στραβὰ στραβ' ἄς τὸ βάλωμεν,

Καὶ πίνοντες ἄς ψάλλωμεν

Τάγγ

Δαριριρὶ λαριριρά·

Τράγγ

Τιρλιριρὶ τιρλιριρά·

Τὶ ἔγινε Κὺρ ὑπουργοί !

Τὶ τρέχει, τὶ θεοῦ ὀργή;

Ἐμείνατε λοιπὸν ἄργοι;

Πλὴν τί, δὲν θὰ κτιχιάσετε;

Τὴν λύραν καὶ σείς πιάσετε·

Τάγγ

Δαριριρὶ λαριριρά·

Τράγγ

Τιρλιριρὶ τιρλιριρά·

ΑΙ ΠΑΛΑΙΑΙ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ ΜΟΥ.

Μὲ τοὺς χρόνους τῆς Ἑλλάδος τοὺς καλοὺς μας καὶ ὡραίους
 Κ' οἱ καλοὶ μας χρόνοι φεύγουν ἐρωμένη μου ὡραία!
 Ὁ καιρὸς στὸ μέτωπόν μου αὐλακὰς προσθέτει νέους
 Κρύσταλα προσθέτει νέα.

Τῆς ἐπαναστασεῶς μας τὸ Βεζούβιον ἐβόα·
 Σ' ἐνθυμοῦμαι ἦσουν βρέφος κ' ἐγελοπαίζες ἄθωα
 Καὶ τὸ ἄσμα σου τ' ἀθῶον
 Ἐνωνας μὲ τοὺς παιᾶνας καὶ τοὺς ὕμνους τῶν ἡρώων

Μαῦρος χεῖμαρρὸς Ἀράβων ἐπλημμύρει τὴν πατρίδα,
 Ὡς περιστερὰν ἄθωαν σ' ἔβλεπα διωκομένην·
 Τὴν παρθενικὴν σου κλίνην ἔφευγες μὲ τὴν πλεξίδα
 Εἰς τὰ στήθη σου ριμμένην.

Ὁ Σχχτούρης τῆς Ἀσίας ἐξωλόθρευε τὸν σόλον,
 Εἰς ναοῦ σὲ εἶδα θόλον

Στέμμα δάφνης νὰ προσφέρῃς καὶ λευκόχρυσον χιτῶνα
Στῆς Παρθένου τὴν εἰκόνα.

Πρὸς τὸ Ναύπλιον ἐκίνα νικηφόρος αἰτὸς
Ὁ Μεγαρικός στρατός
Τὸ γλυκύ σου σῶμα πότους μᾶς ψιθύριζεν ἐπαίνους
Ὅταν ἀπὸ τὴν πατρίδα ἐδιώκομεν τοὺς ξένους;

Ἐφυγαν ἐκεῖν' αἱ χρόναι τῆς χρυσῆς νεότητός μας;
Καὶ συνέφυγαν τοῦ ἔθνους αἱ λαμπραὶ ἡμέρ' ἐκεῖναι.
Μὲ τὰς δάφνας τῆς πατρίδος φίλη μου! τοῦ ἔαρός μας
Συμμαραίνοντ' αἱ μυρσῖναι.

Η ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.

Ερωμένη μου! ποῦ εἶναι
Αἱ ἡμέραι μου ἐκεῖναι
Ὅταν νέος καὶ φαιδρὸς,
Μὲ τὸ πρίσμα τῆς ἀπάτης
Τὴν ζωὴν καὶ τὰ καλὰ τῆς
Εἴθεώρουν ἀμυδρῶς.

Κ' ἡ Ἑλλάς μας τότε νέα,
Καὶ φαιδρὰ καὶ ῥωμαλέα,
Κ' ὅλη τόλμη καὶ ἰσχύς,
Εἰς τὸν μέγαν τῆς ἀγῶνα
Μὲ τὰ τέκνα τῆς τὰ μόνα
Στιγμὰς ἔχαιρ' εὐτυχεῖς.

Τῇ πολέμου, κάθε ῥάχη.
Θρίαμβός μας κάθε μάχη.
Στο λιμέρι, στὰ κλαδιά,

Γερῆς καὶ ἱεράρχαι,
 Πρόκριτοί μιν καὶ στρατάρχαι,
 Νέαις, γέροι, καὶ παιδιᾶ.

Πανταχοῦ ἡ ἀθωότης,
 Καὶ ἡ ἐνωσις καὶ ἀπλότης,
 Καὶ ὁ γέλως καὶ ἡ χαρὰ,
 Καὶ ὁ ἔρως τῆς πατρίδος,
 Καὶ εἰς τῆς χρυσῆς ἐλπίδος
 Ἐπετοῦμεν τὰ πτερὰ,

Τόσος ἄδολος καὶ θεῖος
 Κι ἐνθουσιασμένος βίος,
 Τόση ἐνδυξὸς ζωῆ,
 Πῶς κατέπεσε θεέ μου!
 Ὡς περαστικοῦ ἀνέμου
 Μία πρόσκαιρος πνοή!

Τὶ ἀπέγειναν οἱ τότε
 Ἡρώες μας στρατιῶται
 Καὶ τὸ τόσο ναυτικόν;

Τῶν τριῶν ἀνδρείων νήσων

Εἰς τὴν ἐμπειρίαν ἴσον

Μὲ τὸ Ἀγγλογαλλικόν

Ἐνθυμοῦμαι τὴν μεγάλην

Καὶ ἀθάνατόν μας πάλιν

Τῶν τριῶν πρώτων ἐτῶν,

Ὅταν γῇ Πελοποννήσου

Στόμα ἄνοιγες ὀδύσσου

Στὸν Δραμαλικὸν στρατόν.

Τῆς Ἑλλάδος νεκροὶ κεῖσθε,

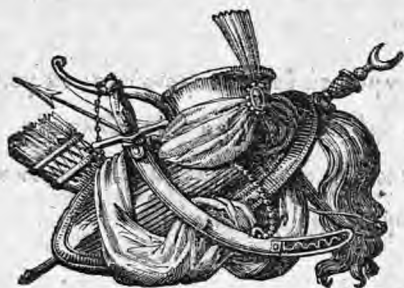
Πλὴν ποτὲ δὲν λησμονεῖσθε

Θρίαμβοι παντοτεινοί,

Δερβενάκι, Ἀγινόρι,

Μισολόγγι, Μακρυνόρι,

Κλείσοδα καὶ Ἀμπλανῇ!

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Μην ἐλεύθεραὶ ἰδέαις!

Ταῖς ὠραῖαῖς τὸ κρασί,
Τὸ κρασί καὶ ταῖς ὠραῖαῖς,
Ψάλε λύρα μου χρυσῇ!

Ἡ Ἐλευθερία, βλέπεις, βαρὺν ὕπνον ἐκοιμήθη
Καὶ τὰ ὄνειρά της εἶναι μάταια καὶ λυπηρά·
Τῆς ἐπαναστάσεώς μας τὸ πῦρ ἔσθυσε καὶ ἐχύθη·
Τοῦ κρατῆρός της μᾶς μένει τέφρα μόνον ρυπαρά·
Τὴν ἥρωϊκὴν Ἑλλάδα, Ἑλλὰς χαύνῃ καὶ δειλῇ,
Καὶ τοὺς γίγαντας πυγμαίων διαδέχεται φυλή.

Τῶν ἡρώων μας τὰ ἔργα λησμονοῦνται τὰ γενναῖα
Καὶ ὀνόματα ἐμβαίνουν εἰς τὸ ἔθνος ἄλλα νέα,
Ὡς ἐγὼ φάλτης τοῦ ἀγῶνος ἔμεινα εἰς κόσμον νέον·
Ὅμοιος μὲ γηραλέον

Μὲ παλαιωμένον πεῦχος πεδιάδος γυμνωμένης,
ὅπου βλέπεις ἔμφυτεύσεις χθесινῆς χειρὸς καὶ ξένης.

Μὴν ἐλευθεραὶς ιδέαις!

Ταῖς ὡραίαις τὸ κρασί,
Τὸ κρασί καὶ ταῖς ὡραίαις
ψάλε λύρα μου χρυσῇ!

Τῆς ἁγίας Λαύρας (1) χαῖρε Συμμαχί 'Αχαϊκή!
Καὶ σεῖς χαίρετε τοῦ γένους πρῶτοι χρόν' ἡρωϊκοί!
Καὶ σεῖς πρῶτοι ἀποστάται, χωρικοὶ τῆς 'Αρκαδίας

Τέκνα τῆς 'Ελευθερίας,

Τρέξαντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς μὲ τὰ δρέπανα στάς χειρας
Στοῦ Ναυπλίου, σῆς Κορίνθου, σῆς Τριπολιτζᾶς τὰς θύρας.

Πόσον ἐλαμπρύνθη τότε ἡ ὥς κρύσταλα λευκή

Κι ἀληθῶς ἡρωϊκή

Φουστανέλα μας, ἡ τόσον σήμερον ἀπεριμμένη!

Ἡ 'Ελευθερία τότε μ' αὐτὴν ἔτρεχ' ἐνδυμένη,

Καὶ ἡ βόμβα τῆς ὥς ὕλας στὸν αἴρα φλογισμένας

Σιγήπτρα ἔχυνε θραυσμένα καὶ ἀλύσουσιν συτριμμένας.

(1) Ἡ Ἐπανάστασις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀπεφασίσθη εἰς τὸ ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ μοναστήριον τῆς ἁγίας Λαύρας παρὰ τοῦ Γερμανοῦ ἱεράρχου τῶν Παλαιῶν Πατρῶν, παρὰ τοῦ Ἀνδρέου Ζαΐμη, Βενιζέλου ῥύφου, Α. Λόντου καὶ Χαραλάμπους.

Μὴν ἐλεύθεραῖς ἰδέαις!

Ταῖς ὡραίαις τὸ κρασί

Τὸ κρασί καὶ ταῖς ὡραίαις

Ψάλε λῦρα μου χρυσῇ.

Τώρα τρέξετε σεῖς ξένοι! καὶ κυκλώσετε τὸν θρόνον
 Ὁ δικύς μας νοῦς τοὺς βράχους ἐπαχύνθη τόσον χρόνον
 Δὲν ἤξεύρουσιν νὰ χαϊδεύουσιν χερί' αὐτὰ πὸ τὸ ταυφέκι
 Καὶ τὰ χεῖλη μας ἀκόμα μελαν' ἀπὸ τὸ φισέκι

Δὲ πό στόμα μας σχισμένον,
 Γλυκεῖς ἤχους δὲν ἤξεύρουσιν κολακευτικῶν ἐπαίνων.

Καλλωπίζεσθε σεῖς τώρα μὲ λαμπράς ἐνδυμασίας
 Μὲ Βασιλικὰς ταινίας·

Ἔχομεν κ' ἡμεῖς ταινίας, καὶ στολὰς πλέον ὡραίας·
 Τὴ περὶ στήμα' μας εἶναι αἱ ἀθάνατοι πληγαί μας·
 Κεῖ μὲ ὅσας στοὺς πολέμους ἐχθρῶν πῆραμεν σημαία
 Κρύπταντ εὐκολα αἱ σάρκες αἱ ἀνδρεῖαι καὶ γυμναὶ μὲ

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΑΙΜΑΣ

"Η

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΜΟΥ ΦΥΡΟΣ ΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Χθές ἀγάπη μου! τὴν εἶπα, μ' ἐνθουσιασμὸν πολὺν

Της Ἐλευθερίας βάλε τὴν πολεμικὴν στολὴν,

Περικεφαλαίαν φόρει,

Κ' εἰς τὸ χέρι κράτει δόρυ·

"Ενωσε δύο θεάς μου εἰς τὸ εὐχαρί σου σῶμα,

Τὴν θεὰν τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἔρωτος ἀκόμα.

Ἡ ἀγάπη μου μ' ἀκούει κ' εἰς τοὺς δύο της κροτάφους

Ῥῶδα βάλλει τοῦ ἐνδόξου Μακρῶνικου ἑδάφους,

Καὶ εἰς δώρακας χρυσίνους

Τοῦ ἐρωτικοῦ της στηθεὺς τοὺς εὐώδεις κρύπτει κρίνους

Καὶ μέ λέγει· σὲ ἄρῃ τὸ πολεμικόν μου σῶμα

Κ' ἡ θεὰ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἔρωτος ἀκόμα;

Εἰς' ἐσὺ λοιπὸν, τὴν εἶπα, ἡ θεὰ Ἐλευθερία,
 Εἰς' ἐσὺ λοιπὸν ποῦ εἶδ' εἰς τῆς δόξης τὰ πεδία
 Τόσον ἄλλοτε ὠραίαν

Καὶ μὲ ξίφος καὶ σημαίαν,
 Κ' ἔκραζα κ' ἐγὼ κατόπιν μ' ἐνθουσιασμένον στόμα
 ὦ θεὰ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἑρωτος ἀκόμα;

Τὰς σημαίας σου ὠδήγουν Καραῖσχοι καὶ Βοτζάραι.

Καὶ Μισοῦλαι καὶ Κανάραι.

Φλόγας ἔχυνεν ἡ κόμη ἡ ξανθή σου καὶ χυτῇ,
 Κι' ὠραιότερη δὲν ἦτον ἀπὸ σέ ἡ Ἀρετή.
 Ναί! θεὰς μεγάλης εἶχες καὶ ἀνάστημα καὶ σῶμα,
 ὦ θεὰ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἑρωτος ἀκόμα!

Ἐπερνοῦσες, σ' ἐνθυμοῦμαι, ἀπὸ τὰς ὁδοὺς μας τότε
 Κ' οἱ γυμνοὶ πλην ἀπὸ δόξαν στολισμένοι στρατιῶται

Καὶ τὰ βρέφη, κ' αἱ παρθένοι,

Ῥόδα σ' ἔρραινεν καὶ μύρτα, καὶ μᾶς σέβοντο οἱ ξένοι

ὦ ἐπίστρεψε στῆς γῆς μας τὸ ἁγιασμένον χῶμα

ὦ θεὰ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἑρωτος ἀκόμα.

Φέρε μας τὰς τρισενδόξους καὶ ἀθώας μας ἡμέρας,

Ὅταν ὅλοι ἐνωμένοι,

Ὅταν ὅλοι χωρὶς πάθη, καὶ πτωχοὶ, πλὴν δοξασμένοι

Εἰς τοὺς καύσωνας, σοὺς πάγους, σοὺς χειμάρρους, σοὺς
ἀέρας,

Κ' εἰς τὸν τύφον, κ' εἰς τὰ ξίφη, κ' εἰς τὸν θάνατον ἀκόμα,

Ἐβαδίζομεν γελῶντες καὶ μ' ἐλπίδος φαιδρὸν ὄμμα.

Η ΠΛΩΣΚΑ ΜΟΥ.

Ἀπὸ μιᾶς

Ἀναποδιά

Σὲ μιὰν ἄλλη

Πιὸ μεγάλη

Χρόνια τόσα πάμε τώρα,

Καὶ μᾶς τρώγει κακὴ ψώρα·

Μὴ στοὺς νόμους, μὴ στὰ φῶτα

Ἐκερδήσαμ' ἓνα γιῶτα....

Γύρνα πλώσκα φωνακλοῦ

Και τραγοῦδα κλοῦ κλοῦ κλοῦ.

Ταριρίμ ταριρά

Νὰ τὰ γέλοια κ' ἡ χαρά.

Ποῦ νὰ πῆς

Ἄν ἀγαπᾷς;

Καὶ εἰς ποῖον

Καταφενεῖον;

Τὶ νὰ διῆς καὶ νὰ γελάσῃς;
 Οπου πᾶς, κί ὅπου περάσῃς
 Ὁ Σωτὴρ ἡ Ἐθνικὴ
 Καὶ ἡ Εὐαγγελικὴ...

Γύρνα πλώσκα φωνακλοῦ!
 Καὶ τραγούδα κλοῦ κλοῦ κλοῦ
 Ταριρίμ ταριρά
 Νὰ τὰ γέλοια κ' ἡ χαρά.

Τὸ πρῶτ'
 Μὲ τὸ ροῦ
 Εἰς τὸ στρόμα
 Εἰς' ἀκόμα;
 Ὑπουργεῖα τρία νάσου
 Λάβετα, πλὴν ἐτοιμάσου
 Στὰ τροπάρια στὰς φωνάς
 Τῆς ἀφόβου Ἀθηνᾶς...
 Γύρνα πλώσκα φωνακλοῦ
 Καὶ τραγούδα κλοῦ κλοῦ κλοῦ
 Ταριρίμ ταριρά
 Νὰ τὰ γέλοια κ' ἡ χαρά.

Μιά φωλιά
Σὲ μιὰ σπηλιά
Καὶ σὺ κτίζεις!
Μὴν ἐλπίζης

Τὸ ποδάρισον ν' ἀπλώσης
Μιὰν αὐγὴ παιγού το νοιώσης
Ἡ προτεύουσα μας νάττης
Ἐσηκώθη στὰ πανιά της...
Γύρνα πλώσκα φωνακλού!
Καὶ τραγούδα κλού κλού κλού

Ταριρίμ ταριράμ
Νὰ τὰ γέλοια κ' ἡ χαράν το

Χρεωστᾶς
Καὶ δὲν βαστᾶς
Οἱ χρεῶσται
Λέγουν δόστε

Νὰ λαμβάνης ὅμως ἔχεις
Στὰ κριτήριά μας πρέχεις
Σὲ ἀρχίζουν οἱ κριταὶ
Τὶ τί τί τί τί τί τέ...

Κύρνα πλώσκα φωνγκλοῦ!

Καὶ τραγούδα κλοῦ κλοῦ κλοῦ

Ταριρίμ ταριρά

Νὰ τὰ γέλοια κ' ἡ χαρά.

Δέν μέλεις

Ποῦ ἡ κλαῖς

Ἐρωμέναις;

Ἡ καίμεναις

Ἀπ' ἐδῶ ἡ μία σύρε

Σ' ευγαλε καὶ τὰ τζουλούφια,

Καὶ ἡ ἄλλη σοῦ ἐπῆρε

Καὶ τὴν νυκτικιά σου σκούφια...

Κύρνα πλώσκα φωνγκλοῦ

Καὶ τραγούδα κλοῦ κλοῦ κλοῦ

Ταριρίμ ταριρά

Νὰ τὰ γέλοια κ' ἡ χαρά.

Ο ΚΑΡΑΪΣΚΟΣ

Τ' ὄνομά του πολλοὺς χρόνους εἰς τὰ χεῖλη μας θὰ τρέχη,
 Καὶ εἰς τῶν μικρῶν τὴν στέγην θὰ τιμᾶται ὡς θεός,
 Καὶ πενήντ' ἀκόμα χρόνους ἄλλην ὕλην δὲν θὰ ἔχη
 Ὀμιλίας ὁ λαός.

Κί ἀπὸ τ' ἄροτρά των ὅταν στὸ ἀχύρινόν των δῶμα,
 Θέ νὰ κάθονται τὸ βράδυ στὴν φωτιά οἱ χωρικοί,
 Ωχρόν ἦταν θὲ νὰ λέγουν τοῦ προσώπου του τὸ χρῶμα
 » Κ' ἡ φλοκά τα του λευκή. »

« Καὶ τῶν Βεζυράδων ὅταν ἄκουε τὸ τουμπελέκι,
 « Ἐρρίχεν ἀπὸ τὰ χέρια τ' ἀναμμένο του τουφέκι,
 « Σήκωνε τῆς φουσανέλας ταῖς δυὸ ἄκραις εἰς τὴν μέση
 « Κί ἔτρεχεν ἐμπρὸς καὶ πρῶτος μὲ μαυροκαμένο φέσι. »

Ἐρωμένη μου! στοὺς σχοίνοὺς τοὺς μικροὺς αὐτοὺς
 τοῦ εἶδες

Ἐπεσε... καὶ χιλιάδες τοῦρκοι Γγγέγαι καὶ Τοξίδες·

Ἄδειαζαν τὰ καρσοφίλια μὲ χαρὰν ὅλοι μαζύ,

Κ' ἔκραζαν « ὁ Ρούμελής σας Βαλισῆς πλέον δὲν ζῇ. »

Στὴν μικρὰν ἐκείνην νῆσον (1) κεῖτ' ἐκεῖ ὁ Καραϊσκος
 Πλὴν ἡ δόξα του μεγάλη χύνετ' ἔξω τῆς θαλάσσης,
 ὡς αὐτοῦ μας τοῦ ἡλίου ὁ ἀκτινοβόλος δίσκος,
 Ὅστις ὅλου τοῦ αἰθέρος κυριεύει τὰς ἐκτάσεις.

Μία μόνη φουστανέλα φαίνεται στὰ σύνορά των·
 Εὐθὺς τρέχουν στ' ἄρματα των,
 « Κ' εἶν' αὐτός! » ἀκόμα κρᾶζουν οἱ Πασάδες τῆς Τουρκίας
 Ἐρχεται νὰ μᾶς ἀρπάσῃ νέας πάλιν ἐπαρχίας. »

Ἡ εἰρήνη Καραϊσκει! μὲ ἐλαίαν ἐστεμμένη
 Καὶ μ' ἀσάχεις εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν γῆν μας κατεβαίνει.
 Πλὴν δὲν ἔσβυσεν ἡ βόμβα τοῦ πολέμου, κ' ἴσως πάλιν
 Μὲ βοὴν ἀναπνῆδήσῃ στὸν ὀρίζοντα μεγάλην·

(1) Εἰς τὴν Σολαμίνα, ὁδὸς τῆς Κεντρικῆς Βιβλιοθήκης Βερροῖης.

Ἡμεῖς τότε θὰ κρατῶμεν ὡς σημαίαν ἱερὰν
 Τὴν καυμένην εἰς τὰς μάχας κ' εἰς τοὺς Τούρκους φερό-
 μεν Ἀρματολικὴν στολὴν σου,
 Κ' ἔντρ' οἱ ἐχθροὶ θὰ φεύγουν εἰς τὴν μόνην ὄρασιν

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ.

Κ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΝΕΓΡΗΣ ΑΠΟΘΝΗΣΚΩΝ

Ενθυμούμαι δέκα ἔτη θὰ ἐσήμαναν καὶ πλέον,
Ὅταν ὁ πολύνους Νέγρης τὴν ἐσχάτην πνοὴν πνέων,
Εἰς αὐτὴν ἀγαπητὴ μου! τὴν Καλύβαν τοῦ Ναυπλίου,
Μ' ὀφθαλμούς θολοὺς καὶ μ' ὄψιν θολὰ δύνοντος ἡλίου,
Ἰδίδε τὴν τελευταίαν εἰς τὸ ἔθνος προφητεῖαν·
Κ' ὁ λαὸς ἔστεκε σύννους κ' εἰς κατάνυξιν βαθεῖαν.

Ἐλεγε » πατρίς μου! χαῖρε· ἀποθνήσκω καὶ σ' ἀφίνω·

» Ἦλθα πλούσιος καὶ νέος·

» Φεύγω πένης, κί ἀπὸ θλίψεις, καὶ ἀγῶνας γηραλέως·

» Πρόμαχός σου τὸ ποτήρι τοῦ πικροῦ θανάτου πίνω·

» Πλὴν οἱ πρόμαχοί σου ὅλοι, τύχην ἔλαβαν ὁμοίαν·

Κί ὁ λαὸς ἔσεκε σύννους κ' εἰς κατάνυξιν βαθεῖαν.

Ἐρχονται μὲ τ' ἄροτρά των οἱ ἐπαναστάται πρῶτα,
Καὶ τοὺς αὐλακὰς γεμίζουν ἀπὸ αἱμᾶ των κ' ἰδρῶτα

Καὶ τὸ θέρος ὅταν φθάνῃ

» Τοὺς ἀστάχεις κόπτουν ξένοι θερισταὶ μὲ τὸ δρεπάν.
 » Κ' εἰς τὴν κόνιν των χορεύουν μὲ χαρὰν καὶ μ' ἀφοβίαν.
 Κὶ ὁ λαὸς ἔστεκε σύννους κ' εἰς κατάνυξιν βαθεῖαν.

» Ποία χεῖρ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν παχεῖαν ἀχλὺν ῥίπτει;
 » Καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος καθαρὸν μ' ἀνακαλύπτει;
 » Νίκαι πανταχοῦ καὶ δόξαι, τρόπαια παντοτεινὰ,
 » Ἀλλὰ ἔριδες καὶ στάσεις, ἀλλ' ἐμφύλια δεινὰ,
 » Κ' εἰς παντοτεινὴν ὁ κόσμος δι' αὐτὴν ἀνησυχίαν...
 » Κὶ ὁ λαὸς ἔστεκε σύννους κ' εἰς κατάνυξιν βαθεῖαν.

» Ποῦ πηγαίνει ποῦ πηγαίνει χωρὶς ναύκληρον κἀνέναν;

Καὶ μὲ τ' ἄρμενα σχισμένα,

Τὸ τοσάκις ναυαγῆσαν καὶ σωθὲν τοσάκις πλοῖον!

» Γένετε θολὰ μου μάτια δύο ῥύακες δακρύων.

» Ἑλλάς, φύλαξε τὴν τόσον ἀκριβὴν Ἑλευθερίαν...

Κ' ὁ λαὸς ἔστεκε σύννους κ' εἰς κατάνυξιν βαθεῖαν.

Ἐλεγε καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἡ μεγάλης πριχοῦ φύγῃ

Μὲ τὸν αἰτὸν ὁμοία, ὅταν πτέρυγας ἀνοίγῃ

Ἐτοιμάζετο εἰς σφίρειν ν' ἀνάβῃ χρυσοῦ πλανήτου,
 Κ' ἔλαμπαν ὡς δύο ἄστρα οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ του.
 Ἀφ' ὧνος ἔπεσε τέλος εἰς θανάτου ληθαργίαν,
 Κί ὁ λαὸς ἔμεινε κλαίων κί εἰς κατάνυξιν βαθεῖαν.

Πέθανες, εὐγλωττε Νέγρη! πρὶν τῆς Ἀνεξαρτησίας
 Ο' με' τόσους σου ἰδρωτὰς φυτευθεῖς βλαστὸς ἀνθήσῃ.
 Φύλλα καὶ καρποὺς εὐγάλει τώρα γεύσεως γλυκείας,
 Κ' ὑπὸ τὴν σκιάν του τρέχει καὶ ὁ ξένος νὰ καθίσῃ,
 Κ' εἰς αὐτὴν εὐγνώμων ὅλη τῆς χειρός σου τὴν φυτείαν,
 Ἡ' πατρίς μας σ' ἐνθυμεῖται μὲ κατάνυξιν βαθεῖαν.

Ω' τῶν Συνελεύσεων μας Γράμματεῦ καὶ Νομοθέτη! (1)
 Τοῦ πολιτικοῦ ναοῦ μας ἔθεσας τὸν πρῶτον στύλον,
 Καὶ κἀνεῖς τῶν τόσων φίλων,

Ὡς τοῦ τάφου σου σημεῖον μίαν πέτραν κἂν δὲν θέτει.

(1) Ὅλοι γνωρίζουσι τὸ ἐνεργητικὸν μέρος τὸ ὁποῖον ὁ Θεόδωρος Νέγρης ἔλαβεν εἰς τὰς Ἐθνοσυνελεύσεις μας, ἐπὶ τὴν ευφυΐαν καὶ ευγλωττίαν του. Δύο ἀδελφῶν τέκνα ὁ ποιητὴς καὶ ὁ Θεόδωρος Νέγρης, συνεβέβητο καὶ μὲ δεσμούς στενῆς φιλίας. (Σημ. τοῦ ἔκδοτου.)

Πλὴν ἡ σύγγενής μου Μοῦσα ἀπὸ ὕλην αἰωνίαν
Βωμὸν Νέγρη! σὲ ὑφόνει μὲ κατάνυξιν βαθείαν.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΜΑΣ.

Τοῦ Μονόχειρος καὶ πρώτου Ὑψηλάντου ἡ φωνὴ
 Ὅταν ἤρχισε τοὺς βράχους τῆς Ἑλλάδος νὰ κινή,
 Στὰς Γαλλτικὰς Ἀθήνας γλυκὺ φῶς μοι! εὐρισκόμην,
 Καὶ παιδίον, τὸν Βολναῖον τὸν Τρασὴν ἐδιδασκόμην·
 Ἀλλὰ ποῖον δὲν ἡσθάνθην γενικὸν ψυχῆς σεισμόν!
 Ποῖον ἐνθουσιασμόν!

Τὰ ὀνόματα τοῦ Μάρκου τοῦ Κανάρου ὅταν πρῶτα
 Ἐκρυσάν τὰ νεαρά μου καὶ ποιητικά μου ᾠδα,
 Εἰς τὰς πόλεις καταβαίνων τῆς ὠραίας Ἰταλίας
 Τοῦ Βοτζάρου καὶ τοῦ Βρούτου ἔγραφον τὰς τραγωδίας,
 Ἐπευχόμενος ἡμέρας
 Εἰς τὸ ἔθνος ἐλευθέρως·

Ἦλθα τέλος στὴν Ἑλλάδα· ποία κίνησις πνευμάτων!
 Πόσοι θρίαμβοι! τί πλῆθος ἀνικῆτων στρατευμάτων!

Στολισμέν' ἦτον ἡ Ἰδρα καὶ μὲ ναύτας καὶ μὲ πλοῖα·
 "Εζων ὅλ' οἱ ἥρωές μας εἰς τῆς δόξης τὰ πεδία,

Κ' ἔχαιρον κ' ἐγὼ εὐρίσκων

Στὸ λαμπρὸν στρατόπεδόν του τὸν λαμπρόν μας Καραϊ-
 σκον.

Μὴ δὲν ἔλαβαν τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ κοινοῦ τυράννου
 Καὶ ἡ Κρήτη καὶ ἡ Σάμος καὶ τὸ ὄρος τοῦ Λιθάνου;
 Κί ἀπὸ τ' ἄχυρα τῆς μαύρης καὶ καυμένης μας καλύβας
 Δὲν εὐγῆκε τῆς Τουρκίας ἡ πυρκαϊὰ ἡ τόσης
 Κ' ὑποπτον τοσάκις βλέμμα ἑὼν ἀχύρων μας τὰς σίβας
 Δὲν ἐτόξευσαν κ' οἱ Ἀγγλοι καὶ οἱ Γαλλοὶ καὶ οἱ Ρῶσοι;

Βλέποντες θερμὸν οἱ ξένοι τῆς Ἑλλάδος τὸν κρατῆρα
 Νὰ ἐκτείνωσιν ἐτόλμων εἰς τὰς φλόγας του τὴν χεῖρα·
 Οἱ ρανέ! τὸ τόσον μέγα καὶ τρισένδοξόν μας δρᾶμα
 "Ελαθε τοιαύτην λύσιν!

Κ' ἔμελλεν μικρὸν νὰ εὐγῇ καὶ θολὸν τοιοῦτον νάμα
 Ἀπὸ τόσον καὶ μεγάλην καὶ διαυγεστάτην βρύσιν!

Τῶν μακρῶν διχονοιῶν μας, ὧ πληγαὶ θανατηφόροι!
 Εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἑλλάδος κατεθρῦσθη τὸ δόρυ·

Διηρέθημεν εἰς κλάδους μυριάδων φατριῶν,
 Κ' ἡ πατρίς δὲν ἔχει πλέον ἓν γνήσιον υἱόν·

Εἰς τὸν ἄλλον δὲν πιστεύει,

Καὶ τοῦ Σούτσου τὴν κιθάραν ὁ Κανάρης ὑποπτεύει.

ΑΙ ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΜΟΥ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ.

Βρέφος εἰς τὸν Ἑλικῶνα δὲν μ' ἐβύζαναν αἱ Μοῦσαι,
 Καὶ μὲ λύρας ὁ Ἀπόλλων χρύσματα δὲν μ' ἐξυπνοῦσε·
 Τοῦ Ὀρφείως σου τὴν δόξαν δὲν προμάντευε κἀνείς·
 Πλὴν σ' ἀπάντησα, ὦ νέα οὐρανίου καλλονῆς!
 Καὶ ὁ ἔρως ἀνελπίστως καθιστῶν με ποιητὴν,
 Ὅλην ἔχουσε τὴν φλόγα σὰς ποιήσεις μου αὐτήν.

Σὰν τὸ κρίνον ποῦ πληγώσῃ μικροῦ βρέφους ἢ βελόνη,
 Ἐμαράνθησαν οἱ πρῶτοι τῆς νεότητός μου χρόνοι·
 Πλὴν μ' ἐπέβλεψεν ὁ ἔρως· ἀνεσθῆθην· κί ὡς πτηνὸν
 Ἦρχισα μὲ φαιδροῦς ὕμνους νὰ πετῶ εἰς οὐρανόν·
 Καὶ ὁ ἔρως ἀνελπίστως καθιστῶν με ποιητὴν
 Ὅλην ἔχουσε τὴν φλόγα σὰς ποιήσεις μου αὐτήν.

Τῆς ἐλευθερίας σάλπιγξ ἤχησεν εἰς τὴν πατρίδα,
 Γλυκὺ ἄστρον μου! εἰς νέφη τοῦ πολέμου σ' ἐπανεῖδα,

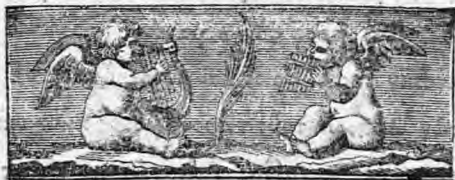
Κ' οἱ παιᾶνες τῶν ἡρώων, κ' ἡ φωνή σου ἡ γλυκεῖα
 Μὲ παρίστων τῶν μακάρων τὰ Ἥλίσια πεδία·
 Καὶ ὁ ἔρως ἀνελπίστως καθιστῶν με ποιητὴν,
 Ὅλην ἔχυσε τὴν φλόγα σὺς ποιήσεις μου αὐτήν.

Πλὴν ἐξαίφνης τὰ πτερά της ἡ Ἐλευθερί ἀνοίγει
 Καὶ πετᾷ σὸν οὐρανόν,
 Καὶ κατόπιν της ὁ Ἔρως καὶ αὐτὸς ζητεῖ νὰ φύγῃ,
 Κ' εἰς τῶν Ἀθηνῶν τοὺς τάφους μόνος κάθηται θρηνῶν
 Καὶ ὁ ἔρως τῆς πατρίδος καθιστῶν με ποιητὴν
 Τὴν μελαγχολίαν χύνει σὰς ποιήσεις μου αὐτήν.

Ναυαγοῦν πατρίς καὶ δοῦξα κ' ἡ ἐλπίς αὐτὴ ἀκόμα
 Κ' ἐγὼ μόνος ἐπιστρέφω, ναύτης μ' ἄρμενα σχισμένα
 Καὶ μὲ φοβισμένον σῶμα,
 Τὰ πικρὰ ναυάγια τῶν διηγοῦμαι σὸν λιμένα·
 Καὶ ὁ ἔρως τῆς πατρίδος καθιστῶν με ποιητὴν
 Τὴν μελαγχολίαν χύνει σὺς ποιήσεις μου αὐτήν.

Καὶ καθὼς ὁ τυφλὸς γέρων πρὸς τὸν ἥλιον ἐκτείνων
 Ὀφθαλμοὺς ἐστερημένους ζωογονικῶν ἀκτίνων,

Καὶ μὲ μόνης του τῆς Θέρμης τὴν ἀφὴν παραμυθεῖται
Καὶ ὁ νοῦς μου μ' ἀναμνήσεις ἐθνικὰς παρηγορεῖται,
Καὶ ὁ ἔρως τῆς πατρίδος καθιστῶν με ποιητὴν
Τὴν μελαγχολίαν χύνει εἰς ποιήσεις μου αὐτὴν.

Ο ΓΕΛΩΣ ΜΑΣ.

Ερωμένη μου! ὡς πότε θ' ἀθρηνοῦμεν τραγικάς
Ἀντικείμενα δὲν ἔχει κ' ἡ πιτρίς μας χωμικά;

ὦ! ὦ! ὦ!

Μὰ τὸν θεό!

Λὰ λὰ λὰ

Καὶ τὶ πολλά!

Βλέπεις ἕναν Ὑπουργόν μας μ' ἐπωμίδας ἀργυρᾶς
Ἐμπορεῖς νὰ πῆς εἰς τὸ ἔθνος πῶς δὲν βρέχει ὁ παρᾶς;

ὦ! ὦ! ὦ!

Μὰ τὸν θεό!

Λὰ λὰ λὰ

Τὶ στρογγυλά!

Ὡτὸ χαροτὶ ἐπάνω βλέπεις Αἰχμα καὶ Ἀκαδημίας
Ἐπλημμύρησαν τὰ ρῶτα εἰς τὸ ἔθνος μας μὲ μίαν.

Η

Ω! Ω! Ω!

Μὰ τὸν Θεό!

Λὰ λὰ λὰ

Καὶ τί καλά!

Εἰς τὸ Παλαμίδι βλέπεις δύο στρατηγούς κλεισμένους
Σύνταγμα! ἐλευθερία! εὐτυχεῖς στιγμαὶ τοῦ γένους!

Ω! Ω! Ω!

Μὰ τὸν Θεό!

Λὰ λὰ λὰ

Ποῖος δὲν γελά!

Τζίτου Μοῦσα! εἰς τὸ Βούρζι μὴν' εἰσαγγελεὺς κάνε
Σὲ τρυπώση, καὶ σὲ ψάλη μέ γλυκὸν ἦχον φωνῆς,

» Ω! Ω! Ω!

» Μὰ τὸν Θεό!

» Λὰ λὰ λὰ

» Κάθου καλά.

Τοῦ λαοῦ οἱ Θερμοὶ φίλοι πάντοτε κερδίζουν κάτ'
Καὶ τὴν φυλακὴν λαμβάνουν μερικαῖς φοραῖς, παλάτ'

Ω! Ω! Ω!

Με τὸν λαὸ

Δὲ λὰ λὰ

Κάθεις γελαῖ.

Τ Ο Μ Ε Θ Υ Σ Ι .

Τὸ κρασί τὸ κρασί

Τὴν καρδίᾳ κάμνει χρυσῇ.

“Ενα ποτηράκι Κύπρου ἐσφίγξα γλυκὰ γλυκὰ,
Κι εἰς τὰ σύγκαλά των ἦλθαν ὅλα μου τὰ λογικά,
Καὶ τοὺς ὑπουργοὺς μᾶς βλέπει καὶ μεγάλους καὶ τρανοὺς
Ὁ μικρότατος μου νοῦς.

Δόστε με νὰ ζῆτε φίλοι! δόστε με νὰ ζῆτε καὶ ἄλλο,
Καὶ τοὺς πέρνω εἰς τραγούδι καὶ χειροθιχὸ τοὺς ψάλλο.

Τὸ κρασί τὸ κρασί

Τὴν καρδίᾳ κάμνει χρυσῇ.

Δεύτερο ποτήρι πίνω. . . καὶ εὐτυχία εἰς τὸ γένος,
Καὶ κἄνεις φυλαχισμένος!

Κ' ἡ κυρὰ Ἐλευθερία μ' ἐπωμίδας καὶ πτερὰ,
Εἶναι γέλοια καὶ χαρὰ

Τὸν συρτὸν κί κὺτὴ χορεύει σὰ γαρόφαλα. στὰ ρόδα,
Κί ἄς χορεύῃ μ' ἄλυσίδες εἰς τὸν ἕνα κί ἄλλον πόδα.

Τὸ κρασί τὸ κρασί

Τὴν καρδιά κάμνει χρυσῇ.

Πίνω τρίτην. . . τώρα Βάχχε σὸν λατμόν σου δὲ μ' ἐπῆρες
Τώρα δὲ κὺρ ὑπουργοί μου! τώρα φαίνεσθε φωσῆρες!

Βλέπω σύνταγμα, βουλὴν,

Ἐργοστάσι ἀποικίας, πλοῦτον, πόλεων στολὴν,

Βλέπω βλέπω χιλιάδας στρατεύμα Ἑλληνικόν,

Κ' ἑκατὸν τριήρεις νέας εἰς τὴν Ἰῶραν ναυτικόν

Τὸ κρασί τὸ κρασί

Τὴν καρδιά κάμνει χρυσῇ.

ὦ γλυκιά μου ἀνθοσμία! ὦ λευκὸ κρασί τῆς Σάμου!

Θάμβωσαν τὰ ὄμματά μου.

ὦ τί φῶτα! σχολὰς βλέπω γλυπτικῆς, ζωγραφικῆς,

Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, καὶ Ὠδεῖα Μουσικῆς·

Δύχεια, βιβλιοθήκας, Ἀστεροσκοπεῖα τόσα ...

ὦ μὲ κόπτετ' ἡ φωνή μου... ὦ μὲ δένεται ἡ γλῶσσα.

Τὸ κρασί τὸ κρασί

Τὴν καρδιά κάμνει χρυσή·

Πλὴν τὰ ὄμματα μου τώρα διατὶ καὶ μόνα κλαίουν,
 Εἶναι δάκρυα τῆς μέυης ὅσα δάκρυα μεῖν βέουν,
 Ἡ Ἑλληνισμοῦ κρατῆρα τὰ ἐνδόμυχά μου κρύπτουν,
 Εἰς τὰ ρεῖθρα των αἱ φλόγες τῆς ψυχῆς μου ἔξω πίπτουν,
 Εἰς τοῦ Βάχχου τὰς ἀγκάλας τὴν καρδίαν μου ἀνοίγων,
 Μὲ ψαλμοὺς ἐλευθερίας ἐξεθύμανα ὀλίγον.

Ἡ ἈΔΙΑΦΟΡΙΑ ΜΟΥ Εἰς τὰ ΠΟΛΙΤΙΚΑ.

"Η"

Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΜΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ.

Ἀρ' οὐ ἤλθες εἰς τὸ Νεόπλι ἐρωμένη μου ὦραϊά!
Διπλωματικὴ μέ εἶσαι καὶ ζητεῖς πάντοτε νέα;
Τί μέ σέλλεις, νὰ ζῆς φῶς μου! ποτ' ἐδῶ καὶ ποτ' ἐκεῖ;

Μ' ἐγίνες πολιτικῆς

Ἄφες τὸν Μαυροκορδάτον τὸν Κωλέττην σ' ἓνα μέρος·

"Ἄφες τοὺς νὰ ζῇ ὁ "Ερως.

Μ' ἐξετάζεις συχνά, ποῖος εἶναι πλέον μεγαλόνους.
Μ' ἐρωτᾷς συχνὰ τί ἔχουν καὶ μαλλόνουν τόσους χρόνους.
Τί σέ μέλει γλυκὺ φῶς μου! ποῖος τὸν ἄλλον ἀδικεῖ;

Μ' ἐγίνες πολιτικῆ!

Ἄφες τὸν Μαυροκορδάτον τὸν Κωλέττην σ' ἓνα μέρος

"Ἄφες τοὺς νὰ ζῇ ὁ "Ερως.

"Αχαχα ὁ ἓνας, λέγεις. χι χι χι χαμογελαῖ,

Καὶ τοῦ ἄλλου μέλι στάζει τὸ συχνὸ πολυκαλά.

Ἡ ἀπλότης γλυκὺ φῶς μου! εἰς ἡμᾶς δὲν κατοικεῖ

Μ' εἵγινες πολιτικῆς

Ἄφες τὸν Μαυροκορδάτον, τὸν Κωλέττην σ' ἕνα μέρ

Ἄφες τοὺς νὰ ζῇ ὁ ἔρως.

Ὁ Σωτὴρ ὕμναϊ πᾶν ἕνα καὶ ἡ ἔθνη τὸν ἄλλον,

Κ' οἱ συνδρομηταὶ πληρόνουν μ' ἐνθουσιασμὸν μεγάλον

Ἀλλὰ χάρισέ με φῶς μου! τὸ φιλίου τοῦ γλυκού

Μ' εἵγινες πολιτικῆς

Ἄφες τὸν Μαυροκορδάτον τὸν Κωλέττην σ' ἕνα μέρ

Ἄφες τοὺς νὰ ζῇ ὁ ἔρως.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΜΟΥ.

Ἡ

Η ΛΥΡΑ ΜΟΥ ΣΠΟΥΔΑΖΟΥΣΑ ΝΑ ΓΕΝΗ
ΥΠΟΥΡΓΙΚΗ.

Τῶν ὑπουργῶν ἀρχίζω
Τὰ θαύματα νὰ ψάλλω.
Τὴν λύραν μου τονίζω,
Καὶ νέας χορδὰς βάλλω.

Πλὴν δέν ἀφίν' ἡ λύρα
Τὸν ἦχόν της τὸν πρῶτον
Καὶ ὦ κακὴ μου μοῖρα!
Ψάλλει σκοποὺς ἐρώτων.

Ἐπῆρα λύραν ἄλλην,
Πλὴν καὶ αὐτὴ ἀκόμα
Ἐρωτας ψάλλει πάλιν
Εἰς τὸ παιδρό μου δῶμα.

Καὶ μ' ἀμάραντο νὰ στέψω τοὺς κροτάφους σου λουλο
Τὴν Ἐλευθερίαν ψάλλει μὲ φωνάζουν ἀπ' ὀπίσω

» Τρέξ' ἐκεῖ

» Στὴν φυλακὴ. »

Ἀπὸ τρία προχθὲς ἄνθη τρίχρουν σ' ἔπλεξα στεφάνι
Ὁ καλὸς μας Ἀστυνόμος κατὰ τύχην τὸ μανθάνει,
Κὶ ἀποστάτα μὲ φωνάζει, στὸν θυμὸν του τὸν μεγάλον
» Τὴν τριχρώματων σημαίαν ὀνειρεύεσαι τῶν Γάλλων

» Τρέξ' ἐκεῖ

» Στὴν φυλακὴ. »

Εἰς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μας τὴν ἡμέρα ἑορτάζω;
Κ' ὡς χριστιανὸς εἰς γεῦμα παλαιοὺς στρατάρχας κρά
» Τὴν ἡμέραν, μὲ φωνάζουν, ἑορτάζει τῶν Μεγάρων (α)
Σύνταγμα πάλιν ὁ φίλος ὀργανίζει, ... ἄρον ἄρον

» Τρέξ' ἐκεῖ

» Στὴν φυλακὴ. «

(α) Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ οἱ Συνταγμα
τικοὶ τῶν Μεγάρων ἐνίκησαν τὴν κατὰ τὸν Ἰσθ
μάχην.

Ἀπὸ σήμερον σὲ τάζω ἄσματα ἐρωτικά

Ἄκακα κί ἀπλοῦκά.

Ἢ ἀλλέως εἰς τὸ τέλος τῶν καλῶν μου ποιημάτων,

Τὶ παράξενον δὲν εἶναι γὰρ μὲ ποῦν στὸν κάτω πάτον.

» Τρέξ' ἐκεῖ

Στὴν φυλακή. »

Η ΑΦΡΟΝΤΙΣΙΑ ΜΟΥ.

Ἀπ' ὅλους ἐγὼ μόνος
 Τοῦ Κροίσου ἡγεμόνος (Ι)
 Τὸν πλοῦτον δὲν φθονῶ.
 Καὶ φήμαις δὲν γυρεύω,
 Καὶ δόξαις δὲν ζηλεύω,
 Δὲν ματαιοπονῶ.

Μὲ μέλλουν ἡ νεότης,
 Μὲ μέλλουν ἡ φαιδρότης,
 Ποῦ φεύγουν καὶ περνοῦν.
 Κ' οἱ ἔρωταις, κι ἐκείναις,
 Αἱ πρώταις εὐφροσύναις
 Ὅπου μ' ἐμᾶς γερνοῦν.

(Ι) Τοῦ δημοτικοῦ καὶ φιλοτίμου Ἰωάννου Κρατῆ.

Ἐν ὅσῳ εἶμαι νέος,

Ἐχῶ καὶ Βασιλείῳ

Καὶ πλούτῃ καὶ καλῇ

Σκῆπτρόν μου εἰν' ἡ λύρα,

Καὶ σέμμα μου τὰ μῦρα,

Τὰ ρόδα τ' ἀπαλά.

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΜΟΥ Ἡ Η ΕΞΩΣΙΣ ΜΟΥ ΑΠ
ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ ΜΟΥ ΘΕΣΙΝ.

Στὸ Συμπόσιον μαζύ σου, ἐρωμένη χρυσῇ!
Υγιῆς καὶ γλυκοπίνων τῆς Μαδέρας τὸ κρασί,
Σφύριζα τοὺς Ὑπουργούς μας εἰς τὴν μέθην μου ἐπάνω
Σήμερον διαταγὴν των παρ' ἐλπίδα μου λαμβάνω,
Καὶ μὲ λέγουν »ἐπειδ' εἶσαι ἀσθενής, τοῦ θανατῶ
«Καὶ ἡ Θέσις σου πετᾶ.»

—Εἶμαι ὑγιῆς, φωνάζω, ὑγιῆς, τρισυγιῆς,
Κ' εἰς τὰς προσταγὰς σας ἔχω χρόνους εἴκοσι ζωῆς.

»Μπα! ὑπουργήμα μᾶς λέγεις μετ' ἀχρείου τέτοιο χρῶμα

»Κουκουλώσου δὲ στὸ στρώμα,

»Καὶ σὲ στέλλομεν ἀπόψε τὸν καλὸν Θεοφιλᾶν,

»Ἡ καὶ τὸν Ζυγομαλᾶν.

»Πίστευσέ μας, ἔχεις φθίσιν, τρέχεις κίνδυνον μεγάλον

—Ἢ μπορ' ἡ διαταγὴ μας νὰ σὲ λέγῃ ἀλλ' ἂντ' ἄλλων

—Εἶμαι ὑγιῆς αὐθένται, ὑγιῆς, τρισυγιῆς

Καὶ ἔχω μὲ τὴν ἄδειάν σας χρόνους εἴκοσι ζωῆς.

«Νὰ μὰς λές πῶς εἶς' ἀκόμα ὑγιῆς, εἶναι γεῖναϊόν;

»Ω, διὰ καλὸν κακόν,

»Φώναξε πνευματικόν.

«Πέθανε ἄφοῦ τὸ θῆλη κ' ἡ διαταγή μας πλέον.

«Βλέπομεν καὶ ἀπ' αὐτόν σου τοῦ προσώπου τὸν βρασμόν.

«Ὅτι ἄσθμα θὲ νὰ ἔχης, ἐὰν ὅχι μαρασμόν.

—Εἶμαι ὑγιῆς αὐθένται ὑγιῆς, τρισυγιῆς,

Καὶ σφυρίγματα σᾶς τάζω μέχρ' ὑστερινῆς πνοῆς.

«Επισήμως ἄφοῦ εἶδαν, ὅτι πέθανα σχεδόν,

Κ' οἱ χρεῶσταί μου μ' ἐπῆραν ὡς νεκρὸν ἀναφανδόν.

Τοὺς ζητῶ γλυκαῖς δραχμίτζαις; μὲ κτυποῦν γλυκὰ
σὴν πλάτη

«Καὶ μὲ λέγουν» ὦ τί ὄψις... πέσε φίλε σὸ κρεβάτι.»

Σὲ ὀρκίζω καὶ σὲ φῶς μου! σ' ὅτι ἔχεις ἱερὸν,

Ὡς νεκρὸν νὰ μὴ μὲ πάρῃς διὰ κάμποσον καιρόν.

—Εἶμαι ὑγιῆς ψυχὴ μου! ὑγιῆς, τρισυγιῆς,

Κί ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἔρωτός μου ταῖς φωτιαῖς τὸ ἐννοεῖς.

ΤΟ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Στὸ συμπόσιον μαζύ της ὅταν κάθωμαι, κι ἀρχίζουν
καὶ ὁ Ἔρως καὶ ὁ Βάκχος κ' ἡ χαρὰ νὰ με ζαλίζουν,

Τότε μ' ἔρχονται τερπνοὶ

Μελαγχολικοὶ καπνοὶ,

Καὶ περίλυπος φωνάζω » πῆγαινε λοιπὸν ψυχὴ!

»Εἰς τοὺς οὐρανοὺς νὰ εὕρης ἄλλον κόσμον εὐτυχῆ.»

Θ' ἀναλάβης ἐκεῖ πάλιν τὸ οὐράνιόν σου σχῆμα,

Πῆγαινε λοιπὸν μ' ἐλπίδα καὶ μὲ θαρ' ῥαλέον βῆμα.

Πέταξε ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς πιστῆς σου ἐρωμένης

Εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ σου, ὅπου πάντοτε θὰ μένη

Πῆγαινε λοιπὸν ψυχὴ!

Εἰς τοὺς οὐρανοὺς νὰ εὕρης ἄλλον κόσμον εὐτυχῆ.

Ἡ Ἐλευθερία, κόρη ἁμωμος τῶν οὐρανῶν,

Εἰς τὴν γῆν διωχομένη,

Εἰς τοὺς οὐρανούς με δάφνης σέφανον σὲ περιμένει.

Σὲ προσμένουν πλῆθος φίλων καὶ μαρτύρων συγγενῶν.

Πήγαινε λοιπὸν ψυχὴ!

Εἰς τοὺς οὐρανούς νὰ εὔρης ἄλλον κόσμον εὐτυχῇ.

Ζήτησε εἰς τοὺς ἀστέρας καὶ μακρὰν ἀπὸ τοὺς ζῶντας
Τόσους ἥρωας πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος τῶν πεσόντας,
Καὶ τὸν Μάρκον τοῦ Σουλίου, καὶ τὸν Κρεββατᾶν τῆς
Σπάρτης,

Ὅστις ἥρως πίπτων νέος, ἔπεσε πατρίδος μάρτυς.

Πήγαινε λοιπὸν ψυχὴ!

Εἰς τοὺς οὐρανούς νὰ εὔρης ἄλλον κόσμον εὐτυχῇ.

Μεταξὺ τοῦ Μιλτιάδου, μεταξὺ τοῦ Θρασυβούλου,
Ἡ σκιὰ τοῦ Καραΐσκου, κ' ἡ σκιὰ τοῦ Κυριακούλου
Κάθηνται συνευτυχοῦσαι ἐν Ἠλίσεια πεδία,
Καὶ τοῦ Νέγρη τὰς ἡδύνει καὶ ὁ νοῦς κ' ἡ εὐγλωττία.

Πήγαινε λοιπὸν ψυχὴ!

Εἰς τοὺς οὐρανούς νὰ εὔρης ἄλλον κόσμον εὐτυχῇ.

Δὲν ἐκένωσ' τὸ νέκταρ τῆς νεότητός μου ὅλης,
 Καὶ τριάκοντα ἡλίους εἶδα νέους στὴν γῆν μόλις·
 Πλὴν μὲ σᾶς, ὦ Καραϊσχοί! πλὴν μέσᾶς, γι' ἀποθανόντα
 Προτιμῶ νεκρὸς νὰ μείνω, ἢ νὰ ζήσω μὲ τοὺς ζῶντα.

Πήγαινε λοιπὸν ψυχὴ!

Εἰς τοὺς οὐρανούς νὰ εὕρης ἄλλον κόσμον εὐτυχῇ.

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑ-
ΓΕΝΝΩΜΕΝΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Βλέπεις φῶς μου τῆς Ἑλλάδος τὸν ὠραῖον οὐρανόν;
Καὶ ἀκούεις τὴν ἁθῶαν μελωδίαν τῶν πτηνῶν;
Στόλισε τὴν κεφαλὴν μου μὲ ναρκίσσους καὶ μὲ κρίνα,
Καὶ σὺ, λύρα μου! νὰ χύνης μουσικὰς φωνὰς ἀρχίνα·
Ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ,
Καὶ ὁ ὕμνος τῆς πατρίδος εἰς τὰ χεῖλη μου πετᾷ.

Ὑψωσε τὸ μέτωπόν σου, ὦ πατρίς μου! ὦ Ἑλλάς!
Εἰς τὸν ἔνδοξόν σου θρόνον ἀναβαίνεις καὶ γελαῖς.
Τὴν ἀνάστασίν σου βλέπων, χαίρεται ὁ οὐρανός σου
Καὶ ἀντανακλᾷ τὸ φῶς σου!
Χαῖρε γῆ ἐλευθερίας! δόξ' ἀθάνατος εἰς σέ
Εὐφυΐας κολοσσέ!

ᾤμισαν τὸν ὀλεθρόν σου κ' ἡ Εὐρώπη, κ' ἡ Ἀσία,
Κ' ἐσωτερικοὶ δεσπότης, κ' εἰμαρμένη, καὶ στοίχεια

Σκόπελε τῆς Μεσογείου! εἰς σέ τώρα, ὡς τὸ πάλα
 Ἐναυάγωσαν δυνάμεις κ' ἱκανότητες μεγάλαι.
 Κ' οἱ ἐχθροί σου αὐτοὶ κράζουν »δόξ' ἀθάνατος
 »Εὐφυΐας κολοσσέ!»

Τώρα χρύπτει τὰς πληγὰς σου ἡ βασιλικὴ πορ
 Καὶ ἤχει στὸν Ἑλικῶνα τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ λύρα,
 Καὶ σκιρτᾷ ὁ Παρθενών,
 Καὶ σκιαὶ ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν ἀρχαίων Ἀθην
 Ἀνεγείρονται καὶ ψάλλουν »δόξ' ἀθάνατος εἰς σέ
 »Εὐφυΐας κολοσσέ!»

Ἀκούσε τῆς Ἱστορίας τοὺς ἐπαίνους... ποία γῆ
 Ποία χώρα ποτέ ἄλλη,
 Τὰ λαμπρά σου εἶχε κάλλη
 Καὶ ὑπῆρξε τῆς παιδείας ἡ ἀκένωτος πηγὴ;
 Οἱ αἰῶνες σέ φωνάζουν »δόξ' ἀθάνατος εἰς σέ
 » Εὐφυΐας κολοσσέ!»

Ὁ Θεὸς καταδιώκτης τῶν τυράννων καὶ τῶν δο
 Τῆς Ἐλευθερίας μήτηρ σέ προώρισε νὰ ἦσαι

Ἀντὶ λόγχης, κράτει λύχνον, ὦ πατρίς τῶν Θρασυδούλων
 Κ' εἰς τὴν γῆν, ἐλευθερίας ἀγνὰ φῶτα πάλιν χύσε,
 Κ' οἱ λαοὶ ἄς κράζουσιν πάλιν » δόξ' ἀθάνατος εἰς σέ
 » Εὐφυΐας κολοσσεί!»

Εἴθε πάλιν τὴν σεπτὴν σου κεφαλὴν νὰ στεφανώσῃ
 Ποιητῶν σεπτὴ χορεία, σέμμ' ἄσέρων φωτερῶν!
 Εἴθε ἡ ὀδική μου δάφνη νέας δάφνας ν' ἀναδώσῃ
 Κι εἰς τὸν Πίνδον νὰ γεννήσῃ νέον ἄλσος ἱερὸν,
 Κι αἰοιδῶν χορὸς νὰ ψάλλῃ» δόξ' ἀθάνατος εἰς σέ
 » Εὐφυΐας κολοσσεί!»

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας
 Ὡ κρατὴρ Ἐλευθερίας
 Κάπνιζε... καὶ ὁ καπνὸς σου φθάνων εἰς τὸν οὐρανὸν,
 Γίγαντ' ἄς σέ παριστάνῃ φοβερὸν καὶ μελανόν,
 Κ' οἱ Δεσπόται βλέμμα τρόμου ἄς τοξεύωσιν εἰς σέ
 » Εὐφυΐας κολοσσεί!»

καὶ τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐστὶν ὁ ἀνθρώπινος
 καὶ τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐστὶν ὁ ἀνθρώπινος
 καὶ τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐστὶν ὁ ἀνθρώπινος
 καὶ τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐστὶν ὁ ἀνθρώπινος

καὶ τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐστὶν ὁ ἀνθρώπινος
 καὶ τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐστὶν ὁ ἀνθρώπινος
 καὶ τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐστὶν ὁ ἀνθρώπινος
 καὶ τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐστὶν ὁ ἀνθρώπινος

καὶ τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐστὶν ὁ ἀνθρώπινος
 καὶ τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐστὶν ὁ ἀνθρώπινος
 καὶ τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐστὶν ὁ ἀνθρώπινος
 καὶ τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐστὶν ὁ ἀνθρώπινος

Η ΚΙΘΑΡΑ
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Η ΚΙΘΑΡΑ
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Η ΚΙΘΑΡΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΎΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ.

Θεέ μου

Ήλαρώτατε,

Μικρέ μου

Κι ωραιότατε!

Ύμνω τὰς χάριτάς σου.

Καὶ λαχταρεῖ

Τὸ στόμα μου,

Καὶ σπαρταρεῖ

Τὸ σῶμά μου

Εἰς μόνον τ' ὄνομά σου.

Οὐράνια

Τὰ κάλλη σου,

Καὶ σπάνια

Ἡ ἄλλη σου

Μαγεία σου καὶ χάρις.

Ἀληθινὴ

Κ' ἡ δόξα σου,

Καὶ προσκυνεῖ

Τὰ τόξα σου

Ὁ αἰμοδόρος Ἄρης.

Κηρύττουν

Τὴν ἰσχὺν σου,

Καὶ φρίττουν

Τὴν ὀργήν σου

Τ' ἀμέτρητά σου θύματα.

Δατρεύω

Τ' ὄνομά σου,

Πιστεύω

Στὰ πολλὰ σου

Θεοὶ! θαυματουργήματα.

Ἡ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Χθές μ' ἀπάντησεν ὁ Ἔρως

Εἰς παράμερόν τι μέρος

Καὶ με εἶπεν ὁ ἐτοιμάσου

Βάλε ὅλα τ' ἔρματά σου,

Ἐχω πόλεμον μεζῶνα

— Αἶ λωλὸ λωλὸ παιδάκι!

Τ' ἀπαλό σου χερουδάκι

Τόσο τρομερὸ δὲν εἶναι·

Φρόνιμο, μικρό μου! μεῖνε

Ἡ μανίτζα σου νὰ ζῇ.

— Ἐτοιμάσου, μ' ἀπεκρίθη,

Βότζαρή μου ἄλλε γίγα!

Καὶ θωράκισε τὰ στήθη.

— Μὴ θὰ παίξης τυφλομύγα;

Ἡ μυτίτζα σου θ' ἀνοίξῃ

Ἄν τὸ χέρι μου σ' ἀγγίξῃ.

— Θά μὲ διῆς, λοιπὸν, φωνάζει

Καὶ τὰ τόξα του ἀρπάζει·

— Διὰ γέλοιο κι ὄχι ἄλλο

Τοῦ Καραϊσκάκη βάλλω

Τὴν μεγάλη φουστανέλλα,

Καὶ ἀρπάζω τοῦ Τζαβέλλα

Τὸ ἀδάμαστο σπαθί·

Πλὴν χωρὶς νὰ φοβηθῇ

Σημαδεύει ὁ μικρὸς,

Καὶ στὴν γῆν πίπτω νεκρός·

Ὁ ΤΡΙΤΟΣ ΜΑΣ

Ἡ

ΑΙ ΑΠΑΡΧΑΙ ΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ.

Τὸ φθινόπωρον σμικρύνει καὶ δροσίζει τὰς ἡμέρας,
Καὶ παρθένοι μὲ τὰς πτέρνας τῆς χιόνος λευοτέραις
Τῆς ὥς ἤλεκτρον εὐώδους σταφυλῆς πατοῦν τὰς ῥόγας
Καὶ γεμάτη ἀπὸ φλόγας

Πορφυρᾷ, ἡ ἀνθοσμία σου ληνοῦς ὡς βρύσις ῥέει,
Καὶ χορεύοντες τριγύρω τὸν αὐλὸν παίζουν οἱ νέεσι,
Καὶ εἰς τὴν Ἐλευθερίαν τὴν κιθάραν μου τονίζω,
Ἀπαρχὰς λιτὰς προσφέρω, καὶ τὸν ὕμνον τῆς ἀρχίζω.

Ὡ τῆς Ἀρετῆς θυγάτηρ! Θεὰ δόξης! Θεὰ φωτῶν!
Θήραμα τῶν ἐθνῶν ὅλων περιμαχῆτον καὶ πρῶτον!
Διὰ σέ σεμνὴ παρθένοσι! καὶ ὁ θάνατος αὐτὸς
Πάλαι ἦτον ἐν Ἑλλάδι καὶ γλυκὺς καὶ ζηλωτός·
Ἐρωτα τοιοῦτον βάλλεις
Εἰς τοὺς ἐραστάς σου δόξης ἀθανάτου καὶ μεγάλης·

Κ

Διὰ σέ ὁ Τιμολέων συγγενῇ σπαράξας στήθη,
Καὶ μητέρα, καὶ πατρίδα, κ' εὐτυχίαν ἰσπερήθη.

Διὰ σέ καὶ εἰς αὐτόν της τὸν θρυματουργὸν αἰῶνα
Ἦ Ἑλλὰς ἡ θειασπεία χαλκοῦν ἔβαλε χιτῶνα,
Κ' εἰς τοὺς δόλους τῆς Εὐρώπης, κ' εἰς τὰ ξίφη τῆς Ἀσίας,
Ἰσχὺν ἔταξεν ἀθραύστου ἀρετῆς καὶ καρτερίας,
Κ' εἰς σφαγῆς δεινὰς ἡμέρας
Νόμους ἔθεσεν εἰς Ἀστρος πολιτείας ἐλευθέρας,
Καὶ αὐτοὺς λατρεύει ἔτι, ὡς πατρώους της Θεοῦς,
Ἦγεμὼν ὁδοῦ εἰς ὅλης τῆς Ἀσίας τοὺς λαούς.

Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὅμως ἐδραπέτευσας δρομαῖα,
Τοῦ Καποδιστρίου ὅταν σέ ἠνώχλησεν ἡ θεία
Ἐφυγες· Σέ διεδέχθη τάφων σιωπὴ μεγάλη,
Κ' ἡ πολύφυλλός σου δάφνη μὲ τὰ δροσερά της κάλλι
Αἰφνηδίως ξηρανθεῖσα,
Ἀκλαδός, κ' εἰς γυμνωμένον στέλεχος μεταβληθεῖσα,
Ἐγινε κατὰ τοῦ ἔθνους σκῆπτρου ράβδος βαρυτάτη
Κ' ἐβασίλευσαν τὸ ψεῦδος καὶ ἡ βία κ' ἡ ἀπάτη.

Σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλθὲ πάλιν ὦ Θεά!

Νέαν σήμερον θρησκείαν θέλ' ἢ νέα γενεά·
τὴν θεότητά σου θέλουν νὰ καθιερώσουν ἴσως,
ὅσοι κατὰ σοῦ κηρύττουν καὶ κηταδρομὴν καὶ μῖσος.
Μὲ μαρτύρων βάφετ' αἷμα

τῆς πρωτοφανοῦς θρησκείας ἡ τιάρα καὶ τὸ στέμμα·
Ὡς θρησκεία μας, νὰ ἔχῃς ἀρχινᾶς τοὺς μάρτυράς σου.
θέλεις ἔχει τοὺς βωμούς σου, τὰ θυσιαστήριά σου.

Ἔρχεσαι... κ' εἰς τὰς ὁδοὺς μας ὁ λαὸς χειροκροτεῖ
καὶ νὰ σὲ ὑψώσῃ πάλιν στὰς ἀγκάλας τοῦ ζητεῖ.
καὶ γὰρ ὅφαλα σὲ ραίνουν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ βρέφη·
τῆς δρυὸς τῆς Ἐπιδαύρου (1) κλάδος ἔνδοξος σὲ στέφει,
τῆς δρυὸς ἐκείνης κλάδος,
ὅπου κάθησαν οἱ πρῶτοι παραστᾶται τῆς Ἑλλάδος,
καὶ συνέθεσαν τὸ πρῶτον σύνταγμα τῆς πολιτείας
εἰς τὰ θεμέθλα ὠραίας καὶ ἀπλῆς ἰσονομίας.

(1) Διασώζεται ἔτι εἰς Ἐπίδαυρον τὸ δένδρον ἐκεῖνο
ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν πρώτην περίοδον
οἱ παραστᾶται τοῦ ἔθνους συνέθεσαν τὸ πρῶτον Σύν-
ταγμα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐρχεσαι... κ' εἰς τὸν ληνόν μου τὸ ποτήρι μου βοθίζω,
 Καὶ μ' εὐώδες ἄφροῦ νέκταρ ὡς τὰ χεῖλη τὸ γεμίζω,
 Καὶ πρὸς δοξάν σου προπίνω... Ἦλιε τοῦ κόσμου χαῖρε
 Κι ἄχρι ἀρκτικής Εὐρώπης τὴν θερμὴν σου λάμψιν φέρε,
 Καὶ διάλυσε τοὺς πάγους
 Εἰς χεიმάρ' ῥοὺς χυνομένους ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πελάγους,
 Καὶ ὡς ἥλιος μ' ἀκτῖνας εὐεργέτιδας ἐκτάσου
 Κ' εἰς αὐτοὺς τοὺς ἔρνωμένους τὴν λαμπρὰν θεότῃτά σου.

Ἡ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΜΟΥ.

Ὡς μου! εἶδα σ' ὄνειρόν μου, ἐπωμίδας Γραμματέως
 Ὅτι 'φόρεσα καὶ ἤμουν χαριέστατος κὶ ὠραίος·
 Καμαρόνομουν 'σὰν νύμφη, κὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰν μου·
 Αὐττάζα ἐμπρὸς κὶ ὀπίσω τὴν κατάργυρην σκιάν μου
 ὦ! χωχῶ! χωχῶ! χωχῶ!
 Νόστιμοι κ' οἱ Ἱπουργοί μας... ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχῶ.

Ἐδεχόμουν τοὺς ἀνθρώπους ξαπλωμένους εἰς τὴν κώχη,
 Κ' εἶχα σύστημα καὶ ὄρκον νὰ μὴ λέγω ποτὲ ὄχι·
 Μ' ἐζητοῦσαν χίλιοι δύο, ἄλλος γρόσια, κὶ ἄλλος θέσεις,
 Κὶ ἀντὶ γρόσια ἐγὼ λόγια, κὶ ἀντὶ θέσεις, ὑποσχέσεις·
 ὦ! χωχῶ! χωχῶ! χωχῶ!
 Νόστιμοι κ' οἱ Ἱπουργοί μας... ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχῶ.

Μ' ἔφεραν οἱ Συμβουλοί μου σιθασμέναις κόλλαις, κόλλαις,
 Κ' ἔβαλλα μὲ κλειστὰ μάτια τὴν ὑπογραφὴν μου σ' ὅλαις.

Πλὴν μ' ἐθαύμαζεν ὁ κόσμος καὶ μ' ἐνόμιζε λαμπάδα.
 "Ἦτις φθείρεται τὰ φῶτα χύνουσα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ᾠ! χωχῶ! χωχῶ! χωχῶ!

Νόστιμοι κ' οἱ Ὑπουργοί μας... ἀπ' τὰ γέλοια ξεφυχῶ

Ἄφρινα τοῦ Βασιλείου χαλαρὰ τὰ χαλινάρια,
 Καὶ δὲν μ' ἐμελλεν ἂν ἦτον ὁ λαὸς μαλλιά κουθάρια.
 Τ' ἄφρινα εἰς τὸν Θεόν μας, κί ὁ Θεὸς ὁποῦ μ' εὐλόγει,
 Θὰ ἐπήγαινε τὸ Κράτος σὺν ἐγγλέζικο ξολόγι.

ᾠ! χωχῶ! χωχῶ! χωχῶ!

Νόστιμοι κ' οἱ Ὑπουργοί μας... ἀπ' τὰ γέλοια ξεφυχῶ

Δὲν συνέθιζα καὶ τόσο εὐχολὰ νὰ χολοσκάνω.
 Ἀπ' ταῖς χίλιας μου δραχμίταις καὶ ταῖς κάτι πε
 ραπάνω

"Ολους ἔβλεπα πλουσίους, καὶ παιδρὺς κ' εὐτυχημένους.
 Καὶ χαρὰ καὶ εὐλογία, μέλι γάλα τὰ τοῦ γένους.

ᾠ! χωχῶ! χωχῶ! χωχῶ!

Νόστιμοι κ' οἱ Ὑπουργοί μας... ἀπ' τὰ γέλοια ξεφυχῶ

Ἀπὸ τοῦ πούλιου τὸ γάλα τὸ τραπέζι μου γεμάτο
 Ποιὸς πινοῦσε, ἀφοῦ εἶχα τὸ στομάχι μου χορτάτο,
 Εἰς τῆς Ῥούμελης καὶ Ἰδρας τοὺς ἐνδοξοὺς πεινασμένους
 Νὰ τραφοῦν καὶ νὰ χορτάσουν μὴ δὲν ἔδιδα ἐπαίνους;
 ὦ! χωχῶ! χωχῶ! χωχῶ!
 Νόστιμοι κ' οἱ Ὑπουργοὶ μας... ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχῶ!

Μ' ἐτζιμποῦσε, ποῦ νὰ σκάσῃ, καποτε ἡ Ἀθηνᾶ,
 Ἐτολμοῦσε τὴν χολὴν μου ἄνω κάτω νὰ γυρνᾷ.
 Ἠλπιζα νὰ τὴν βουδάνω μὲ Διάταγμα κἀνένα,
 Καὶ μ' αὐτὸ παρηγορούμην καὶ γελοιοῦμουν ὅλονένα,
 ὦ! χωχῶ! χωχῶ! χωχῶ!
 Νόστιμοι κ' οἱ Ὑπουργοὶ μας... ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχῶ.

Ἐπερίμενε τὸ Ἔθνος ἀπ' ἐμὲ ὀργανισμοὺς,
 Βουλὴν, Σύνταγμα καὶ νέους ἐθνικοὺς διορισμοὺς.
 Ἀλλ' ἐγὼ μὰ ταῖς δραχμαῖς μου μὰ τὸν ὄρκον μου τὸν
 πρῶτον,
 Ταῖς ροκάνιζα στὴν κόχῃ χωρὶς θόρυβον καὶ κρότον.
 ὦ! χωχῶ! χωχῶ! χωχῶ!
 Νόστιμοι κ' οἱ Ὑπουργοὶ μας... ἀπ' τὰ γέλοια ξεψυχῶ.

Ὁ ἈΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ
Εἰς τὸν ΜΙΑΟΥΤΛΗΝ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΑ

Δὲν ἀπέθανεν ὁπότεν ἔκαιεν εἰς τὴν Μεθώνην
Ἐνα στόλον μετὰ κρότου,
Καὶ δὲν ἔλαβε τὴν τέφραν τῆς πυρᾶς, λευκὴν σινδόνην
Οὐδ' ὡς ξυλοκράββατόν του σέλεχος ἐνός δικρότου.

Ἀλλ' εἰς τὴν ἐσχάτην ὥραν πόσῃν ἔδειξεν ἀνδρίαν
Πρὸς τὸν θάνατον ἐστράφη,
Καὶ τοῦ χάρῳος τὸ πλοῖον εἶδε μ' ὅσῃν ἀφοβίαν
Ἔβλεπεν εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ἐχθρῶν τὰ πυκνὰ σκάφη.

Τὸν ἀγαπητὸν Μονάρχην εἰς τὰ ἔσχατά του πλέον
Μὲ καρδίας εἶδε πόνον,
Τοὺς υἱοὺς του καὶ τὸ ἔθνος τὸν ἐσύσπεν ἐκπνέων,
Καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν χεῖρα, ἥτις ἔπλασε τὸν θρόνον.

Εἰς τὰς Πάτρας, ὅταν πρώτην ναυμαχίαν ἐπεχείρει
 Φοβεράν κατὰ συστάδην,
 Καὶ μετέβαλλον αἱ βόμβαι τοῦ πολεμικοῦ Ταχίρη
 Τὴν αὐγὴν εἰς νύκτα μαύρην καὶ τὸν οὐρανὸν εἰς ἄδην,
 Ἀντεστάθη αὐτὸς μόνος καὶ μ' ἔν σκάφος εἰς τρεῖς σόλους,
 Κ' εἰς δειλὰς φωνὰς μὴ κλίνων,
 Καὶ μὲ χάλκινο τρομβόσι ἀπειλῶν τοὺς φίλους ὅλους,
 Καὶ μὲ χεῖρα ῥωμαλέαν τὸ πηδάλιον εὐθύνων.

Τώρα κεῖται... γεγραμμένα πόσαι ἡμιθέου πράξεις
 Εἰς τὸ μέγα μέτωπόν του!
 Ὡς ἔχθρῳ χωρὶς νὰ τρέμῃς, τώρα μόνον νὰ κυττάξῃς
 Τώρα μόνον κατὰ πρῶτον, δύνῃσαι τὸ πρόσωπόν του!

Ἐπεσας, ὦ πρῶτε στύλε τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος,
 Καὶ ὁ θάνατος ἀρπάζει
 Ἐνα ἕνα τοὺς προμάχους τῆς πατρίδος μας ἀπόνως,
 Καὶ ἡ Δόξα μένει χήρα, καὶ ὁ ξένος τὸ καυχάζεται.

Λ

Μὴ γέλῃς, ὦ φυλὴ νέα, καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα ξένη!

Τοῦ ἀγῶνός μας μνημεῖον

Μὲ τὸ ξίφος τοῦ θανάτου καὶ κἀνὲν ἂν δέν μᾶς μὲν

Θάπτεται τῆς ἱστορίας τὸ αἰῶνιον βιβλίον;

Ἐξαλείφονται τὰ ὄρη, καὶ αἱ κορυφαὶ τῶν βράχων

Καὶ τὰ τόσα μας πεδία,

Ὅπου βλάσησαν αἱ δάφναι τόσων μας λαμπρῶν προμάχων

Αὐτὰ εἶναι τῶν Ἑλλήνων τὰ αἰῶνια μνημεῖα.

Ἡ λαμπὰς ἐν ὅσῳ φέγγῃ τοῦ Ἥλιου στοὺς αἰθέρας

Τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος

Θὰ φωτίζει ἀθανάτους καὶ μεγάλας τὰς ἡμέρας,

Καὶ εἰς σὲ Μικρούλη δοξῆς θὰ ὑψοῦται μέγας Θρόνος.

Θάπτεσαι εἰς τὴν ἀκτὴν μας, σὸ τεθρυλλημένον μνημεῖον

Τοῦ λαμπροῦ Θεμιστοκλέους,

Κ' ἡ σκιά σου θέλει βλέπει μὲ χαρὰν τὸ λευκὸν κύμα,

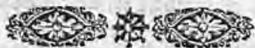
Στάδιον τοῦ ἰδικοῦ σου καὶ τοῦ ἰδικοῦτου κλέους.

Γλύψετε εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ θ' ἀκρύψῃ τὰ ὄσα του,
 Ἐχθρικὰ ἑκατὸν πλοῖα,
 Εἰς τὴν πρύμνην του δεμένα καὶ μὲ τὴν σημαίαν κάτου,
 Ἐ' εἰς τοὺς πόδας του ἄς κλαίουν καὶ ἡ Ἀφρικὴ καὶ Ἀσία.

Καραΐσκει καὶ Μιαούλη! πρῶτοι καὶ οἱ δύο ζῶντες
 Στὴν μεγαλουργίαν ἦσθε.
 Καὶ εἰς μίαν παραλίαν, σήμερον ἀποθανόντες
 Ἐ' ἐν μιᾷ τιμῇ καὶ δόξῃ, γείτων εἰς τοῦ ἄλλου κεῖσθε.

Μετὰ τὴν μεγάλην γένναν καὶ τῶν δύο σας ἐπίσης,
 Ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀγῶνας,
 Τὰς μεγάλας τῆς δυνάμεις ἐξαντλήσασα ἡ φύσις,
 Τοὺς ὁμοίους σας σὴν γῆν μας θ' ἀγεννήσῃ μετ' αἰῶνας.

Εἰς αἰώνων περιόδους, τοῦ αἰθέρος ὁδοιπόροι
 Παρομοίως οἱ κομῆται
 Φαίνονται μὲ χρυσὰ ἔχνη, φλογεροὶ καὶ φωτοφόροι,
 Καὶ ἡ γῆ τὸν ἐρχομόν των καὶ θαυμάζει, καὶ ἐνθυμεῖται

Η ΨΩΜΟΖΗΤΕΙΑ ΜΟΥ.

Τὴν πατρίδα καὶ τὸν Βάκχον καὶ τοὺς ἔρωτας ἀκόμα
 Στὴν μελωδικήν μου λύραν κελαδῶ μέ γλυκὺ στόμα·
 Τ' ἄσματά μου κ' εἰς τὰς πόλεις, κ' εἰς τὰ ὄρη, κ' εἰς τοὺς
 βράχους,

Παρηγόρησαν πολλάκις τῆς πατρίδος τοὺς προμάχους·
 Δότε με τὴν πληρωμὴν των, ἂν σᾶς ἦναι ἀρεστά·
 Τῶν πεσόντων μας ἡρώων θὰ τιμήσω τὰ ὀστέα·
 —Στοῦ κιθαρωδοῦ τὸν δίσκον ῥίψατ' ἕναν ὀβολόν·
 Εἰς τὴν μνήμην των θὰ στήσω ὀθειλίσκον ὑψηλόν.

Θὰ ὑμνήσω τοῦ Σουλίου, Ἕλληνες! τὸν αἰτὺν,
 Καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ Μάρκου, τοῦ πρωτίστου μας φωστῆρος·
 Χεῖρες, κεφαλὴ, καρδιά, πατρίς ἦσαν εἰς αὐτόν·
 Στὴν φωνὴν τῆς ὄψις ἔζη δὲν ἐκώφευσεν ὁ ἥρω·
 Ἀλλὰ ἡ πατρίς τὸν κράζει μέ μητρὸς ἀκόμα πόνον,
 Καὶ αὐτὸς δὲν τὴν ἀκούει διὰ πρώτην φοράν μόνον·

—Στοῦ κιθαρωδοῦ τὸν δίσκον ῥίψατ' ἕναν ὀβολόν·
Εἰς τὸν Βότσαρην θὰ στήσω ἀνδριάντα ὑψηλόν.

Τὸν γενναῖον Ὑψηλάντην ἐκθειάζουν μ' ἕνα στόμα,
καὶ τὰ ὄρη, καὶ οἱ βράχοι, καὶ τὰ δάση, κ' εἰν' ἀκόμα
Ἀπὸ τρόπκια χεῖρός του αἱ κοιλάδες μας γεμάται·
Κεραυνὸς δὲν ἦτον ὅμως, ὅστις λάμπει καὶ πλανᾶται·
Ἄλλ' ἢ Ἀρετὴ ἐξ ὅλης τῆς Εὐρώπης διωγμένη,
ὣς εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἑλλάδος τὴν ῥομφαίαν ἐζωσμένη·
—Στοῦ κιθαρωδοῦ τὸν δίσκον ῥίψατ' ἕνα ὀβολόν·
Εἰς τὸν Ὑψηλάντην τάφον θὰ ἐγείρω ὑψηλόν.

Ἐτρεξεν, ὦ Καραΐσκει! εἰς τὴν ὄραν τῆς ταφῆς σου,
Ἡ Ἐλευθερία κλάδον ἐστεμμένη κυπαρίσσου·
καὶ τὸν ξυλοκράββατόν σου ἀνεσήκωσε στὴν χεῖρα,
καὶ μαυροφοροῦσα χήρα
Σὲ παρέπεμψε μὲ ὄμμα θολὰ δάκρυα γεμάτο,
καὶ μὲ λόγχην τεθραυσμένην κ' ἐςρεμμένην πρὸς τὰ κάτω·
—Στοῦ κιθαρωδοῦ τὸν δίσκον ῥίψατ' ἕνα ὀβολόν·
Τρόπαιον στὸν Καραΐσκον θὰ ἐγείρω ὑψηλόν.

Τῆς ἐπαναστάσεώς μας ἐποχὴ λαμπρὰ ἐκείνη!
 Ὁ Μινᾶς τὴν Ἰσπανίαν εἰς τὰ ὄπλα ὑπεκίνει·
 Εἶχε πῦρ ἡ Ἰταλία καὶ εἰς τοὺς δύο της κρατῆρας,
 Καὶ δὲν ἔχυνε καὶ λάμπεις καὶ καπνοὺς ἀνωρελεῖς, (1)
 Καὶ εἰς τὰ διαδήματά των ἔβαλαν τὰς δύο χεῖρας
 Τρέμοντες οἱ Βασιλεῖς·

—Στοῦ κιθαρωδοῦ τὸν δίσκον ῥίψατ' ἕναν ὀβολόν.
 Τῆς πατρίδος μου τὴν δόξαν ψάλλω χαίρων καὶ γελῶν

Ἄλλ' ἡ Ἰταλία μόλις ἔρριπτ' ἐν εἰς δύο θέλη,
 Καὶ ἐπιπτον ἀπηυδημένα τὰ θηλυπρεπῆ της μέλη·
 Καὶ ἡ Ἑλλὰς ὠδήγει μόνη τ' ὄχημα τῆς εἰμαρμένης
 Καὶ τῆς τύχης τῶν λαῶν,
 Καὶ εἰς τὴν λύτρωσιν συνήργει τῆς δεσμίου οἰκουμένης
 Ἡ Ἑλλὰς μὲ τὸν Θεόν·

—Στοῦ κιθαρωδοῦ τὸν δίσκον ῥίψατ' ἕναν ὀβολόν.
 Τῆς πατρίδος μου τὴν δόξαν ψάλλω χαίρων καὶ γελῶν

(1) Τὸ Βεζούβιον καὶ ἡ Αἶτνα εἰς τὸ Βασιλεῖον τῆς Νεαπόλεως
 κείμενα, παριστᾶσι τὴν ἐπανάστασιν τῆς Νεαπόλεως. Σημ. Εδ

Ἦρωες τῆς πρωτευούσης καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα ξένοι,

Μ' ἐπωμίδας στολισμένοι,

Κ' εἰς τοὺς αὐλακας ὑψοῦντες τῶν ἀγίων μας αἱμάτων

Ἐκ Μαραθωνίου λίθου κτίρια τεσσάρων πάτων,

Εἰς ἡμᾶς προσηκωθῆτε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀγῶνος·

Ἡμεῖς εἴμεθα οἱ πρῶτοι μοχλοὶ τούτου τοῦ αἰῶνος·

—Στοῦ κιθαρωδοῦ τὸν δίσκον ρίψατ' ἕναν ὀβολόν·

Τῆς πατρίδος μας τὴν δόξαν, ψάλλω χαίρων καὶ γελῶν·

Τῶν πρωταθλητῶν μας ἕνας, ἕνας πίπτει νεκρωμένος,

Καὶ τοὺς διαδέχεται ἕνας, ἕνας νέηλος καὶ ξένος·

Ἀλλὰ καὶ τοῦ Παρθενῶνος ὁ ναὸς καὶ πίπτων ὅλος,

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν αἰώνων σώζεται ἀκτινοβόλος·

Ὡς αὐτὸς, τὸ ἐθνικὸν μας κτίριον κί ἂν κολοβοῦται,

Ἀλλὰ φέγγει, ἀλλ' ἀστράπτει καὶ ποτὲ δὲν ἀμαυροῦται·

—Στοῦ κιθαρωδοῦ τὸν δίσκον ρίψατ' ἕναν ὀβολόν·

Τῆς πατρίδος μου τὴν δόξαν, ψάλλω χαίρων καὶ γελῶν.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΜΟΥ ΠΙΣΤΕΥΩ.

Αφού εἶδα τόσους φίλους
 Τοῦ Συντάγματός μας στύλους,
 Λειποτάκτας τῆς ἐνδοξοῦ τοῦ Συντάγματος σημαίας
 Νὰ ὑψώνουν ἀναισχύντως καθ' ἡμέραν δέκα νέας,
 Ναὶ φυχή μου! βεβαιώσου,
 Τῆς Ἐλευθερίας μόνον εἶμαι λάτρης κ' ἐδίκός σου.

Κάνενός ἐγὼ ἀνθρώπου,
 Κάνενός ἐγὼ προσώπου,
 Ἄτυχος εἰδωλολάτρης δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γένω·
 Τμῆμα κάνενός καὶ σῶος ἀπεφάσισα νὰ μένω·
 Ναὶ φυχή μου! βεβαιώσου,
 Τῆς Ἐλευθερίας μόνον εἶμαι λάτρης κ' ἐδίκός σου.

Καὶ λοιπὸν αἱ ἀναρχίαι,
 Καὶ λοιπὸν αἱ σπουδαρχίαι,

Καὶ οἱ ἔμπρηστοὶ τῶν στόλων, κ' αἰ ληστεῖαι ἀενάως!
Ποῦ ὁ δρόμος αὐτὸς φέρει τὴν πατρίδα;... εἰς τὸ χάος;

Ναὶ ψυχὴ μου! βεβαιώσου,
Τῆς Ἐλευθερίας μόνον εἶμι λάτρης κ' ἑδικός σου.

Ἀπὸ τὸ ψιμύθιον της

Χρίουσα τό πρόσωπόν της,
Καὶ ἡ Ἐξουσία ἔχει θελητικὰ Λαίδος κάλλη·
Καὶ φιλόσοφοι πολλάκις ἠπατήθησαν μεγάλοι·

Πλὴν ψυχὴ μου! βεβαιώσου,
Τῆς Ἐλευθερίας μόνον εἶμαι λάτρης κ' ἑδικός σου.

Τὴν Ἑλλάδα ἔλευθέραν
Καὶ σοφὴν κ' εὐτυχεστέραν

Ἐπεθύμησα πολλάκις, καὶ στερούμενος τῆς πείρας
Τῶν Κυβερνητῶν τοῦ ἔθνους δις τρίς ἔκρουσα τὰς θύρας·

Πλὴν ψυχὴ μου! βεβαιώσου
Τῆς Ἐλευθερίας μόνον ἤμουν λάτρης κ' ἑδικός σου.

Φατριάρχαι καὶ Ἀρχαὶ ἴσως
Κατ' ἐμοῦ θὰ τρέφουν μῖσος

Π

Κί ἄρατον θὰ μ' ὀνομάζουν, κί ἄπιστον, κί ἀπάταιῶ
Ἐπειδὴ νὰ μ' ἀπατήσουν πολὺν ἔλαβον ἀγῶνα·

Πλὴν ψυχὴ μου! βεβαιώσου,
Τῆς Ἐλευθερίας εἶμαι πιστὸς λάτρης κ' ἐδικός σου·

Ἐπεθύμησα νὰ ζήσω ἄγνωστος ὡς τὸ πτηνόν,
Ὅπου ψάλλει ἔχον μόνον μάρτυρα τὸν οὐρανόν·
Ἀλλὰ ἡ Ἐλευθερία πρὸς ἐμ' ἔρριψε τὸ βλέμμα,
Κ' ἔστεψε τὸν ποιητὴν τῆς με' τ' ἀκάνθινόν τῆς σέμ-

Μ' ὅλον τοῦτο, βεβαιώσου,
Τῆς Ἐλευθερίας εἶμαι θερμὸς λάτρης κ' ἐδικός σου·

Ὡς καθρέπτης τὸν ὁποῖον μία μας πνοὴ θολώνει,
Ἀλλ' ὡς πρῶτον μένει πάλιν μετ' ὀλίγον διαυγής,
Τὴν ψυχὴν μου τῶν ἀνθρώπων ἡ πνοὴ ἄς ἁμαυρόνη,
Καὶ ἡ χεὶρ τῶν ἄς ταράττει νέκταρ καθαράς πηγῆς·

Δὲν λυποῦμαι, βεβαιώσου,
Τῆς Ἐλευθερίας ὅτι λάτρης εἶμαι κ' ἐδικός σου.

‘Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΜΑΣ ΒΙΟΣ.

Άρες με εἰς τὰς ἀγκάλας νὰ χαρῶ τῆς ἐξοχῆς
 Τὴν ἐνέργειαν τὴν πλήρη τοῦ νοῦς καὶ τῆς ψυχῆς·
 Νὲ τὴν δρόσον, μὲ τὰ χόρτα, μὲ τοὺς ῥύακας νὰ παίζω,
 Νὰ πηδῶσω, καὶ νὰ τρέξω,
 Νὰ ἐνθυμηθῶ τὰς τέρψεις τῆς χρυσεῆς νεότητός μου,
 Καὶ νὰ λησμονήσω τόσας ἀθλιότητας τοῦ κόσμου.

Σὰς εὐγνωμονῶ εὐαῖδεις πρασινόκλαδοι μυρσῖναι!
 Κεκρυμμένα ὀπισθὲν σας κεῖντ’ αἱ ὀχληραὶ Ἀθῆναι,
 Καὶ μὲ τὰ πυκνά σας φύλλα μὲ καλύπτετε τὰ τεύχη
 Τῆς προτέρας φυλακῆς μου,
 Καὶ δὲν βλέπω ποῦ κλεισμένους κατεδίκαζεν ἡ Τύχη
 Τόσους χρόνους τῆς ζωῆς μου.

Πλὴν τὰ θέλγητρά σου φύσις! διατὶ τὰ χαίρω τρέμων;
 Ἀπατῶμαι, ἢ δὲν εἶμαι ἀνεξάρτητος κ’ εὐδαίμων;
 Στέγης ὄροφος δὲν ἔχω τὸν ὠραῖον οὐρανόν;
 Μουσικὴν μου, τὴν ὠραίαν μελωδίαν τῶν πτηνῶν;

Καὶ μὲ' βλέμ' ἀκτινοβόλον
Μετὰ θάρρους δὲν ὑψοῦμαι πρὸς τὸν ποιητὴν τῶν Ὁλων

Ἄλλ' ἀκούω στοὺς ἀέρας τὸν φαιδρὸν κορυθαλόν·
Ἄλλ' ἀκούω εἰς τὰ δάση τὸν ποιμενικὸν αὐλόν·
Τὴν Ἐλευθερίαν βλέπω εἰς τὰ χόρτα καθημένην,
Κὶ ὥς βοσκὴν ἐνδεδυμένην
Τρέξετε τῆς Πρωτεύουσας μάταιοι πολιτικοί!
Νὰ ἰδῆτε ὁ εὐδαίμων ἄνθρωπος ποῦ κατοικεῖ;

ὦ βουνά! ὦ πεδιάδες!

Ἄνθη! βρύσεις! πρασινάδες!

Ὁ φίλος σου τὸν νοῦν τοῦ εἰς τοὺς κόλπους σας εὗρίσκει
Ζῇ σου κόλπους σας ἡσυχῶς, καὶ ἡσυχῶς ἀποθνήσκει·
Εἰς τοὺς κόλπους σας μὲ δάκρυ πικροτάτης μετανοίας
Ἀπαρνοῦμαι τῆς ζωῆς μου τὰς ἀπάτας καὶ μαρίας.

Διατὶ δὲν ἦλθα νέος εἰς τοὺς σκιερούς σας τόπους!
Πόσας ὥρας τῆς ζωῆς μου ἔχασα μὲ τοὺς ἀνθρώπους,
Πόσας ἄλλας μὲ τὰς λύπας, μὲ τὰ πάθη μου μαζύ!
Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐν γένει πόσας ὥρας ὅμως ζῇ!

Πόσας ὥρας!... τοῦ χειμάρρου τὸ νερὸ ποῦ καταβαίνει
 Ποῦ πηγαίνει!.. ποῦ πηγαίνει!..

Μένε μένε εἰς τὰς πόλεις, τοῦ κοινωνικοῦ ἀνθρώπου
 Πάρεδρος διαφθορά!

Καὶ μὴ μίανε τὰ χόρτα τοῦ ἀγροτικοῦ μου τόπου...
 Ὡς ἡμέρα θλιβερὰ,

Ὅτ' ἐμόλυναν οἱ ξένοι τὰ Ἑλληνικά μας ἥθη,
 Κ' ἡ ἀγία μας ἀπλότης ὡς ἀράχνη διελύθη!

Αἱ κακίαι τώρα ὅλαι ἡῦρον πλῆθος ὁπαδῶν,
 Καὶ τὸν πατριωτισμὸν του καθεὶς χάνει βαθμηδόν·
 Ὅτι νέον, καὶ ὥραϊον·
 Καὶ γελοῖον, πᾶν ἀρχαῖον·

Νέος κόσμος κυριεύει τὰ πατρώα μας ἐδάφη,
 Καὶ ἡ Ἀρετὴ εἶναι κόνιν τῆς πατρίδος μας ἐτάφη.

Ἡ ψυχὴ μου νὰ στενάζῃ κ' εἰς τὴν ἔρημον δὲν παύει
 Καὶ νὰ ζῇ μὲ ἀναμνήσεις καὶ τὰ παλαιὰ νὰ ψαύῃ,
 Παρομοίᾳ μὲ κιθάραν κρεμαμένην εἰς τοὺς τοίχους
 Ἐρειπίων παλαιῶν,

Ἦτις χύνει μονοτόνους καὶ κλαυθμηροτάτους ἤχους,
 Ὑπ' ἀνέμων κινουμένη καὶ νυχτερινῶν σκιῶν.

Ἡ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΜΑΣ

Ἡ

Ὁ ΣΟΦΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Σὺν ἀγροτικόν μας οἶκον ἔρχεται ὁ Οἰκονόμος·
 Μὲ πρωτομαΐου ἄνθη, φῶς μου! στόλισε τὰς θύρας·
 Ἄς στρωθῇ ἀπὸ μυρσίνας ἀπὸ βάρβα οὐδὲ δρόμος·
 Ὑποδέξου τον μ' εὐώδη ῥοδοδάφνην εἰς τὰς χεῖρας·
 Ἐρχεται ὁ γηραλέος τῶν Μουσῶν ἱεροφάντης
 Στὴν Ἑλλάδα καλῶν μάντις.

Τοῦ Ἀπόλλωνος ἀκούεις τὴν ὠραίαν μελωδίαν,
 Καὶ παρατηρεῖς τὴν ἄκραν τοῦ ἀέρος νηνεμίαν,
 Κύτταξε τὸν Παρνασσὸν
 Πῶς στολίζεται μὲ δάφνην καὶ μ' αἰθθαλῇ χισσόν,
 Ἐρχεται ὁ γηραλέος τῶν Μουσῶν ἱεροφάντης
 Στὴν Ἑλλάδα καλῶν μάντις.

Ἐρχεται... καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του φαίνοντ' ἔμπλεοι πυρ
 Καὶ τὰ εὐγλωττά του χεῖλη κάτοχα μολπῆς ἀρχαίας

Καὶ ὡς στέφανος στολίζει, δόξης δίσκος φωτερὸς
 τοῦ μετώπου του τὰς τρίχας τὰς λευκὰς καὶ γηραλέας
 ἔρχεται ὁ γηραλέος τῶν Μουσῶν ἱεροφάντης
 Στὴν Ἑλλάδα καλῶν μάντις.

Ἀδελφοί! κυκλώσατέ τον καὶ συζωπυρεῖτε πάλιν
 τῆς παιδείας τὴν οὐσθεῖσαν ἀπὸ ὑετοῦς πυρὰν,
 ἢ ἐμφυσῶντες θεῖον πνεῦμα φλόγ' ἀνάπτετε μεγάλην,
 εἰς τὴν τέφραν τῆς τὴν τόσον καὶ ψυχρὴν καὶ ρυπαράν.
 Ἐφθασεν ὁ γηραλέος τῶν Μουσῶν ἱεροφάντης
 Στὴν Ἑλλάδα καλῶν μάντις.

Τῶν Μουσῶν, ἀντὶ μητέρος θὰ ἐθήλασας τὸ γάλα
 ὧ διάδοχε τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Κοραῆ!
 Ἀπὸ σὲ λοιπὸν προσμένουν καὶ γενναῖα καὶ μεγάλα
 τῆς Ἑλλάδος οἱ λαοί.
 Ἐφθασες ὁ γηραλέος τῶν Μουσῶν ἱεροφάντης
 Στὴν Ἑλλάδα καλῶν μάντις!

Στὴν ἀγροτικὴν μου στέγην ὡς ἐφέστιος θεὸς,
 ἔμβα γέρων... ἀπὸ τῶρα δόξης ἔγινε ναός.

Τὴν κιθάραν μου ἐγγίσας, καθαγιάσέ την γέρονι
 Καὶ ᾧς χύνη μελωδίαν ἤχων ἔτι γλυκυτέρων
 Χαῖρε! χαῖρε! γηραλέε τῶν Μουσῶν ἱεροφάντη
 Στὴν Ἑλλάδα καλῶν μάντι!

Καλλωπίζει τὴν φωνήν της ἡ γλυκεῖα φιλομήλα
 Φωνὴν ἄλλης φιλομήλας ἂν ἀκούσ' ὑπὸ τὰ φύλλα,
 Κι ὁ ταῦς τὰς πτέρυγας του εἰς τὸν ἥλιον ἀπλόνει,
 Καὶ σμαράγδους μέσα σπείρους καὶ μ' ἀδάμαντας ἐνόν
 Κ' ἐγὼ τώρα εἰς Πηγάσου χρυσὴν χαίτην ἂν πλανῶμ
 Σὺ μ' ἐμπνέεις Οἰκονόμει!

Εἰς τῆς Θλιβεράς Ἑλλάδος τὴν ἐρήμην παραλίαν
 Συνελθόντες μετὰ τόσον μακρυνὴν ὁδοιπορίαν,
 Ἐμφυχοὶ σεῖς Παρνασσοί,
 Ὁ σοφὸς Βάμβας καὶ σὺ,
 Ὅμοιάζετε κ' οἱ δύο μαργαρίτας πολυτίμους,
 Ἐρρίμμένους μετ' ὀστρακῶν σὰς ἀκτὰς μας τὰς ἐρήμους.

ΑΙ ΥΨΗΛΑΙ ΜΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΙ.

Ερχομαι ἀπὸ τὴν μίαν

Καὶ τὴν ἄλλην Γραμματεῖαν

Μὲ λαχανιασμένη γλῶσσα.

Πόσα, φῶς μου! πόσα, πόσα

Ἐχυσά στο ἔθνος φῶτα!

Τί νὰ σὲ εἰπῶ; τί πρῶτα;

Τί χαρτιά!

Τί χαρτιά!

Ἐγραψά σὲ μιὰ νυκτιά!

Πόσα ἔγραψα χαρτιά!

Τὰ βιβλία πῆγαν γόνα·

Μὲ σκυμμένην ὥραις μύτην

Πέρασα τὸν Φλοριζῶνα,

Καὶ τὸν Σαῖον καὶ τὸν Σμίτην,

Κ' ἐσχεδιάσα μιὰν μπάγκα,

Ποῦ δὲν ἔχ' ἡ Λόνδρα νιάνκα·

Τί χαρτιά!

Τί χαρτιά!

N

Ἐγραψα σὲ μιὰ νυκτιά!
Πόσα ἔγραψα χαρτιά!

Στὸ χαρτὶ ἐπάνω δρόμους
Κύτταξε τελειωμένους,
Καὶ γεφύρας, κ' ὑπονόμους,
Καὶ ναοὺς ἀνυψωμένους,
Κὶ ἀποικίας ἑκατὸν
Καὶ Σαμίων καὶ Κρητῶν

Τί χαρτιά!
Τὶ χαρτιά!
Ἐγραψα σὲ μιὰ νυκτιά!
Πόσα ἔγραψα χαρτιά!

Ὡ νὰ ζοῦμεν οἱ λεβένται
Σύμβουλοι οἱ δεκαπέντε!
Χάρις στὸ δικόμας χέρι
Ὅπου γράφει, γράφει, γράφει,
Ἡ Ἑλλάς δὲν ἔχει τέρι
Κὶ ὅλη πλέει στὸ χρυσάφι.

Τὶ χαρτιά!

Τὶ χαρτιά!

Γράφομεν σὲ μιὰ νυκτιά!

Πόσα γράφομεν χαρτιά!

Μὲ τὸν νοῦν μας τὸν μεγάλον

Ὅπου σχίζει καὶ τὴν τρίχα,

Ὅλων κόψαμε τῶν ἄλλων

Συναγωνιστῶν τὸν βῆχα,

Κὶ ἀπεμείναμ' ἐμεῖς μόνοι

Στῆς Ἑλλάδος τὸ τιμόνι

Τὶ χαρτιά!

Τὶ χαρτιά

Γράφομεν σὲ μιὰ νυκτιά!

Πόσα γράφομεν χαρτιά!

Φύλαξέ μας, λαέ! μόνον

Ἐν' ἀκόμα ἓνα χρόνον,

Καὶ σὲ τάζομεν μυρία

Τέρατά μας καὶ σημεῖα

Καὶ κουβούκλια μὲ σταφύλια,

Καὶ λαγούς μὲ πετραχήλια

Τὶ χαρτιά!

Τὶ χαρτιά

Γράφομεν σέ μιὰ νυκτιά!

Πόσα γράφομεν χαρτιά!

Πλὴν μᾶς ψάλλουν στὴν Ἀθήνα

Τὰ κακὰ τῆς κεφαλῆς μας...

Τί τὰ θέλεις τοῦτα κεῖνα;

Βλέπεις, φῶς μου! πῶς καθεῖς μας

Εἶναι κόκκινος σὰν ῥῶδι,

Κ' ἡ δουλειά μας πάγει ῥῶδι.

Τὶ καλαῖς

Τὶ πολλαῖς

Αἱ Δραχμαῖς τοῦ Βασιλέως!

Κ' εἰς καθένα μας δὲν πρέπει κιὸ βαθμὸς τοῦ Γραμματέ

Η ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΣ ΔΙΚΗ ΜΟΥ. (1)

Ενταλμα Εισαγγελέως προχθές ἑξαφνά λαμβάνω
 Κ' εἰς τὰ κορακιστικά του ὅπου δὲν καταλαμβάνω
 » Σούτσε ποιητῇ, μὲ γράφει· Ἐπιδόσεις, προτερήσεις
 Καὶ ὀρκίσεις, καὶ τελέσεις, κ' ἀντικλήσεις, κ' ἐπικλήσεις,
 Καὶ προβλήσεις, καὶ κλητεύσεις, καὶ διζήσεις, καὶ πολλαὶ
 Τελεσίδικοι ἐφέσεις, καὶ ποιναι, κ' ὑποβολαι,

Πατὰ τατὶ, πατὰ τατά,

Εἰς ἡμᾶς παρουσιάσου Κύριε! δι' ὧν αὐτά.»

Εἰς τὸ βῆμά του πηγαίνω, καὶ ὡς κουρκος φουσκωμένος
 Μ' ὑποδέχεται ὁ φίλος, καὶ μὲ λέγει θυμωμένος;

« Ἡ δίκη ἐφασίβλητος!

Καὶ σὺ ἀναιρεσίβλητος;

Λοιπὸν λειπομαρτύριον·

Ἀμέσως προπεμπτήριον.

(1) Κανὼν προσωπικὸν δὲν ἔχει τὸ ποιημάτιον τοῦτο· τὸ ἀναφερόμενον
 Πρωτοδικεῖον δὲν ὀρίζεται ποῖον εἶναι, ἀλλ' ὑποτίθεται ἐν τῶν πολλῶν ἐν
 τῇ Ἑλλάδι.

Λειπώδικος! δεξίλογος!... Τουρλουριρί, τουρλουριρά.
Τὸ Πρωτοδικεῖον τώρα ἡ ποιμή σου ἀφερά.»

Στὸ σοφὸν Πρωτοδικεῖον νὰ κ' ἐγὼ βιαστικός·
Ὁ Ραδάμανθυς ὁ Μίνως ἔκριναν κι ὁ Διάκος·
Ὁ Κύρ Πρόεδρος μὲ λέγει, ἀφοῦ σκέφθηκε βαθέως·
« Τῆς συγκρούσεως ἡ ἄρσις ἀπὸ τὸν ἡμιδαπὸν
« Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον γίνεται αὐτοδικαίως,
« Κατ' αὐτομωλίαν ὅθεν, καταβιασμὸν λοιπὸν....

Δίγγι, δίγγι, δίγγι, δίγγι;

Καὶ κτυπᾷ τὸ κουδουνάκι ποῦ εἰς δάκτυλά του σφίγγει.

Κι ὁ Κύρ γραμματεὺς κατόπιν, ἄνθρωπος ὅπου δὲν βόσκει
Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν μου σοβαρῶς ἀναγινώσκει
« Ἐπειδὴ μᾶς ἐκκωφαίνεις μὲ ψαλμοὺς ἐλευθερίας
« Μ' ἀγκυρίδας καὶ μὲ κλειῖδας νὰ κλεισθῇς ὡς τολμητίας.

Αὐτὰ δυνατὰ κηρύττει

Μὲ μυκτῆρας σφαλισμένους, μὲ φωνὴν ἀπὸ τὴν μύτη·

Τουντουντοὺν τουντοὺν τουντὸν

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ εἶναι τῶν Πρωτοδικῶν Κριτῶν.»

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βεροῖος

Εἰς αὐτὴν σὰς τὴν σοφίαν, Κριταί! τότε κ' ἐγὼ κράζω

Τί μὲ μένει τί νὰ πῶ;

Νὰ ζητήσω κ' ἐγὼ ἄλλο, ἄλλο δὲν αὐθαδιάζω,

Παρ' ὀλίγον νὰ σὰς ψάλλω τὸν Μιστριώτικο σκοπὸ

« Ὁσουρλουοῦ

Καὶ μουρλουοῦ

Κ' ὀστάρλαλα

Τριαντάφυλλα.»

ΑΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἐκατὸν ὁ ἀδελφός μου ἱερολογίτας ἔχων,
 Κ' εἰς τὰς νέας Θερμοπύλας εἰς τὸ Δραγατζάνι τρέχων
 Καὶ μ' αἰματωμένους πόδας, καὶ πεζὸς καὶ χωρὶς ἵππων
 Τῆς αἰσχρᾶς μου εὐγενείας ὅλον ἔπλυνε τὸν ῥύπον·
 Καὶ ἡ κόνις καθενός μας
 Ἐμείνει στὴν κολυμβήθραν τῆς ἐπαναστάσεώς μας.

Μὲ τὰς ἀγνεῖς τοῦ χεῖρας ὁ λαὸς μας ὁ χυδαῖος
 Ἐφερεν εἰς τέλος ὁμῶς ἐνὸς βασιλείου πλάσιν·
 Μετεμόρφωσεν ὁ Γίγας τὴν Τουρκίαν αὐτὴν ἕως,
 Κ' ἔδωκεν εἰς τὴν Εὐρώπην νέαν κίνησιν καὶ τάσιν,
 Κί εἰς τοὺς ὄνυχάς του φέρει
 Τῆς ἀλύσου τοῦ ὁ λέων τεθρυμματισμένα μέρη·

Εἰς αὐτὸν τὸν λαὸν χάρις· τῆς Ἑλλάδος ἂν ἡ χώρα
 ὧς ἀδάμας δὲν λαμπρύνῃ στέμμα ξένης αὐλῆς τώρα·
 Κί ὅπισθεν ἂν αὐλὴ ἄλλη

Δὲν τὴν ἔλκη, καθὼς ἔλκει μικρὰν λέμβον ναῦς μεγά-

Ἐνηχαλισμένην εἶχεν ἑπτὰ ἔτη τὴν πάτρίδα,
Ὡς ὀπλίτης, ὅστις θνητῶν στενὰ σφίγγει τὴν ἀσπίδα·

Ἐξυπνᾷ πολλάκις τῶρα ἡ σκιά τοῦ Περικλέους,
καὶ εἰς γῆν τοσαύτης δόξης καὶ εἰς γῆν τοσούτου κλέους,
ἔχθαμβος πολλοὺς ἀκούει κοτζαμπασαὶ καὶ βογιάραι,
καῖμακάμας, Σπαθαράκους, Μουχουρδάρας καὶ Σερδάραι,
καὶ φωνάζει « Πέρασαι πάλιν
ἔχορίευσαν τὴν γῆν μου τὴν ἀρχαίαν καὶ μεγάλην »

Εἰς τῆς Ἑλβετίας πάλαι τὸ δεδουλωμένον μέρος·

Ὁ δεσποτικὸς Γεσλέρος

Τὸ σκιάδιόν του εἶχεν ὑψωμένον εἰς τὰ δόρυ,
κ' εἰς αὐτὸ ἐγονυπέτουν καὶ πολῖται καὶ ὁδοιπόροι·
Τουρκικῆς μας εὐγενείας ἡ τιάρα, τοῦτο μένει
Νά φανῇ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν λόγχην ὑψωμένη·

Μιμηθῶμεν ὡ γεννάδες τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν,
καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην μόνην καταλίπωμεν τὴν γραιὴν
καὶ τὰς δύο της πανώλεις, καὶ τὴν ἀριστοκρατείαν,

καὶ τὴν ἱεροκρατείαν.

Εἰς τῆς γῆς ἡμῶν τὰ χάρτα κατὰ νόμους παλαιούς
οἱ ποιμένες ζῶσιν ἴσοι μὲ μονάρχαι καὶ θεοί.

ΤΟ ΦΑΓΗΟΤΙ ΜΟΥ.

Φίλοι μου χάριτι. Δεία

Πάγει πρύμα ἡ πατρίς,

Καὶ Θεοῦ εἰν' εὐλογία.

Τρώγω, βλέπετε, σὰν τρεῖς,

Κ' ἔχω δοῦα τῷ ἁγίῳ

Μάγουλα μεγάλα δύο.

Τὶ ποτὰ

Τὶ φαγητὰ

Στὸ τραπέζι μου στρωτά!

Πόσα ἔχω φαγητὰ!

Ἑορτῇ καὶ Κυριακῇ

Μὲ φυτρόνουν ξεφνικοὶ

Σύμβουλοι Ἐπικρατείας,

Ἄγιοι ξηροκαμπίας,

Γραμματεῖς μὲ πολὺ πνεῦμα,

Τζούπ' μακρεῖς πλατεῖς στὸ γεῦμα,

Τὶ ποτὰ

Τὶ φαγητὰ

Στὸ τραπέζι μου στρωτά
Πόσα ἔχω φαγητά!

Ἐπειδὴ κ' εἰς τὰ Γραφεῖα
Οἱ ὑπάλληλοι συμφέρει
Νὰ μὴ πιάνουν στιγμὴ μίαν
Τὸ κονδύλι των στὸ χέρι·
Δι' αὐτὸν κ' ἐγὼ τὸν λόγο,
Τρώγω πίνω, πίνω τρώγω.

Τὲ ποτὰ

Τὲ φαγητά

Στὸ τραπέζι μου στρωτά
Πόσα ἔχω φαγητά!

Πλὴν λιγώτερο κομμάτι
Ὁ λαὸς ἂν τρώγῃ κἄτι!...
Ἐξω τέτοιοι στοχασμοί
Ἄνοστοι χωρὶς ὁσμὴ,
Κ' ἡ κεφαλὴ παραδαρμένη
Μὲ ταῖς φράσεις δὲν χορταίνει.

Τὲ ποτὰ

Τὲ φαγητά

Στὸ τραπέζι μου στρωτά!
Πόσα ἔχω φαγητά!

Κοπιάζω, λέγουν, λίγος
Πλὴν εἰς δέκα μεσημέρια
Ἄν τὰ μάτια μου ἀνοίγω,
Μήπως κ' ἔδεσα τὰ χέρια;
Κάθε μῆνα δὲν ἰδρώνω
Τὴν πεντάλφα μου ν' ἀπλώνω;
Τὶ ποτὰ
Τὶ φαγητά

Στὸ τραπέζι μου στρωτά!
Πόσα ἔχω φαγητά!

Παραπάνου δυὸ τρεῖς ἄλλοι
Ἄν ζαλίζουν τὸ κεφάλι,
Κάτι μυστικὸ θὰ τρέχει,
Καὶ ἡ φάβα λάκκον ἔχει·
Ἐξω ἀπ' τὸ μηνιαῖον
Μὴν κολνῇ καὶ κάτι πλεόν;
Τὶ ποτὰ
Τὶ φαγητά

Στὸ τραπέζι των στρωτά!
Πόσα ἔχουν φαγητά!

Φίλε μου ἀνοιχτομάτη !

Εὔγε! μπῆκες εἰς τὸ μάτι

Τῶν ὁμοίων σου καρφί!

Ἄπ' τὰ νύχια στήν κορφή

Εἶσαι τάλλαρο σπχθάτο,

Καί φλουρί κωνστατινάτο!

Τὶ ποτὰ

Τὶ φαγητὰ

Στὸ τραπέζι σου στρωτά!

Πόσα ἔχεις φαγητὰ!

Ἄκοπο παραδοβρόχι!

Ξαπλωμένος εἰς τὴν κώχη

Κτίζεις δύο ὑψηλὰ

Καὶ ὠραῖα παλατάκια,

Κ' ἡ πατρὶς γεννοβολᾷ

Στὸ πουργί σου ταλλαράκια.

Τὶ ποτὰ

Τὶ φαγητὰ

Στὸ τραπέζι σου στρωτά!

Πόσα ἔχεις φαγητὰ!

ΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Ν' ἀγαπῶ γυναῖκας δύο
Σὲ, καὶ τὴν Ἐλευθερίαν,
Καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν μίαν
Εἰς σὲ φῶς μου! νὰ ὁμνύω
Τραλαλὰ, ἰδοὺ ὁ γέρος
Καὶ παμπάλαιός μου ἔρω.

Νὰ πιστεύω ἓνα ὄν,
Ποῦ τὸ λέγομεν Θεόν,
Καὶ τὸν νοῦν μου νὰ μὴ χάνω
Εἰς τὸ κάτι παραπάνω
Τραλαλὰ, νὰ φῶς μου! ποί
Εἶν' ἡ ὅλη μου ὄρησκεία.

Μὲ τὸν κόσμον τὸν λωλὸν
Καὶ τὸν ψεύτη νὰ γελῶ,

Καὶ νὰ μὴ ζητῶ καὶ τόσο
 Νὰ τὸν πολυδιορθώσω·
 Τραλαλὰ, νὰ ἡ κρυφία
 Κί ὅλη μου φιλοσοφία.

Βουλὴν, νόμους, νὰ δοξάζω
 Τοὺς μεγάλους νὰ συχνάζω,
 Κ' ἐν τοσούτῳ τὸν σκοπὸν μου
 Τὸν χορὸν τῶν ποδαριῶν μου·
 Τραλαλὰ, τιρὶ τιτὸ
 Νὰ ὁ δρόμος ποῦ πατῶ.

Ὡς παράσημον νὰ βάλλω
 Στὸ κουμβί μου ἕναν κρίνο,
 Καὶ τοὺς ἑρωτας νὰ ψάλλω
 Καὶ γλυκὰ γλυκὰ νὰ πίνω·
 Τραλαλὰ τιρὶ τιτὸ,
 Νὰ ἡ δόξα ποῦ ζητῶ.

Ἕνα δέμμα σου λουλούδι,
 Ἕνα πλήθος μου τραγούδι,

Κὶ ἀντὶ μιὰ βιβλιοθήκη,
 Μιὰ χρυσὴ βαρελοθήκη
 Τραλατὰ τιρὶ τιτὸ,
 Νὰ ὁ πλοῦτος ποῦ κρατῶ.

Η ΠΥΝΤΕ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

Πνύξ ὦ εὐγλωττίας θρόνῳ εἰς σὲ κάθεται ἀκόμα,
 Μὲ δημοτικὸν χιτῶνα ἢ σκιά τοῦ Περικλέους,
 Κ' εἰς τὸν δῆμον ῥητορεύει, ἀπὸ τὸ γλυκύ της ζῶμα
 Λόγους χύνουσα γενναίους.

Εἰς Σε ἦλθε μ' ἀναμμένον εἰς τὰς χεῖρας κεραυνῶν,
 Τὴν λεόντειόν του χαίτην ὁ Θρασύβουλος κινῶν,
 Κ' ἔσωσε τὴν πολιτείαν, ἀναστήσας τὸ ἀρχαῖον
 Σύνταγμα τῶν Ἀθηναίων.

Εἰς τὴν κόριν σου ὁ λόγος ἔρρεε τοῦ Δημοσθένους
 Καταρράκτης φλογερὸς,
 Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὅταν ἀπεδίωκε τοὺς ξένους,
 Πέλεκος κατὰ Φιλίππου Μακεδόνοιο φοβερός.
 Πνύξ! αἰῶνια δ' ἀ μένης ἐθνικῶν ῥητόρων χήρα,
 Καὶ εἰς μάτην τῆς βουλῆς μας τὴν ἀνάσσειν ζητοῦντες,
 Ἐμπροσθὲν σου δ' ἀ περνῶμεν ἐσκεμμένοι, καὶ τὴν χεῖρα
 Εἰς τὸ μέτωπον κρατοῦντες!

Ἐκοιμήθημεν εἰς μάτην καὶ εἰς πέτραν καὶ εἰς χιόν.
 Καὶ ὑπέστημεν τὸν πρῶτον τῶν τῆς γῆς ὅλων ἀγῶνα.
 Τοῦ Συντάγματός μας χάρτης εἶν' οἱ ἄμετροί μας τάφοι.
 Καὶ μ' αἱμάτων μας μελάνην ἐρυθρὰν αὐτὸς ἐγράφῃ.
 Εἰς τὴν γῆν ἡμῶν πεσοῦσαι χιλιάδες ἑκατὸν

Εὐκλεῶν μας ἀθλητῶν
 Τοῦ Ἑλληνικοῦ ἑδάφους ἔλαβον τὴν κατοχὴν,
 Καὶ κατέλυσαν τοῦ Τούρκου τὴν μακρὰν διαδοχὴν.

Καὶ δὲν εἰς Ἑλλάς μου πλέον, ὅ,τι χθὲς ἦσαν ἀκόμα,
 Ἡ ψυχὴ δὲν εἶσαι πλέον, ἥτις ἐπλάσας ἐν σῶμα;
 Ἐκοψαν ἀπὸ τὸ δένδρον τοὺς περικλεεῖς τοῦ κλόνου,
 Πλὴν τὸ στέλεχος δὲν μένει ἐφυβρίζον καὶ τοὺς χρόνους
 Καὶ ἀντισταθὲν εἰς ξίφη παλαιῶν δορυκτητόρων;

Ὅχημα δρεπανηφόρον,
 Ἀκατάπαυστα δὲν τρέχεις καὶ πυρκαϊὰς σκορπίζον
 Καὶ τοὺς ἀνεπιτηδείους ἠνιοχοὺς σου κρημνίζον!

ὦ ἀρχαῖαι τῆς Ἑλλάδος ἐποχαὶ δύο μεγάλα
 Στέλλουσα τριακοσίας ἀποικίας τῆς τὸ πάλαι,

Τοῦ κοινωνισμοῦ τὸν σπόρον εἰς τὴν γῆν ἐναποθέτει,
 Ἐ' ἕνα τίχτει σφοδρὸν κόσμον εἰς τρεῖς χιλιάδας ἔτη!
 Ἐ' ὕστερον θρησκείας κῆρυξ καὶ σοφῆς, κ' ἠθικωτάτης,
 Τοὺς λαοὺς ἀπὸ τὸ γάλα ἀποκόπτει τῆς ἀπάτης,
 Εἰς ὡς μητέρα τοῦ Θεοῦ των μέχρις ὥρας τὴν τιμῶσι,
 Καὶ Ἰλλυριοὶ καὶ Δᾶκες καὶ Τρανσυλθανοὶ καὶ Ῥώσσοι!

Πλέε οὐριον ἄερα, ὦ Ἑλλὰς, ὦ μέγα πλοῖον,
 Ὅπου φέρεις τὰς ἐλπίδας τὰ κεφάλαια μυρίων
 Ἀσιατικῶν λαῶν!

Πρὸς τὸν ὄρον σου κινεῖσαι, ἀπὸ μόνον τὸν Θεόν,
 Ὡς πλανήτης, ὅστις τρέχει τὸν αἰώνιον τοῦ δρόμον,
 Χώρας φέρων καὶ κατοίκους ἐπὶ τῶν μακρῶν τοῦ ὤμων.
 Εἰς ὅσας πίπτων, πίπτει, κόσμου τὰ ναυάγια σκορπίζων
 Καὶ πλησιοχώρους γαίας καὶ συντρίβων καὶ φλογίζων.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΙΚΩΝΑ.

Σκυθρωπή στὸν Ἑλικῶνα ἡ Ἐλευθερία στέχει,
 Καὶ μὲ χέρι κουρασμένο ἀπὸ τὸ βαρὺ τουφέκι,
 Τὸ μωρόν της τὴν Ἑλλάδα εἰς τὰ σπάργανα κουνᾷ.
 Ἄλλ' ἐξαίφνης εἰς βουνά,
 Μὲ ταῖς ἄσπραις φουσάνελαῖς βλέπει τάγμα παλαιόν της,
 Καὶ αὐτὰ λέγει ριγῶσα, εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν της.

Ποῖος θάλει μ' ἀναστήσει τοὺς πισοὺς μου χωρικοὺς,
 Τοῦ Μαινάλου καὶ τῆς Οἴτης τοὺς γενναίους μου βοσκούς,
 Οἵτινες εἰς τὴν φωνὴν μου ἔτρεξαν εἰς τὸν ἀγῶνα.
 Μὲ τὴν δίκελλάν των μόνην, μὲ τὰ ῥόπαλά των μόνα,
 Καὶ τῆς γῆς τὸν πρῶτον θρόνον ἔρριψαν μὲ τόσον κρότον
 Εἰς τὸν κτύπον των τὸν πρῶτον!

Εἰς ἀχύρων τώρα στίβας
 Καὶ εἰς πτωχικὰς καλύβας,
 Ὡ ἀρχαία μου σημαία κείτεσαι λησμονημένη
 Σὺ ποῦ ἔτρεχες εἰς μάχας,

Καὶ εἰς ῥάχας ἀπὸ ῥάχας

Δέκα ἔτη μ' ἀμαράντους ῥοδοδάφνας στολισμένη·

Εἰς ἀνεμοζάλης ὥρας σ' ἐπεσκέφθην ὦ Ἑλλάς,

Καὶ εἰς ταραχὰς καὶ θλίψεις σ' ἐπερίπλεξα πολλὰς,

Ἀλλὰ ἔχονα στήν γῆν σου τόσον πέλαιος ἀκτίνων,

Τόσας λάμψεις φλογεράς,

Ὡστ' αὐταί σου αἱ ἡμέραι, αἱ ἀκόλουθοι ἐκείνων,

Ἀχρωμάτισται, μὲ νύκτας ὁμοιάζουν ζοφεράς.

Τοῦ ἀγῶνος σου ὦ δόξα! μετὰ ἥττας τῶν μυρίας

Ἐφυγαν ἀπὸ τὴν γῆν σου οἱ λαοὶ τῆς Ἀλβανίας·

Ἀλλὰ ὅλον σου τὸ μῖσος τὸ κατὰ τῶν δεσποτῶν

Σήμερον εἰς τ' ἄστιά των διεδόθη ἀπὸ μόνην

Τοῦ ἐδάφους σου τὴν κόνιν

Ὅπου ἔφερον οἱ πόδες καὶ τῶν ἵππων των καὶ αὐτῶν.

Αἰωνίως εἰς σέ χάρις εἰς τὴν πρώτην μου πατρίδα!

Σήμερον κ' εἰς τὴν Τουρκίαν ἡ σημαία μου γυρνᾷ·

Καὶ ὑπὸ τὴν τροπαιοῦχον καὶ μεγάλην μου αἰγίδα,

Εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ Ἀσίαν νέος κόσμος ἀρχιναί,

Κὶ αὐτοῦ πρώτη ἐπαρχία ἡ ἀρχαία γῆ σου εἶναι,
καὶ καθέδρα αἱ Ἀθῆναι.

Τὴν ἰσχύν μου τίς ἀρνεῖται, ἀπ' ἐμὲ τιμὰς ὀλίγας
Ἐλαβε τῆς Γαλατίας ὁ τεθρυλλημένος Γίγας; (1)

Ἴρις ἡ μακρά μου σπάθη ἔλαμπε μέχρ' ἰσχύων
Δύσεως κ' Ἀνατολῆς,

καὶ τὴν κένιν τῶν ποδῶν μου εἰς τὰ διαδήματά των
Ἐβλεπον οἱ βασιλεῖς.

Ὁ ἀνὴρ τῶν Πυραμίδων σήμερον δὲν εἶναι πλέον·
Ὁ κατακτητὴς τῶν σκήπτρων, κληρονόμου τοῦ, ἐκπνέων
Μὲ ἀφῆκεν εἰς τὴν γῆν.

Φάντασμα Τυραννομάχου, μὲ τὴν λόγχην εἰς τὰς χεῖρας,
τὴν Ἑλλάδα καὶ Γαλλίαν, κατοικῶ δύο κρατῆρας,
Μίαν ἔχοντας πηγὴν.

(1) Ὁ Ναπολέων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΕΟΦΑΝΕΝΤΑ ΚΟΜΗΤΗΝ.

Τὸ ποτῆρί μου γεμάτο τὰ μεσάνυχτα κρατῶ,
 Καὶ Κομήτη! τὴν χρυσὴν σου γενειάδα χαιρετῶ.
 Δύνασαι, ὦ γίγα, λέγουν, τὸ στερέωμα νὰ σείσης,
 Καὶ ὡς μῆλον ἔνανι κόσμον σὴν παλάμην σου νὰ κλείσης.
 "Ἄν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν

Νὰ μᾶς σφενδονίσῃς ἤλθες εἰς τοῦ χάους τὸ κενόν,
 Ἄφες με νὰ εὐκαιρώσω τὸν ἀρχινημένον πίθον,
 Ἐ' ὕστερα τὴν γῆν μας βάλε σὴν σφενδόνην σου ὡς λίθον.

Καθὼς ἕνα φύσημά μας τὸ νερὸν εἰς τὴν φιάλῃν,

Τὸν Ωκεανὸν καὶ σὺ

Στὴν λεκάνην τοῦ σαλεύεις τὴν πλατεῖαν καὶ μεγάλην.
 Πλὴν Κομήτη! πίστευσέ με, τὸ εὐῶδες μου χρυσὶ
 Κόκκινον, καὶ τριῶν χρόνων, κί ἰσχυρότερον καὶ σοῦ,
 Ὅλον μου τὸν νοῦν σαλεύει καὶ κινεῖ ἐκ περισσοῦ.
 Ἄφες με νὰ εὐκαιρώσω τὸν ἀρχινημένον πίθον,
 Ἐ' ὕστερα τὴν γῆν μας βάλε σὴν σφενδόνην σου ὡς λίθον.

Τρέμει ὁ μικρὸς ἰχθύσκος, ὅταν κῆτος ἀπαντήσῃ
 Μὲ τὸ στόμα τεντωμένον κ' ἔτοιμον νὰ τὸν ροφήσῃ·
 Σπαρταρεῖ κ' ἡ γῆ ὁμοίως ἔμπροσθέν σου ἀπὸ τρόμον,
 Καὶ κλονοῦνται τ' ἄστρα μας εἰς τὸν ἄμετρον τῆς ὥμον·

Πλὴν ἐγὼ δὲν σέ γελῶ,
 Ἀπὸ τὸ κρασάκι τῶρα σείομαι καὶ κονδυλῶ·
 Ἄφες με νὰ τελειώσω τὸν ἀρχινημένον πίθον,
 Κ' ὕστερα τὴν γῆν μας βάλε σὴν σφενδόνην σου ὡς λίθον.

Τοῦ Θεοῦ ὀπλίτης εἶσαι καὶ ὑπασπιστής ἐκεῖνου,
 Καὶ τῆς περικεφαλαίας τῆς μακρᾶς σου καὶ χρυσίνου
 Εἶναι χρύσινα πτερὰ,
 Αὐτ' οἱ λάμποντες ἱμάντες, κί αὐτ' ἡ λάμπουσα οὐρά;
 Ταξιδεύων σοὺς αἰθέρας, μὴν σ' ἐπῆρε φύλακά του;
 Ἀκτινοβολ' ἡ γεμάτη ἀπὸ ἄστρα ποδιά του·
 Ἄφες με νὰ εὐκαιρώσω τὸν ἀρχινημένον πίθον,
 Κ' ὕστερα τὴν γῆν μας βάλε σὴν σφενδόνην σου ὡς λίθον.

Ἐκτακτος ἀπεσαλμένος μήπως εἰς' εἶδός τοῦ Πλάστου,
 Καὶ κατὰ καιρὸν μᾶς φέρεις τὰς ἐκτάκτους προσαγὰς του;

Δὲν σὲ εἶδχμεν καὶ ὅταν ὁ Γαλλάτης αἰτῶς
 ἔμεινε μὲ πλγωμένχς πτέρυχας εἰς τὴν Ῥωσίαν;
 Καὶ δὲν ἦλθες σὺ, αὐτὸς;
 Στῆς ἐπαναστάσεώς μας τὴν στιγμὴν τὴν μακαρίαν;
 Ἄφες με νὰ εὐκαιρώσω τὸν ἀρχινημένον πίθον,
 Κ' ὕστερα τὴν γῆν μας βάλῃ στὴν σφενδόνην σου ὡς λίθον.

Εἴφη τῶρα καὶ ἀλύσους εἰς τὰς χεῖράς σου τί σείεις;
 Τί πολέμους προμηνύεις;
 Στοὺς αἰθέρας ἐνῶ λάμπεις, σὰ πελάγη μας κινᾷ
 Τὸ μέγχα του ὁ Ἄγγλος καὶ πυρίπνοα βουνά·
 Ὡς διάδημ' ἀδαμάντων, ὅπου λύεται μονάχον;
 Μὴν διαλυθ' ἡ Τουρκία εἰς σωροὺς γαιῶν καὶ βράχων;
 Ἄφες με νὰ εὐκαιρώσω τὸν ἀρχινημένον πίθον,
 Καὶ μὴ βάλῃς τὴν Ἑλλάδα σὴν σφενδόνην σου ὡς λίθον·

Ο ΚΑΚΟΣ ΟΙΩΝΟΣ.

Τὴν πιστὴν μου ἐρωμένην εἰς θερμά μου θάλπων σῆθη,
 Ἐκαθήμην εἰς τὸ δεῖπνον χαρὰ ὅλος κ' εὐφροσύνη·
 Πλὴν τὸ ἔλαιον ἐχύθη·

«Σύμπτωσις κακὴ! μὲ εἶπε, οἰωνὸς κακὸς! ἐκείνη·
 Νὰ καὶ ὁ θάνατος ἐμπρὸς μας· χιονόφρυδος ὁ γέρων,
 Κ' εἰς τοὺς πόδας του τὴν κόνιν ἑκατὸν αἰώνων φερών.

Ἡ ἀγάπη μου δειλὴ,

Κι ὡς περιστερ' ἀπαλὴ,

«Εἰς τοὺς ἐρωτάς μας, εἶπε, λάβε γέρων εὐπλαγχχίαν»
 «Ἐγὼ οἶκτον, ἀπεκρίθη, μὲ φωνὴν αὐτὸς ἀγρίαν·
 » Ἡ πνοή μου καὶ τὰ φύλλα ὠχρίᾳ σὴν πεδιάδα,
 » Καὶ αὐτὰ τ' ἀμέτρητ' ἄστρα σὴν αἰθέριον κοιλάδα.»

«Πλὴν ἀσράπτει καὶ ἡ χρυσὴ Ἴρις εἰς τὸ μέτωπόν μου γύρω·

Τὰς ψυχὰς ἐγὼ οἰκτείρω·

Ὅδηγός των εἰς τὸν μέγαν σάπφειρον τῶν οὐρανῶν,
 Τὰς περιπλανῶ εἰς χώρας καὶ ἀγνώστους καὶ ὠραίας,

Εἰς αὐτὰς τὰς φωτοχρῦσους καὶ συμπλανωμένας γαίας
Εἰς τοῦ χάους τὸ κενόν.

« Ποιητὴ! ὥς πότε γέλωε, κ' εὐθυμία, καὶ χαρὰ,
« Καὶ οἱ τριανταφυλλῶνες, καὶ τὰ δάση τ' ἀνθηρά;
« Δὲν σ' ἐμπνέει καὶ ποιήσεις μελαγχολικὰς ὁ τάφος;
« Ὀδοιπόρε! τί προσμένεις; πριχοῦ ἔμβρης εἰς τὸ σκάφος;
« Ἀρχισε νὰ ἐξετάζης, καὶ εἰς τὴν πελάγη φεύγεις,
« Καὶ εἰς ποῖαν γῆν θὰ εὕγης.»

Ὑπεράνω τῶν ἀστέρων, ἐὰν ἦναι βαθὺ σκότος;

Ἄλλ' ἂν ἦναι λαμπρὸν φῶς!

Ἄν ὁ θάνατος εἶν' ὕπνος; ἄλλ' ἂν ἄλλου κόσμου κρότος

Μᾶς ξυπνήσῃ, κ' ἀπομένῃ στήν ἀπάτην ὁ σοφός!

Ἄν τοῦ σώματος θανόντος ἀπαθνήσκη κ' ἡ ψυχὴ;

Ἄλλ' ἂν ἐπιζῇ κ' εἰς ἄλλον νέον κόσμον εὐτυχὴ!

Τὰ ἐπέκεινα τῶν ἀστρῶν ποῖος εἶδεν ὀφθαλμός;

ὦ τοῦ στήθους μας παλμός!

ὦ ἐλπίς πολλῶν καὶ φόβος! ὦ νοὸς καὶ ψυχῆς πάλη!

Κεχυρμένον λοιπὸν ὄντος τὸ πᾶν εἶναι ὁ ναός;

Καὶ ἡ ἀνθρωπότης μία οἰκογένεια μεγάλη,

Καὶ πατὴρ τῆς ὁ Θεός;

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ.

Εἰς τοῦ Θεοῦ τὰς λευκὰς καὶ ὑψηλὰς κολώνας
Τὸ βράδυ μὲ τὰς λύπας μου περιπλανῶμαι μόνος·
Ἐκεῖ πυχνὸς ὁ ἄσταχος, σκεπάζων πλατὺν κάμπον,
Κινεῖται ὡς ὠκεανὸς χρυσάφινος καὶ λάμπων.

Συμβόσκουν μὲ τὰ πρόβατα ἐδῶ σταῖς πρασινάδαῖς,
Μὲ κρεμαμένους τοὺς μαστοὺς ἀθῶαι ἀγελάδες,
Καὶ διαχύνει θελκτικὰς φωνὰς εἰς τοὺς αἰθέρας,
Μακρόθεν ἡ θρησκευτικὴ χαμπάνα τῆς ἐσπέρας.

Ἄλλ' ἡ ψυχὴ μου θεωρεῖ τὴν γῆν αὐτὴν ὡς ξένη,
Καὶ εἶναι ὡς νεκροῦ σκιά στὸν κόσμον ἐρρίμμενη·
Δὲν θέλγ' ἡ φύσις τοὺς νεκροὺς, καὶ τῶν ἀποθανόντων
Τὴν κόνιν δὲν ζωογονεῖ ὁ ἥλιος τῶν ζώντων.

Τὸ βλέμμα μου περιπλανῶ ματαίως εἰς τὴν φύσιν,
Πρὸς μεσημβρίαν καὶ βορρᾶν, ἀνατολὴν, καὶ δύσιν·
Βλέπω ἐδῶ, βλέπω ἐκεῖ, καὶ λέγω εὐτυχία
Δὲν μὲ προσμένει πουθενὰ καὶ πώποτε χαμμία.

Τί μ' ὠφελοῦν οἱ οἶρανοί, τὰ δόση αἱ κοιλάδες;
Ὡ ἄλση μου ποιητικά! ὠραῖαι πρασινάδες

ὦ λóφοι χσριέστατοι! ἐν μόνον ὄν σᾶς λείπει,
καὶ εἰσθε σκοτός καὶ κλαυθμός, κατήφεια καὶ λύπη.

Ἄν ἐδυνάμην ἤλιε! τὸ ἄρμα σου ν' ἄρπάσω,
κ' εἰς τὰς τερπνὰς ἀγκάλας σου, γλυκύ μου φῶς νὰ ρθῶ!
τί περιμένω εἰς τὴν γῆν; τί θέλω ἐδῶ κάτω;
τί μεταξὺ ἐμοῦ καὶ γῆς κοινόν; καὶ τί φυλάτιω;

Τοῦ θίῆου γλυκὰ ὄνειρα! ὦ ἔρως καὶ φιλία,
καὶ σεῖς ὦ δοῦξα ἐθνικῇ! πατρίς κ' ἐλευθερία!
Μ' ἀφῆσατε καὶ φεύγετε καρδίαν μαρμαίψαν,
καὶ χίμαιραι κ' οἱ πόθοι μου καὶ οἱ σκοποὶ μου ἦσαν.

Μ' ἐγήρασαν τὰ κάθη μου, καὶ ἡ πατρίς ἀκόμα,
Μονότονος ὁ βίος μου δὲν ἔχει κανέν χρῶμα,
καὶ φάντασμα τοῦ ἱεροῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος.
Εἰς τῶν προμάχων κάθημαι τὸ Μανσωλεῖον μόνος.

Νύξ χαῖρε μεγαλοπρεπής! εἰς ἄρμα ἐβενῶδες
Προβαίνεις... καὶ τὴν γῆν πατοῦν τῶν ἵππων σου οἱ πόδες.
Ἄστερωπὸν διάδημα τὸ μέτωπόν σου στέφει,
καὶ παριστῶσι τὴν μακρὰν χλαμύδα σου τὰ νέφη.

Ὡς τοῦ ἡλίου ἡ ἀκτὺς ἡ τρέμουσα καὶ χρυὰ,
κ' ἐγὼ σᾶς ἀποχαιρετῶ κοιλάδες καὶ πεδία!
καὶ παύουν οἱ ὑστερινοὶ καὶ κλαυθμηροὶ ψαλμοί μου,
ὥς ζέφυροι ἐσπερινοὶ ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.

ΟΛΙΓΟΙ ΜΟΥ ΛΟΓΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΤΗΣ.

Ἄψυχάί μας αἱ πλασμέναι ἀπὸ φύσιν οὐρανίαν,
Οὐρανοῦ αἰθρίου εἶχαν καὶ γαλήνην καὶ ἡρεμίαν·

Κ' αἱ στιγμαὶ ὅλαι ἡμῶν,

Ὡς τὰ νάματα ὠραίας, βραδυπορινῆς πηγῆς,

Ἐν τῷ μέσῳ ὑακίνθων, μὲ γλῶκυν ψιθυρισμὸν

Ἐρρέον ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ δημιουργοῦ τῆς γῆς.

Φύλλον τώρα τῶν ἀνέμῳ καὶ περίπαιγμα, καὶ γέλως,

Περιφέρομαι εἰς κόσμον χωρὶς ὅρια καὶ τέλος·

Ὡς ἡ παλαιὰ κλειψύδρα, ἥτις ἀπετελειοῦτο

Ἐνα χύνουσα μετ' ἄλλον τοῦ νεροῦ τῆς σταλαγμαδόν,

Ἀποτελειώνει οὕτω

Κ' ἡ ζωὴ μου ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων καὶ κλαυθμῶν.

Τὴν βοήν τῆς πρωτευούσης ἐκ τῶν κόλπων τῆς ἐρήμου

Καὶ τὴν τύρβην τῆς ἀκούει μετὰ φρίκης ἡ ψυχὴ μου·

Καὶ τῆς γῆς ἡ ταραχὴ

Ὡς τοῦ καταρρέοντος πῦρος εἰς τὰ ὠτά μου ἤχῃ·

Ὡς ἡ μαύρη αὐτὴ πάχνη, τὴν κοιλάδα ἥτις κρύπτει,

Νῦν τοιαύτη καὶ τὸν νοῦν μου σκοτεινὴν περικαλύπτει.

ΑΙ ΣΚΙΑΙ.

Εἰσθε σεῖς ὁποῦ τὴν νύκτα ὅταν ἄνεμος χειμῶνος;
 Τὸ παράθυρόν μου σείη,
 Καὶ μὲ χεῖρας σταυρωμένας τοὺς αἰθέρας βλέπω μόνος,
 Καὶ τὸ ὄμμα μου δακρύη,
 Εἰσθε σεῖς σκιαὶ τῶν πρώτων στρατηγῶν μας καὶ προμάχων,
 Καὶ ὡχραὶ κ' αἵματωμέναι καταβαίνετ' ἐκ τῶν βράχων!

Διατὶ τὸ πρόσωπόν σας ἔχει τι ἀρχαῖκόν,
 καὶ γλυκὺν ἐμπνέει πόθον ἢ ἀρχαία σας εἰκὼν;
 φίλοι μου τῶν στρατοπέδων! πόσον μεταβεβλημένους
 ὡς εὐρίσκω, καὶ συγχρόνως κατηφεῖς καὶ τεθλιμμένους!
 ἐγίνεστε; .. ποῦ ἦσθε!... πόσα ἔτη δὲν σᾶς εἶδα
 Εἰς τὴν φίλην μας πατρίδα!

Ἄνθος ἱερὸν ἡρώων! τῆς ἐλευθερίας θῦμα!
 ἄρτυρές μας μετὰ δόξης καταβάντες εἰς τὸ μνήμα!
 ἣν ἐπέσσετε γενναίως, ἄλλην τρέφοντες ἐλπίδα!
 ζητεῖτε νῦν ἰδῆτε λαμπροτέρην τὴν πατρίδα,

Καὶ τὸ μέτωπόν σας τώρα λύπης σύννεφον καλύπτει

Καὶ τὸ δάκρυόν σας πίπτει;

Ἐνθυμεῖσθε τὰς μεγάλαις τοῦ ἀγῶνός μας ἡμέραις;
 Ὁ ἥλιος ἔφωγξεν ἄλλας εἰς τὸν κόσμον λαμπροτέρας;
 Τῆς ἀρχαίας ἱστορίας καὶ τῶν παλαιῶν αἰώνων
 Δύο θαύματα ὑπῆρξεν, ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Ῥώμη μόνον
 Δύο θαύματα, καὶ τούτων τῶν καιρῶν εἶναι τῶν νέων
 Ἡ Ἑλλὰς, καὶ ὁ Ναπολέων.

Τὶ ἀπέγεινεν, ὦ φίλοι, αἱ ἡμέραι μας αἱ τότε!

Ποῦ αἱ δοξαί μας αἱ πρῶται;

Ὡς ἀντανικλῶν καθρέπτει τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας,
 Ἡ ψυχὴ μας λάμψις ὅλη τὰς στιγμὰς ἦτον ἐκεῖνας;
 Καὶ ἡ λαμπρά μας εὐτυχία ἦτον νῆμα ἐκ χρυσοῦ,
 Καὶ ἔπλεκε τὴν ἀλυσίδα χρυσὴν ὅλου μας τοῦ βίου.

Ἀλλ' εἰς τοὺς ψαλμούς μου, φίλοι! τέρπεσθε καὶ ἐνθουσιᾶτε!

Μὲ κυκλοῦτε, καὶ βοᾶτε....

Χαίρετε! Ὀδυσσεῦ! Γαῦρα! Παπαφλέσσα! Κυριακούλη!
 Βότσαρη καὶ Ὑψηλάντη! Καραϊσκάκης καὶ Μιαούλης!
 Ἐρχεσθε... καὶ τὴν κιθάραν κρούοντες τοῦ ποιητοῦ σας,
 Γύρω μου ἐπικαλεῖσθε τὰς ἐπικηδείους Μούσας.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

"Η

ΑΙ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ ΕΚΕΙΝΗΣ.

Θάλασσα! σ' ἐχρύσωσε τετράκις ἡ σελήνη,
 Κι ἀντὶ νὰ βλέπῃ τὸν γλαυκὸν καθρέπτην σου κ' Ἐκείνη,
 Ἰδέ με· μόνος κάθημαι στὸν πέτραν τῆς ἐρήμου,
 Ὃπου τὴν εἶδες ἄλλοτε νὰ κάθεται μαζὺ μου.

Καὶ τότε βοῶν ἔχυνες ὑπὸ αὐτοὺς τοὺς βράχους,
 Πλὴν ἄκουα τὸν σάλον σου μὲ φρένας ἀταράχους·
 Καὶ τότε εἰς τοὺς πόδας τῆς ὁ γαλανὸς ἀφρός σου
 Ἐσκόρπιζεν ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας δρύσου.

ὦ! ἐνθυμῆσαι τὰς στιγμὰς τῆς δόξης μας ἐκείνας;
 Τοῦ Καραϊσκού αἱ σκηναὶ ὑψοῦντο στὰς μυρσίνας·
 Μακρόθεν ἐχρεμέτιζον τῶν Ἀλβανῶν οἱ ἵπποι,
 Καὶ ἀραιοὶ ἀκούοντο τῶν πυροβόλων κτύποι.

Καὶ μίαν αἰγὴν, εἰς αὐτὴν τὴν ὑψωμένην ράχην
 Ἴδην δώσωμεν τὴν κρίσιμον κατὰ τῶν Τούρκων μάχην,
 Ἡ λελυμένη ὦ θεέ! καὶ χρύσειν πλεξίδα,
 Καὶ μὲ ἀνδρῶδες ἔνδυμα πλησίον μου τὴν εἶδα.

Εἰς τὸν γλαυκὸν ψιθυρισμὸν τῆς χλόης καὶ τῶν φύλλων,
 Ἰσπάσθη χωριζόμενον τὸν ἔραστὴν καὶ φίλον,

Καὶ μετ' ὀλίγας μας στιγμὰς μετὰ χαρᾶς καὶ θάμβους
Ὁ ἥλιος ἐφώτισεν Ἑλληνικοὺς θριάμβους.

ὦ δόξης ἐθνικῆς στιγμαὶ μακάριαι καὶ θεῖαι!
Ἀθώας μου νεότητος ὦ ἐποχαὶ γλυκεῖαι!
Καθ' ὅς κ' ἡ ἔρωμένη μου καὶ ἡ πατρίς μου ἔζων,
Κὶ ὁ Ἄρης μὲ τὸν Ἔρωτα εὐφραίνετο συμπαίζων,
Δὲν ἦσθε εἰμὴ ὄνειρον, εἰμὴ σκιά καὶ λῆρος!
Χαμέναι διὰ πάντοτε, χαμέναι ὀλοκλήρως
Δὲν θέλετε τὴν πρώτην μας χρᾶν μᾶς ἀποδώσει;
Καὶ μάταιοι κ' οἱ θρίαμβοι κ' ἰδρωτὲς μας οἱ τόσσοι!

ὦ θάλασσα! ὦ φαλακρὲ καὶ γηραλέε βράχε!
Κατάσκιά μου σπῆλαια! ποιητικά! μου ράχαι!
Ἐκείνης τῆς τερπνῆς αὐγῆς φυλάξετε τὴν μνήμην,
Καὶ τῶν ὡραίων ἡμερῶν ἐκείνων μας τὴν φήμην.

Καὶ εἰς τὰς τρικυμίας σου ὦ θάλασσ' ἀνεμώδης!
Καὶ εἰς τὰς παραλίας σου τὰς ἄσπρας καὶ ἀμμώδεις
Ὁ γαληναῖος ἥλιος τοπάζας ὅταν χύνη,
Καὶ ὅταν σὲ γλυκογελάῃ ἡ ἀργυρᾷ σελήνῃ,

Κ' ἡ αὖρα ὅταν μυστικὰς ᾠδὰς σὲ ψιθυρίζῃ,
Καὶ ὁ βορρᾶς ὁ φίλερις τὰ νέφη ὅταν σχίζῃ,
Κὶ ὁ χιονόμαλος χειμὼν, καὶ τὸ ροδόπουν θέρος,
Καὶ ὅλ' ἅς λέγουνα κείντ' ἐδῶ καὶ ἡ Πατρίς κὶ ὁ Ἔρως.»

ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ.

Σὺς χαιρετῶ μαρμάριναι στοαὶ μοναστηρίου
 ῥεῖπια οἰκήματος ἡσύχου καὶ ἁγίου!
 ῥήμους ἡ πανσέληνος τοὺς θόλους σου φωτίζει,
 ἡ ὀνυκτιχοράξ εἰς αὐτοὺς τὴν φωλεάν του κτιζει.

Μὲ κομπολόγια μακρὰ, μὲ καλογήρου κόμην,
 αἱ μὲ καρδίαν κλαίουσαν στοὺς κόλπους σου ἤρχομην,
 ἂ ζήσω ῥασοσκέπαστος μακρὴν τῶν ἐπιγείων
 ὁ διαλείπτου προσευχῆς καὶ μετανοίας βίον.

Εἰς τὸν ναόν σου σήμερον τὸ πένθος βασιλεύει
 ἡ ἅγια εἰκόνες σου, τὰ ἱερά σου σκευῆ,
 οἱ κρυσταλλῶδεις λύχνοι σου, ἡρπάγησαν ἄθροοι,
 αἱ τὴν ἁγίαν τράπεζαν ἐκάλυψεν ἡ χλόη. (α)

Τὸν ζευγολάτην μοναχὸν τοῦ ὄρθρου του ἡ ὥρα
 ἐτὰ σημάντρου δὲν καλεῖ στὸ ἄροτρόν του τώρα·
 ὁ δευγός του τ' ἀροτρικὸν βιαίως διελύθη,
 αἱ χεῖρας εὐεργετίδας τὸ ἔθνος ἐστερήθη.

ὦ βιαιότης ἀσεβής! ὦ ἱεροσυλία!
 ὑμνώθησαν οἱ νάρθηκες, οἱ θόλοι, τὰ κελλεῖα,

(α) Γνωστὰ εἶναι τὰ ἐπὶ τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἀντιβασιλείας· τὸ
 ἔθρονον τῆς καταργήσεως ἐδόθη Γραμματευντος τοῦ Κ. Σ. Τριμυνη.

Καὶ εἰς τῆς Μεταλήψεως τὴν ἄργυρᾶν φιάλην
Μεθ' ὃ κλέπτῃς Ἐφορος μ' ἀναΐδειαν μεγάλην

Εἰς τὴν ἀναρπαγὴν αὐτὴν ἡ Πίστις δειλιῶσα,
Ἀφίνει ἀναθήματα Αὐτοκρατόρων τόσα,
Κ' ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἔπταται στὰς οὐρανίους θύρας,
Τὴν μίτραν τῆς βασιλεύουσας σφιγμένην μὲ τὰς χεῖρας.

ὦ λόφοι ἀμπαλόφυται ὦ καρποφόροι γαῖαι!
Τερπνὰ ἔρημηθῆρια! εἰρηνικαὶ ἐλαῖαι!
Δὲν θέλετε φιλοξενεῖ τὸν ὁδοιπόρον πλεόν,
Τὰς πέλεις, ὅταν παραιτῶν, πρὸς σᾶς προσρέχῃ κλαίων.

Εἰς τὸν πλατὺν ὠκεανὸν τοῦ βίου ναυαγῆσας,
Κ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἤσυχον ἀκτὴν μὴν ἀπαντήσας,
Στὰς κορυφὰς τοῦ Ἀθωνος λιμένα. θὰ ζητήσω,
Κ' ἐκεῖ πλησίον τ' οὐρανοῦ τὴν στέγην μου θὰ κτίσω.

Σᾶς ἀποχαιρετῶ ναοί! καὶ σὲ πατρίδος κληρεῖ
Τὴν πίστιν σου μὴ μίανε· τὰ ἦθη σου μὴ φθειρεῖ
Τὴν γλῶσσκην τὴν Ἑλληνικὴν διαφυλάξας σφάν,
Κληρονομίαν εἰς ἡμᾶς παρέδωκας πατρίαν.

Τὸν ἐθνικὸν μας ἔσωσας πρὸ χρόνων χαρακτῆρα,
Καὶ μὲ τὸ Εὐαγγέλιον στήν κολοβὴν σου χεῖρα,
Τοῦ ἔθνους ἑπολέμησας προσφάτως τοὺς τυράννους,
Καταγελῶν μαρτύρια, σταυρώσεις, καὶ βασάνους.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΜΕΛΩΔΙΑΙ.

Γνωστούς ἤχους δὲν ἀκούω;... ἄνωθεν ἐκ τῶν ὀρέων
φωνὴ τάφου καταβαίνει καὶ με λέγει αἰλθε πλέον·

» Κάνεις πρόμαχός τοῦ ἄθλου, κάνεις φίλος σου δὲν ζῇ·

» Καὶ ἀπέθανεν κ' ἡ Δόξα κ' ἡ Ἑλπίς ἔτι μαζύ·

αὖ Οἱ ἐκλιναν τὸ γόνυ,

» Καὶ νὰ μένη ἐλευθέρᾳ ἡ ψυχὴ σου ζητεῖ μόνη!

Νέος εἶμ', ἀκόμη νέος· πλὴν μ' ἐγήρασάν ἀκαίρως
Καὶ ὀδύναί τῆς Πατρίδος καὶ τὰ πάθη καὶ ὁ Ἔρως·

Καὶ σθονόμενος ὁ λύχνος τῆς ζωῆς μου βαθμηδόν,

Ἀμυδρῶς με φέγγει μόνον τὴν τοῦ τάφου μου ὁδόν...

Ὡς κλείσωμεν τοῦ φθόγου τὸ φαρμακευμένον στόμα

Μὲ τοῦ μνήματος τὸ χῶμα.

Εἶν' ὁ Θάνατος μεσσάζων τῶν ἀνθρώπων δυνατός,

Καταπαύει καὶ τὸν φθόνον καὶ τὰ πάθη μας αὐτός,

Καὶ γεννᾷ τὴν Εὐσπλαχνίαν, ἣτις τρυφᾷ ἀδελφῇ,

Μὲ εἰκόνα κατηρῇ,

Καὶ πολλάκις με καρδίαν ἀληθῶς συντετριμμένην,

Πρὸς τὴν λάρνακά μας κλίνει κεφαλὴν ἐκπεπλεγμένην.

Τὴν λασιπώδη γῆν παρῆλθον τῆς ζωῆς, ὡς διαβάτης,
 Στεγνὴν ὅστις περυνῶν λίμνην, πρὸς τὰ μέρη τὰ ὑγρά της
 Εἰς τοὺς ὄνυχας πατεῖ,
 Καὶ ὡς ναῦς, ἥτις τὸ κύμα διασχίζει τῆς θαλάσσης,
 Κ' εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της, κ' εἰς τὰς ἄσπρας της ἐκτάσεις
 Νὰ ὑψόνεται ζητεῖ.

ὦ σεῖς ἔξω τῆς Ἑλλάδος Ἕλληνες ἐσχορπισμένοι,
 Κ' ἔτι ζῶντες παρ' ἀξίαν ὑπὸ δοῦλον οὐρανόν!
 Πρὸς τὴν γῆν μας ἐστρεμμένοι,
 Ἀποβλέπετε πρὸς τοῦτον τὸν Ἑλληνικὸν φανόν·
 ὦ υἱοὶ μιᾶς μητέρος! μ' ἐνθουσιασμὸν μεγάλον
 Περιμένετε τὴν ὥραν ν' ἀσπασθῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

Ἀπὸ ἄκρων τοῦ Μαλείου μέχρις ἄκρων τοῦ Εὐξείνου,
 Στὸ εὐρὺ καὶ ἀρχαῖον κράτος τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου,
 Εἴθ' εὐρὺν νὰ εὕρῃ τάφον καὶ ἡ θνήσκουσά μου Μοῦσα!
 Κ' ἡ Κιθάρα μου, ὡς πάλαι ἡ κιθάρα τοῦ Ὀρφέως,
 Πόλεις καὶ λαοὺς κινουσα,
 Νὰ ἠχήσῃ μετὰ δόξης εἰς τὴν γῆν τῶν Θρακῶν ἕως!

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Μεσάνυχτα ἐσήμαναν, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν
ὁ λύχνος χύνει τρέμον φῶς καὶ λάμψιν ἀπαισίαν,
καὶ εἰς τὰ βᾶθη τοῦ βωμοῦ τοῦ κλαυθμηροῦ κ' ἐρήμου,
μοσχοβολεῖ θυμίαμα λιθάνου νεκρωσίμου.

Εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σιωπὴν μὲ τεθλιμμένας φρένας
προσεύχεται καὶ ἀγρυπνεῖ μεταξὺ τάφων, ἑνας·
τίς εἶν' αὐτός; — ὁ ποιητὴς ὁ ζῶν χωρὶς ἐλπίδα;
καὶ βαρυνθεὶς τὸν βίον του, καὶ κλαίων τὴν πατρίδα.

Τὸ μέτωπόν του κατηφές, ὡς τῶν μνημάτων λύχνος,
τοῦ ἐσωτερικοῦ φωτὸς ἀφίνει ἔξω ἵχνος·
ὡς τάφος στέκει ἄφωνος, καὶ τὸ μειδιάμα του
μειδίαμα εἶναι νεκροῦ, καὶ γέλως τοῦ θανάτου.

Ἄν ποῦς ἐδῶ συγγενικὸς τὰ ἵχνη του ζητήσῃ,
« τί ἔγεινεν ὁ ποιητὴς » κἀνεὶς ἂν ἐρωτήσῃ,
Ἄς τὸν εἰπῇ ὁ ἱερεὺς τῆς ἐκκλησίας ταύτης,
Διμένα ἦρ' ἐδῶ γλυκὺν ὁ ναυαγῆσας ναύτης.

Πολλάκις ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ὕψηλῃς φιλόρας
 Τὴν μελωδίαν ἔχυνε τῆς κλαυθμηρᾶς του λύρας,
 Καὶ θνήσκων πανηγύριζε τὴν θνήσκουσαν πατρίδα·
 Στὸ δένδρον τῆς ἀγάπης του χθὲς ὅμως δὲν τὸν εἶδα.

Ἐαὶ σήμερον τοῦ αἵκου του τὰς θύρας ἀνοιγμένας
 Τὰς εὗρον... καὶ εἶδα νεκρικὰς λαμπάδας ἀναμμένας·
 Τὸν ἔφεραν εἰς τὸν ναὸν μὲ λύπης βραδὺ βῆμα·
 Πλησίασε καὶ κύτταξε τί ἔγραφαν στὸ μνήμα.

« Ἐνταῦθα κεῖται ὑπ' αὐτὸν τὸν ἕνα τῆς γῆς πῆχυν
 ὃ Ἀ' γνώριστό, τις ποιητὴς στήν δόξαν καὶ εἰς τὴν τύχην·
 ὃ Ἀ' μαρτυρῶν καὶ ἀσθενὴ καρδίαν εἶχεν ἴσως,
 ὃ Πλὴν δὲν ἐγνώρισε ποτέ τὸν φθόνον καὶ τὸ μῖσος.

« Ἀπὸ τὴν πλεον τρυφερὰν καὶ ἀθῶαν ἡλικίαν
 ὃ Ἀ' γνὼν συνέλαβ' ἔρωτα πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν,
 ὃ Καὶ εἰς τὴν γῆν νὰ τὴν ἰδῇ ὁπόταν ἀπελπίσθῃ,
 ὃ Ἐστράφη πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκεῖ ἐλιμενίσθῃ.

ΚΙΘΑΡΑΣ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ.

ΚΙΘΑΡΑΣ

ΑΤΑΛΗΝΤΑ

ΝΕΚΡΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Περικλῆς, Πλάτων, Ἰωάν. Καποδίστριας,
Χάρων καὶ ὁ Νεόστρατος νεόφερτος
ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα νεκρός.

Πλάτων.

Εἰς ἀκάνθας καὶ εἰς βάτους, εἰς σκιάς κυπαρισσίνου
Κυβερνήτα τῆς Ἑλλάδος! σέκεις σκυθρωπὸς καὶ σύννους.

Ι. Καποδίστριας.

Εἰς κρημνοὺς κατεδικάσθην ἀπὸ σᾶς μακρὰν νὰ μένω*
Τῆς Ἑλλάδος ἐδῶ νέα στέχομαι καὶ περιμένω.

Πλάτων.

Τὰ σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος διὰ Σκυθικοὺς σου λόγους
Ἐκλειςας εἰς τοὺς εὐγλώττους κ' εὐφραδεῖς μου διαλόγους.

Περικλῆς.

Ἄλυσόδετον ἀφῆκας τὴν Μητρόπολιν τῶν φώτων,
Καὶ τὸν μέγαν Παρθενῶνα ὅταν εἶδες κατὰ πρῶτον,
Σ

αὐτῷ μωρία τῶν αἰώνων ἔκραξες μ' ἀβελτηρίαν,
 ἢ ἵνα προσφέρωσιν εἰς πέτρας τόσῃν ἔνθερμον λατρείαν. »

I. Καποδίστριας.

Δύναμιν ἐδῶ δὲν ἔχουν βλέπω ἡ Ῥητορικὴ

Καὶ ἡ Διπλωματικὴ.

Σιωπῶ τοῦ Χάρωνός μας τὸ μονόξυλον ἀράζει,
 Στὴν ἀνθρώστρωτὴν μας ὄχθην νεκρὸν Ἑλληνα ἐβγάζει.
 Θὰ πεισθῇτε σοφοὶ ἄνδρες ἀπὸ τὸν νεκρὸν βεβαίως,
 Πόσον ἤμουν εἰς τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος ἀναγκαῖος.
 (φωνάζων πρὸς τὸν Χάρωνα.)

Κωπηλάτῃ τοῦ θανάτου! πεζοδρόμε τῶν ψυχῶν!
 Στὴν Ἑλλάδα ἐπεσκέφθης τὰ πεδία τῶν μαχῶν,
 Οἱ μεγάλοι Ἕλληνές μας ἀπερήμωσαν κάμμιαν
 Νέαν πάλιν ἐπαρχίαν;

Χάρων.

Εἰς τοὺς ζῶντας τί συμβαίνει πολυποίκιλε θνητέ,
 Οὔτε θέλω ἐρευνήσει, οὔτ' ἐρευνήσῃ ποτέ.
 Θέλεις νέα τῆς Ἑλλάδος; ἀποτάνσου στὸν νεκρὸν μου
 Ὅταν ὅμως σὺ ἐμβῇκες στὸ στενὸν σκαφίδιόν μου,
 Χαρτονόμισμα ἐζήτεις νὰ μὲ δώσης πληρωμὴν.
 Κι αὐτὸς μ' ἔδωκεν ὡραίαν τῆς Ἑλλάδος τοῦ Δραχμὴν.

(Τὴν ρίπτει πρὸς τὸν Περικλέα καὶ Πλά-
τωνα καὶ ἀναχωρεῖ κωπηλατῶν).

Περικλῆς

(βλέπων τὸ νόμισμα καὶ ἀνυχινώσκων).

« ΘΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ! » Μοναρχεῖται ἡ
Ἑλλάς μου!

ὦ Θεοί! ἐκπληρουμένας βλέπω τώρα τὰς εὐχάς μου.

Εἰς πολλὰς ὀχλοκρατείας ἂν δὲν ἦτον μελισμένη,

Ἐλευθέρα μέχρι τοῦδε ἡ Ἑλλάς ἤθελε μένει.

Ι. Καποδίστριας (καθ' αὐτόν).

Μ' ἔχασες Μαυρομιχάλη!... ποίας ἀμοιβὰς μεγάλας,

Ποῖαν Ἀντιβασιλείαν ἐστερήθηκα ὁ τάλας!

Πλάτων.

(λαμβάνων τὸ νόμισμα ἀπὸ τὸν Περικλῆν).

Δραχμὴ νόμισμα Ἑλλάδος ὄνομα Ἑλληνικόν!

Οἰωνὸς καλὸς ἡ λέξις!... ἀνδρὸς νέου ἡ εἰκών;...

Νέος εἶναι ὁ Μονάρχης; νέηλυ νεκρὸ· εἶπέ μας,

Ἀρετῆς δὲν ἔχει ἄνδρα σύμβουλόν του; λαλησέ μας

Ποῖαν ἔλαβε πατρίδα;

Νεόστρατος.

Ἐλαβε τὴν Γερμανίαν,

Ὅπου τὰ συγγράμματά σου ἀπολαύουν τιμὴν θεῖαν.

Ἡ ἀγαπητὴ σου πόλις αἱ τρισέβδοχοι Ἀθηναί
 ὦ Περικλείς, εἰς βαρβάρων ζυγὸν ἔπαυσεν νὰ ᾔῃ·
 Κάθε ἄστου καὶ χωρίου τὸ ἀρχαῖον ὄνομά του
 Ὡς στολὴν χρυσοῦν λαμβάνει,
 Καὶ ὁ κόσμος ὁ ἀρχαῖος ἀπὸ τὰ ἐρείπιά του
 Καὶ γεννᾶται καὶ αὐξάνει.

Ι. Καποδίστριας.

Στὴν Ἑλλάδα μ' ἐνθυμοῦνται, τὴν ἀλήθειαν εἰπέ μ
 Νεόστρατος.

Ἄν σέ τὴν εἰπῶ καὶ εἶναι τολμηρὰ, συγχώρησέ μ
 Ἐνθυμοῦνται μίαν μίαν τὰς κομφᾶς σου πονηρίας
 Καὶ τὰς διπλωματικὰς σου γελοιώδεις κωμωδίας.

Περικλῆς (πρὸς Ι. Καποδίστριαν).

Κτίριον ἐπὶ τῆς ἄμμου ᾠκοδόμησας εἰς μάτην.

Πλάτων.

Βλέπεις τώρα τοῦ νοός σου τὴν θανάσιμον ἀπάτην;

Ι. Καποδίστριας.

Τὰ ψηφίσματά μου ἔχω! σοφοὶ ἄνδρες, εἰς τὰς χεῖρας
 εἶναι ὅλα γεγραμμένα εἰς γνωστούς σας χαρακτῆρα.
 Διατὶ μὲ ἀδικεῖτε; ἀναγνώσετέ τα πρῶτα·
 Ἀριθμὸς τρεῖς χιλιάδες· πόσοι νόμοι! πόσα φῶτα!

Ναὶ μὰ τοὺς ἐν Θερμοπύλαις, ναὶ μὰ τοὺς εἰς Μαραθῶνας

Ναὶ μὰ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ἀθανάτους σας ἀγῶνας!

Εἰς τοὺς Ἑλληνας νὰ φέρω ἥθελ' ἄμετρα καλά...

ἀλλά...

Ἦθελα νομοθεσίαν εἰς τοὺς Ἑλληνας ἀπλὴν...

πλὴν...

Τὰ μεγάλα σχεδιά μου... ἡ αἰφνίδιος θανή μου...

Μ' ἐμπερδεύεται ἡ γλῶσσα καὶ νεκροῦται ἡ φωνή μου.

Περικλῆς.

Καποδίστρια! μεγάλη τῶν Ἑλλήνων εἶν' ἡ φύσις.

Πλὴν τῆς φλογερᾶς ψυχῆς τῶν τὸν κρατῆρα νὰ γνωρίσης

Μόσος σὺ δὲν ἐδυνήθης,

καὶ ἀπαταιῶν τοῦ κόσμου, σὴν Ἑλλάδα ἠπατήθης.

Τὰς Ἀθήνας, μὴ δὲν ἤμουν παντοδύναμος ἐπίσης,

Πλὴν συνείθιζα νὰ λέγω «Περικλῆ μὴ λησμονήσης

ὅτι ἀρχηγὸς ἀνθρώπων μεγαλοφυῶν ὑπάρχεις,

ὅτι ἔθνους φιλοτίμου καὶ φιλελευθέρου ἄρχεις»

Δὲν ἐδέσμευσα τὰς γλώσσας, τυραννίσκος δὲν ἐφάνην

Εἰς τὸν καμωδῆσαντά με τὸν κομψὸν Ἀριστοφάνην.

Θεῖε Πλάτων! ἐνθυμεῖσαι ὁ φιλόσοφός σου γέρων

Πόσον ἄξιον μ' ἐφρόνει αἰσθημάτων ἐλευθέρων.

Ἦρχετο τῆς Ἀσπασίας τὸν σοφὸν γυναικωνίτην.
Καὶ τὸν Περικλῆν καθίστα μαθητὴν του καὶ πολίτην.

Π λ ά τ ω ν.

Μὲ ἀννακαλεῖς ἡμέρας τῆς Ἑλλάδος μακαρίας,
Κ' ἐνθυμῆσαις τῆς ζωῆς μου τερψικάρδους καὶ γλυκείας.
Μ' ἐνθυμίζεις τὸν Σωκράτην, ὅταν εἰς τὴν ἀγορὰν
Ἐξετύλιττε τῶν θείων ἰδεῶν του τὴν σειρὰν.
Ἐκ τῶν λόφων τοῦ Σουνίου βλέπων τὸν ὠκεανὸν,
Καὶ τῆς Ἀττικῆς μου χαίρων τὸν ὠραῖον οὐρανὸν,
Ἐμελέτησα ζῶν μόνος τὰς μεγάλας καὶ ὠραίας
Περὶ φύσεως καὶ πλάστου καὶ περὶ ψυχῆς ιδέας.

Ι. Καποδίστριας (καθ' ἑαυτὸν).

Οἱ μεγάλοι οὗτοι ἄνδρες λέγουν λόγους ὁ καθεὶς

Καὶ μεγάλους κ' ἀληθεῖς.

Μεταμέλεια βραδεῖα! ἤμουν ἄξιος πρχγμάτων

Καὶ μεγάλων κί ἀθανάτων!...

(φεύγει.)

Π λ ά τ ω ν.

Ἀπὸ λύπης νέφος εἶναι ὁ ἀνὴρ κεκαλυμμένος
Οἴκτου ἄξιον τὸν κρίνω φεύγει σύννοους κ' ἐσκεμμένος

Π ε ρ ι κ λ ῆ ς (πρὸς τὸν Νεόστρατον).

Ἡ Ἑλλάς καὶ τὴν ὥρα εἶναι ὡς τὸ πάλαι λαμπρὰ χώρα.

τὴν ἀρχαίαν ἑκτασίῃ τῆς διεφύλαξε καὶ τῶρα;
 Περιέχει τὴν μεγάλην Ἑπειρον καὶ Θησσελίαν,
 Κρήτην, Ῥόδον, Κύπρον, Χίον, τὴν παράλιον Ἀσίαν,
 Καὶ τὴν Κέρκυραν μὲ πέντε ἀδελφάς τῆς νήσους ἄλλας,
 Καὶ Θρακῶν καὶ Μακεδόνων κ' Ἰταλῶν χώρας μεγάλας;
 Τὴν γῆν ἔχει ὥς τὸ πάλαι πληθυσμένην μ' ἀποικίας
 Ἐκ τῶν ἄκρων τοῦ Εὐξείνου μέχρις ἄκρων τῆς Λιβύας;
 Οἰκημέναι εἰν' ὧς πρῶτον αἱ ἀμέτρητοί τῆς πόλεις;
 Σιλιάδας πόσας τρέφεις;

Νεόστρατος.

Ἑνεακοσίας μόλις.

Περικλῆς.

Ἑνεακοσίας; παίζεις! ἐπὶ τῶν λαμπρῶν τῆς χρόνων
 Ἑπτακόσιαι κατῴχουν εἰς τὴν Ἀττικὴν μου μόνον,
 Κ' εἰς τὰς χώρας τῆς Ἑλλάδος τὰς μεγάλας καὶ πλουσίας;
 Μυριάδες ἀριθμοῦντο ὑπὲρ τὰς ὀκτακοσίας.

Πλάτων.

Σιλιάδας πόσας ἔχει στρατευμάτων ἡ Ἑλλάς;

Νεόστρατος.

Ψεύδομαι ἂν εἰπῶ πέντε· ὁμιλῶ ὑπερβολάς.

Πλάτων.

Αἱ Ἀθηναίαι εἶχαν μόνον πεζικοῦ τρεῖς μυριάδας
 Κ' ἵππεις δέκα χιλιάδας·
 Καὶ ἡ Σπάρτη μετὰς Θήβας, ὅταν εἰς τῆς Μαντινείας
 Ἀπηντήθησαν τὰς θύρας,
 Ἑβδομήκοντα τῶν ἦλθαν χιλιάδες εἰς τὰς χεῖρας·
 Χιλιάδας στρατοῦ εἶχεν ἡ Ἑλλὰς διακοσίας.

Περικλῆς.

Πόσας ἔχετε τριήρεις;

Νεόστρατος.

Εἴκοσι σαθράς καὶ ταύτας.

Περικλῆς.

Ἀντὶ τῶν ὀκτακοσίων! ἀθλιότης! πόσους ναύτας;

Νεόστρατος.

Εἰς τὴν Ὑδραν ναύτην νέον κάνεις τῶρα δὲν εὐρίσκει;
 Καὶ ἂν ἄλλοτε ἀπὴντα ναυτῶν μίαν μυριάδα

Εἰς τοὺς βράχους τῆς καθεύς·

Παρομοίως μὲ γυναῖκα, ἥτις τίττει καὶ ἀποθνήσκει;
 Γέννησεν ἡ νῆσος Ὑδρα μέγα βρέφος τὴν Ἑλλάδα,
 Καὶ ἀπέθανεν εὐθύς.

Περικλῆς.

Ἕλληνας μεγάλους ἔχει γύρω του ὁ Βασιλεὺς σας;

Νεόστρατος·

Δέν θ' αὖ εὖρη καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ταξειδεύσας
 Παρ' ὀλίγους ταλαιπώρους καὶ αὐτοὺς διηρημένους,
 Κ' εἰς τὰ πάθη δεδομένους.

Πλάτων.

Στοὺς καιροῦς μου πόσοι ἄνδρες δοξῆς ἔχυναν ἄκτινας!
 Κίμων καὶ Ἀλκιβιάδης, Περικλῆς εἰς τὰς Ἀθήνας!
 Ἀγισίλαος στὴν Σπάρτην! στὸν Ἰσθμὸν ὁ Τιμολέων,
 καὶ ὁ σοφὸς Ἐπαμινώνδας εἰς τὰ τείχη τῶν Θηβαίων!

Περικλῆς.

Δυσυχία! καλῶν τέκνων ἢ Ἑλλὰς νὰ ᾔηται ξεῖρα!

Νεόστρατος.

Πέθαναν οἱ ἥρώες της, καὶ ἡρώων εἶναι χήρα·
 περασθῆτε, θεῖοι ἄνδρες! τοὺς πολεμικοὺς υἱοὺς σας.
 Ἐλὼν ἔδωκαν ἐκεῖνοι αἰωνίαν εἰς τὰς Μούσας·
 εἰσήνεσαν τὰς τρεῖς αἰῶνας ἀκινήτους τῶν ῥομφαίαις,
 ἀνεκάλεσαν τὰς νίκας τὰς λαμπράς σας καὶ ἀρχαίας,
 ἐξηφάνισαν τριήρεις ἐχθρικὰς διαχοσίας,
 καὶ βαρβάρων χιλιάδας ὑπὲρ τὰς τριαχοσίας·
 καὶ ὁ Βότσαρής των ὅταν πίπτῃ, ἀλλὰ θριαμβεύῃ,
 καίρεται ὁ Λεωνίδας, πλὴν τὴν δόξαν τοῦ ζηλευεῖ.

Περικλῆς.

Ἔχετε Ἀκαδημίας;

Νεόστρατος.

Ἀθλιότης! οὐδὲ μίαν.

Περικλῆς.

Αἱ πικραὶ σου ἀποκρίσεις λύπην προξενοῦν βαθεῖαν.

Πλάτων.

ὦ τοῦ εὐτυχοῦς μου βίου ἐποχὴν τρισμακαρία,
 Ὃτε ἦνθαι στάς Ἀθήνας ἢ σοφὴ Ἀκαδημία!
 Τὰ μικρὰ καὶ σπινθοβόλα ὄμματά του προσηλόνων
 Ὁ Ἀριστοτέλης νέος, μ' ἔβλεπε προσεκτικῶς·
 Μὴ φειδόμενος ἰδρώτων καὶ μελέτης καὶ ἀγώνων,
 Ὁ βραδύνους Ξενοκράτης μ' ἠκολούθει τακτικῶς·
 Μὲ ψελίζουσιν τὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς ὦμους τοῦ κινῶν
 Μ' ἤκουεν δὲ Δημοσθένης·

Καὶ τὸν γέλωτα μ' ἀπέσπα τοὺς θριαμβοὺς μου φθονῶν
 Ὁ ἀγροΐκος Διογένης·

Εἰς τὸν οἶκόν μου κατ' ἄγει ὁ ἐκ Συρακούσης Δίων·
 Ἐβλεπα τὸν Ξενοφῶντα τὸν Ἀρίστιππον συχνάκις,
 Καὶ τὸν φίλον Ἰπποκράτην, τὸν Θεόπομπον τὸν Χίον,
 Καὶ τὸν Ἐφορον ἐκάλουν εἰς τὰ δειπνά μου πολλάκις,

Νεόστρατος.

Ἦσαν, πέρασαν ἐκεῖνα· ἡ ἐνθύμησίς των μένει,
καὶ παρῆλθε τοῦ ὠραίου ἡ μεγάλη ἐποχή·
Ἦ' Ἑλλὰς ὑπάρχει Πλάτων! πλὴν τὸ σῶμα διαμένει
καὶ δὲν εἶναι ἡ ψυχή.

Περικλῆς.

Τάχα σώζονται ἀκόμη τόσ' ἰδρωῖτες καὶ ἀγῶνες
τόσα ἔργα τῶν χειρῶν σας ὦ Φειδία καὶ Ἀπελλῆ!
τόσ' ἀγάλματα ὠραῖα τόσαι θαυμασταὶ εἰχόνες,
τοῦ μεγάλου παρελθόντος μάρτυρες σιωπηλοί,
Μεόστρατος.

Ἐκ τῶν ἀγαλμάτων ἄλλα κείμενται συντετριμμένα,
εἰς Ἀρκτῶν ἐθνῶν ἄλλα στοάς μένουں κεκρυμμένα·
Ἰταλὶς, τοῦ Πραξιτέλους ἔγινεν ἡ Ἀφροδίτη (1)
Ὁ Ἀπόλλων του εἰς Βιένναν δέσμιος λυσσᾷ καὶ φρίττει (2)
καὶ οἱ Κορίνθιοί σας ἵπποι (3) τύχας ἔπαθαν πανταίως
καὶ πολλὰς ὁδοιπορίας,

Ὅπαδοὶ τῆς νίκης εἶδαν αἰχμαλώτους ἑαυτοὺς
εἰς Ῥωμαίους, εἰς Γαλλάτας καὶ εἰς δούλους Βενετούς·

Περικλῆς

Ποῖα κίνησις τὸ πάλαι πρὸς τὴν δόξαν πρὸς τὰ φῶτα!

Ποῦ ἡ δόξασας ἡ πρώτη; Ποῦ τὰ φῶτά σας τὰ πρῶτα;
 Ἐνθυμοῦμαι τὸν Αἰσχύλον εἰς πτωμάτων ὅταν σίβας

Ὅμηρος τῆς τραγωδίας,

Ἀναβαίνοντας παρίστα μὲ βροντὰς καὶ τρικυμίας
 Γίγαντας ἀσπιδοφόρους τοὺς ἐπτά του ἐπὶ Θήβας·
 Εἰς τὴν μνῆμην μου βαθέως ἐγκεχαραγμένοι εἶναι

Αἱ πολύχροτοι Ἀθηναί,

Ὅταν πρὸς τὰς ἀγοράς μας βῆμα ἤνοιγα δρομαῖον
 Καὶ διέβαινα τοὺς δρόμους τῶν μεγάλων προφυλαίων,
 Ἐτρεχα μετὰ ζωγράφων καὶ γλυπτῶν καὶ ἀρχιτεκτόνων
 Πρὸς καλλωπισμὸν Ὠδείων καὶ Πνυκῶν καὶ Παρθενῶνων,
 Καὶ μετέβαλλον εἰς στήλας, εἰς στοᾶς καὶ εἰς εἰκόνας

Ὅσον εἰς τοὺς Μαραθῶνας,

Ὅσον εἰς τὰς Θερμοπύλας ἐκ τῶν Μήδων καὶ Περσῶν
 Ἡρπασαν οἱ Μιλτιάδαι καὶ οἱ Θεμιστοκλεῖς χρυσόν·
 Ἐτρεχαν εἰς τὴν παλαίστραν μὲ βοὴν καὶ λάμψιν τότε

Πελτασταί, ἵππεις, τοξόται·

Περιφέρετο τὸ πλῆθος σῆς Ποικίλης τὰς στοᾶς,
 Καὶ οἱ σοφοὶ ἐφιλοσόφουν εἰς τῶν δένδρων τὰς σκιὰς·
 Ἐκατὸν τριήρεις ἦσαν φύλακες τοῦ Πειρεῶς·
 Εἰς διακοσίας ἄλλας ὠδοιπόρει ὁ λαός.

Πλάτων.

"Αν ἐδύνατο εἶν γῆν σας ἡ σκιά μου νὰ πετάξῃ,
 Πρὸς τοὺς Ἑπουργοὺς τοῦ Θρόνου ἤθελε μετ' ὀργῆς κράξει
 Ἄφετε τὰ μικρὰ πάθη, τὰς ματαίᾳς ἐριδᾶς σας·
 Ἀθλοὶ συλλογισθῆτε τ' ἦτον πάλαι ἡ Ἑλλάς σας·
 Δὲν μὲ λέγετε ποῦ εἶναι οἱ ἀρχαῖοί σας αἰῶνες;
 Οἱ ὠραῖοί σας ποῦ εἶναι Ὀλυμπικοὶ ἀγῶνες;
 Ποῦ τὰ Παναθηναῖά σας,
 Αἱ μεγάλαι τελεταί σας, τὰ μεγάλα θεάτρά σας;
 Ποῦ εἰκόνες, καὶ ἀνδριάντες, ποῦ βωμοί, καὶ ποῦ τεμένη;
 Κάθε πόλις, κάθε δάσος, καὶ καθεὶς ναὸς πρὸ πάντων,
 Ἦσαν πάλαι πληθυσμένοι
 Μὲ δμῆγυριν σιγῶσαν μορμαρίνων ἀνδριάντων·
 Τοὺς βωμοὺς σας ξένα ἔθνη σὺλιζαν μὲ προσφορὰς,
 Μὲ χρυσοὺς ὁ Γύγης πίθους,
 Καὶ ὁ Κροῖσος μὲ κρατῆρας καὶ μὲ πλάκας ἀργυρᾶς
 Καὶ μὲ πολυτίμους λίθους·
 Ἦνοιγε τῶν Ὀλυμπίων ἡ ἐνδοξοτάτη πάλη;
 Ἐρρέεν εἰς τὸν ἀγῶνα λαοῦ χεῖμαρρος πολὺς,
 Καὶ κατέβαιναν εἰς τοῦτον ἀθληταὶ οἱ βασιλεῖς,
 Οἱ Ἰέρων καὶ ὁ Γέλων καὶ ὁ Φίλιππος καὶ ἄλλοι

Εἰς Ἑλλήνων χιλιάδας τεσσαράκοντα ἐκθάμβους
Ὁ Ἡρόδοτος παρίστα στήν κομπήν του ἱστορίαν

Τοὺς προσφάτους των θριάμβους·

"Ἦκουεν ὁ Θουκυδίδης τὴν ὠραίαν ἁρμονίαν

Τῆς πεζῆς ποιήσεώς του,

Καὶ ἠλείφετο εἰς πάλην ἔνδοξος ἀντίζηλός του.

Ν ε ό σ τ ρ α τ ο ς.

"Ἐπεσεν ἡ κοσμοκράτωρ Ῥώμη... πλὴν δὲν ἀνεσῆθη·

Ἡ Ἑλλάς, ὧ κλέος! μόνη πέθανε καὶ ἀνεγεννήθη·

Πρὸς τὴν αὐξήσειν κρυφίαν κίνησιν καὶ τάσιν ἔχει,

Καὶ ἀκίνητ' ἐνῶ μένουν ἄλλαι χῶραι, αὐτὴ τρέχει·

Θ' ἀναλάβῃ, σοφοὶ ἄνδρες! τὸν βαθμόν της τὸν ἀρχαῖον,

Προπορευομένη πάλιν εἰς πᾶν μέγα καὶ ὠραῖον·

Οἱ ἐρχόμενοι αἰῶνες θὰ ἰδοῦν τοὺς παρελθόντας,

Καὶ οἱ πρόγονοι ἐκ νέου θ' ἀναγεννηθεῖν στοὺς ζῶντας.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Μ. ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ο Θ Ω Ν Α.

Κατὰ τὴν 20 Μαΐου ἡμέραν τῆς ἀναδράσεώς Του εἰς τὸν Θρόνον

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ὁρθαλμοὶ ψυχαὶ καὶ νόες τὴν στιγμήν αὐτὴν Σ' ἐμόνον,
Καρδιῶν χαρὰ καὶ ἐλπίδες, τὸν λαμπρὸν Σου τῶρα Θρόνον
Β σιλεῖ! περιστοιχοῦν.

Πόσον ἄξιαι Μονάρχου μουσικαὶ καὶ μελωδίαί,
Τῶν εὐχῶν αὐτῶν τοῦ ἔθνους αἱ ὠραῖαι ἁρμονίαι,
"Ὅσαι γύρω Σου ἤχουσι!

Χαίρε "Οθων! χαίρε τέκνον εὐτυχές τῆς εἰμαρμένης!
Χαίρε Βασιλεῦ Ἑλλάδος, Βασιλεῦ τῆς οἰκουμένης
Ἐνδοξε καὶ παλαιέ!

Ποῖα χεὶρ σὰ σπάργανά Σου ὡς τῆς κεφαλῆς Σου δέμα
Τῆς ἀρχαιοτάτης χώρας Σ' ἔθεσε τὸ λαμπρὸν στέμμα
Ἦ τοῦ Ἀνατοῦ Υἱέ!

Υ

Ποῖος ἄλλος, λαοῦ ἄρχει τόσον εὐγενοῦς κί ἀρχαίου;
 Ὅστις ἦντλησε τὸ παλαι, τοῦ μεγάλου καὶ ὠραίου

Κ' ἐξαισίου τὴν πηγὴν;

Κ' ἐκ τῆς τέφρας τῶν ὀσῶν του ἀνεσθῆθη γίγας πάλιν;
 Καὶ εἰς σάλον ἐπτά ἔτη, καὶ εἰς ἑκτασιν μεγάλην

Ὅλην ἔφερε τὴν γῆν;

Ε'κ τῆς ὥρας ὅτ' ἐφάνης εἰς τὴν γῆν μας κατὰ πρῶτον,
 Εἰς τῶν πλοίων τῆς Ναυπλίας καὶ τὴν φλόγαν καὶ τὸν κρότον

Βασιλεὺς μᾶς ἀληθής,

Κ' εἰς χρυσοχαλίνου ἵππου κυματιζομένην χαίτην;
 Ἡ Ἑλλάς ὅλη, Σωτῆρα, Κύριον καὶ Θεσμοθέτην

Σ' ἀνεγνώρισεν εὐθὺς.

Τ' ὀνομά Σου ὁμῶναιάς σύνθημα εἰς τὴν Ἑλλάδα;
 Κ' ἡ σκιά Σου ἐν εἰρήνῃ τὸ βουνόν, τὴν πεδιάδα

Καὶ τὸ πέλαγος κρατεῖ.

Εἴθε πάντοτε ὁ Ἕλλην Σε ὁμῶν καὶ τὸν Θεόν του;
 Ἡσυχος τὴν δίκελάν του, κ' ἥσυχος τό ἄροτρόν του

Στὸν ἀγρόν του εὖ ζητῇ!

Τὴν ἀνάβυσσον σου ταύτην Βασιλεῦ! πολλαὶ θυσίαι
καὶ πολλῶν ἐτῶν ἀγῶνες, καὶ σφαγὰς, καὶ αἰχμαλωσίαι
Προετοίμασαν ὁμοῦ.

Τὰ Παρὰ καὶ ἡ Κασσάνδρα, καὶ ἡ Κρήτη καὶ ἡ Χίος
Κεῖνται δύματα ἔμπρός σου αἱματοχαροῦς ἰσχύος
καὶ ἀνιλεοῦς θυμοῦ.

Ἡ Ἑλλὰς δ' αἵματά της ἐπανεβαπτίσθη πάλιν
εἰς αὐτὴν τὴν χολυμβήθραν τὴν πλατεῖαν καὶ μεγάλην
τοῦ λευκοῦ ὠκεανοῦ,
Κί' ὀκκυνὸς τῶν καιομένων πόλεων μας, αὐτὸς μόνος
ἐσχημάτισε τὰ νέφη, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγῶνος,
τοῦ Ἑλληνικ' οὐρανοῦ.

Πόσον τότε εἰς τὰς μάχας ἦτον μέγας καὶ ὠραῖος,
Μὲ τὴν ἄσπρην του κί' ὠραίαν φουσανέλαν ὁ γενναῖος
τῆς πατρίδος μας λαός!
Ὁλυμπος κεκαλυμμένος ἀπὸ τὴν λευκὴν χιόνα,
Κ' εἰς τοὺς πόδας του ἀκούων νὰ γογγύξῃ τὸν χειμῶνα
καὶ τὰ νέφη τοῦ Διός!

Τῶν Ὀθωμανῶν τὰ πλοῖα εἰς φυγὴν ἔτρεπεν ὅλα,
Καὶ ὡς πορφυρὰν σημαίαν εἰς τὴν πρύμνην των ἐκόλληε
Ὁ Κανάρης τὴν πυραν.

Καὶ εἰς τοῦ Ἀγνηορίου τὴν λαμπρὰν νίκην ἐκαίνην,
Ὁ Νικήτας τοῦ Χουρσίτου κατεπάτει τὴν κοκκίνην
Καὶ τριπλὴν ἀλογουράν (1).

Τῶν ἐχθρῶν τὰς πακὰς βόμβας εἰς τὸ Μεσολόγγι τότε,
Φλογεράς πρὶν ἐκραγῶσαι, ἄρπαζαν οἱ στρατιῶται,
Κ' εἰς τὴν ἔσχατην σιγμὴν,
Στὴν πυριτοθήκην ὅταν μόνοι ἔφεραν τὴν φλόγα,
Τοῦ θανάτου των τὴν ὥραν ὁ Ἀρχιερεὺς εὐλόγα,
Κὶ αὐτοὶ ἔψαλλον « Ἀμήν »

Λησμονοῦνται αὐτοὶ τώρα οἱ θεοὶ τῆς ἱστορίας,
Καὶ ὡς ἄστρα σκορπισμένα εἰς αἰθέρος ἐρημίας
Ζῶσιν ὅλοι κατηφεῖς.

Ἀπὸ τ' ἁγιά μας ταῦτα λείψανα περικυκλώσου
Καὶ τοῦ σκήπτρου σου χρυσίον καὶ τοῦ διαδήματός σου
Εἶναι λίθοι τιμὰλφεῖς.

(1) Τὸ Τορκιστὶ τρία Ταύγια.

Ἄλλ' εἰς τὰ μνημεῖα ταῦτα Βασιλεῦ! σρέφε τὸ ὄμμα
Εἰς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος τὰ ριμμένα εἰς τὸ χῶμα

Κ' ἔλλειπῃ αὐτὰ ὁσᾶ.

Καθεὶς λίθος μιᾶς νίκης, μιᾶς πράξεως ὥραϊας
Ἐνὸς λόγου καρποφόρου, μιᾶς ὑψηλῆς ιδέας

Τὴν ἐνθύμησιν βαρύνει.

Ἡ ὀρθὴ αὐτὴ καθέδρα μὲ τοὺς γύρω τούτους λίθους,
Εἴνῃ ἢ Πινύ... τοῦ Δημοσθένους θὰ ἐφύλαξεν ἐκ σήθους

Εὐγλωττίας ἡχηρᾶς,

Κὶ αὐτ' ἡ θάλασσα ἡ γύρω, ἥτις τῶρα κυματίζει,
Θάλασσα τῆς Σαλαμῖνος, σὴν ἀκτὴν μας φιγουρίζει

Ἀναμνήσεις ἱεράς.

Ἐδῶ ἔπαιζεν Αἰσχύλος τὰς λαμπράς του τραγωδίας.

Ἐκεῖ Ζεῦξις ἐζωγράφει, κ' ἐλιθόγλυφε Φειδίας

Ἀνδριάντας θανμασούς.

Γερμανοί, Γαλλάται, Ἀγγλοι, ἔθνη ἀναρίθμητ' ἄλλα
Βρέφη, ἔχουν θηλασμένον τῆς σοφίας των τὸ γάλα

Στῆς Ἑλλάδος τοὺς μαςοὺς.

Στῆς Ἀκαδημίας τῶρα τοὺς ἀρχαίους περιπάτους,
Περιφέρεται σιγῶσα κ' ἐσκεμμένη τοῦ Σωκράτους

Ἡ φιλόσοφος σκιά.

Τὴν Ἑλλάδα γυμνὴν φώτων, πλὴν ἀπὸ αὐτῆς τὰ δῶρα
Ἕθνη βάρβαρα τὸ πάλαι, θεωρεῖ πλούσια τῶρα,

Καὶ θρηνεῖ κ' ἐρυθριᾷ.

Καὶ ὁ Σόλων Σε φωνάζει α χαῖρε Βασιλεῦ Ἑλλήνων!
Ἀναβαίνων εἰς τὸν ὄρόνον αὔξησε τοὺς μετ' ἐκείνων
Αἰωνίους σου δεσμούς.

Ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς τόσης ἀρετῆς του καὶ ἀνδρείας
Εἰς ἐλεύθερον δὸς ἔθνος, ἐλευθέρας πολιτείας
Καὶ ἰσότητος δεσμούς.

Τὸν προορισμὸν Μονάρχα! γνώρισε τοῦ ἔθνους τούτου,
Βάθυνε εἰς τοῦ Κυρίου τὰς βουλὰς, καὶ τοῦ σκοποῦ του
Γένε Σὺ ὁ Ὑπουργός.

Διὰ φωτισμὸν τῆς ὅλης κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων,
Σὴν Ἑλλάδα, τῶν μακάρων ἐπλάσεν αὐτὸν τὸν τόπον
Ὁ σοφὸς Δημιουργός.

Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὴ πρώτη τ' ἄντρα της μετὰ θηρίαις
Μετεμόρφωσεν εἰς πόλεις, καὶ τὰ δάση της εἰς πλοῖα,

Καὶ εἰς τὸν ὠκεανὸν

Θήρευσε καὶ τὴν πορφύραν, καὶ τὸν ἄσπρον μαργαρίτην,
Καὶ ἑκατὸν ἐφώτισ' ἔθνη, καὶ ἔλαβε τὸν διαβήτην

Καὶ αὐτῶν τῶν οὐρανῶν.

Πλὴν ὁ ἥλιος τὰ χρυὰ θέματά του περιτρέφων
Εἰς ὀρίζοντα παχνῶδη μεταξὺ θολῶν συννέφων,
Ἀμαυροῦται βαθμηδόν.

Κ' ἡ Ἑλλάς μετὰ βαρβάρων συμμιγείσας λαῶν ἄλλων,
Ἐχασε τὸ φῶστος ὅλον, εἰς αὐτὸν τὸν μέγαν σάλον
Μόνη δίχως ἔπχδόν.

Σήμερον ἀπὸ τὸν τάφον ἀνεγείρει τὴν Ἑλλάδα
Ὁ Θεὸς... καὶ εἰς αὐτὴν δίδει τὴν ἀρχαίαν της λαμπάδα
Καὶ τὴν λέγει «στρέψ' ἔκει

» Ὅπου ἑκατὸν αἰώνων ἀπεζώωσε δουλεία

» Τόσα ἔθνη τυφλὰ ἔτι, ἔκει ὅπου ἡ Ἀσία

» Συνθρηνεῖ καὶ ἡ Ἀφρική.»

"Ομοιος μὲ τὴν Ἑλλάδα ποταμὸς ἐκ τῶν ὀρέων
Καταβαίνει χύνων ῥεῦμα μαργαρίτινον ὠρεῖον,

Ἄλλὰ βράχον ἔκτῃ...

"Ισταται... καὶ μετ' ἀγῶνας εἰς τὴν πεδιάδα φθάσας

"Αφθονος ἐκ νέου ῥέει ἐν τῷ μέσῳ τῶν πλατάνων,

Καὶ ποχλάζει καὶ βροντᾷ.

ΤΑ ΕΡΕΙΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΣΠΑΡΤΗΣ.

Κύλλα, τῆς Σπάρτης ποταμὲ! τὰ ρεύματά σου κύλλα
 Εἰς τὸν ἄφρον σου τὰ ὠχρὰ καὶ μαραμένα φύλλα
 Τοῦ κρύου φθινοπώρου,
 Μὲ σιωπὴν ἀκολουθοῦν τὸ θρονιτερόν σου κύμα.
 Καθὼς αὐτὰ, σ' ἀκολουθῶ σιωπηλὸς, μὲ βημα
 Θρηνοῦντος ὁδοιπόρου.

Ποῦ εἶν' Εὐρώτα! οἱ καιροὶ ἐλεῖν οἱ δοξασμένοι,
 Ὡς κύκνος, ὅταν ἔπαιζεν ἡ θαυμαστὴ Ἑλένη
 Στὰ κρίσταλα νερά σου,
 Καὶ μὲ τὸν Ἀγησίλαον ὁ ἥρωες ὁ Θηβαῖος
 Ὅπότεν ἠγωνίζετο ἀκούραστος, δρομαῖος
 Ὡσαν τὰ ρεύματά σου;

Ἦχῳ ἀρχαία δὲν λαλεῖ τὴν σήμερον καμμία.
 Κατήφεια καὶ σιωπὴ καὶ θλίψις κ' ἐρημία
 Τὴν ὀχθὴν σου κατέχει,

Φ

Καὶ ἄλλο δὲν ἀκούεται παρὰ τῶν χαλαμώνων

Ὁ συριγμός... καὶ ἡ βοή τοῦ κόματός σου μόνον,

Ὅπου βροντᾷ καὶ τρέχει.

Νὰ τοῦ Λυκούρου ἡ πατρίς, ἡ γῆ τῶν ἀθανάτων,

Ἡ γῆ μεγάλων πράξεων, μεγάλων ὀνομάτων!

Ὡ τῆς Πελοποννήσου

Βασίλισσα! ὦ Σπάρτη μου!.. σ' ἀσπάζομαι μὲ σέβας,

Κ' ἐγγίζουσα τοὺς πόδας μου μὲ πυρπολεῖ τὰς φλέβας

ἡ γηραλέα γῆ σου.

Θρηνώδης θέα!.. σκέλεθρον τῆς γῆς ἡ πρώτη χώρα.

Καὶ εἰς τὸ κενοτάφιον τοῦ Λεωνίδου τώρα

Μανδρίζονται οἱ βόες!

Τοῦ Κλεομένου, σπῆλαιον, ἡ ἀχυρῶν ὁ οἶκος.

Καὶ τὰ θηρία κατσεικοῦν ἡ Λαίνα, ὁ λύκος,

Ὅπου οἱ πρῶτοι νόες!

Ποῦ εἶναι, Σπάρτη παλαιά! ποῦ εἰν ὁ Λεωνίδας,

Ὁ μέγας Ἀγησίλαος, ὁ ἄτρομος Βρασίδας,

Οἱ ἔφοροι, ὁ δῆμος,

Καὶ τῆς παλαίστρας αἱ φωναί, ὅπου γυμναὶ παρθένοι,
 Πλὴν κάθε μία μ' ἐνδυμα αἰδοῦς κεκαλυμμένη
 Ἐπάλευαν εὐσχήμως;...

Τί ἄκουσα; ποῖα φωνὴ ὡς γογγυσμὸς θαλάσσης
 Εἰς τῆς ἐρήμου μας νυχτὸς κυλλᾷται τὰς ἐκτάσεις!
 Τί φάντασμα μέγαλον
 Μὲ τέφραν εἰς τὴν κεφαλὴν, μὲ δρέπανον στὰς χεῖρας
 Στῆς Χαλκτοίκου Ἀθηνᾶς ὑψόνεται τὰς θύρας,
 Ὡς πυραμῖς κοκκαλῶν!..

Μ' ὠχρὸν Ἑλληνὸς πρόσωπον ὁ Δαίμων τῶν μνημείων
 Μὲ λέγει κλαίων· » Εἰς αὐτὴν τὴν γῆν τῶν ἐρειπίων
 » Δὲν δύναμαι νὰ μένω.
 » Τὰ μνήματα ἐγείρονται τῶν Ἀθηνῶν τῆς Σπάρτης.
 » Ἀναγεννᾶται ἡ Ἑλλὰς τοῦ αἵσχους μου ὁ μάρτυς
 » Δὲν δύναμαι νὰ γένω.

Κ' ἐρχόμενος πλησίον μου, καὶ σείων με μὲ κρίαν,
 Μὲ σκελετώδη δεξιὰν χι' ὡς μόλυβδον βαρεῖαν:
 » Ἴδὲ στήν Ἀργολίδα,

» Μὲ εἶπε, μὲ τί μυστικὴν καὶ ἀρχαίαν συνοδεῖαν
» Ὁ τῶν Ἑλλήνων Βασιλεὺς περὶ στήν παραλίαν»

Καὶ γύρισα καὶ εἶδα·

Καὶ εἶδα τὸν Ἀπόλλωνα ῥοδαστεφανωμένον,
Καὶ ἀπὸ τὰς ἐννέα τοῦ παρθένους κυκλωμένον,
Τὴν θάλασσαν νὰ πλέῃ·

Καὶ τοὺς δελφίνας εἴλκυον τὰ θελκτικά του μέλη,
Κ' ἡ θάλασσα γλυκύνετο, καὶ ἤρχιζεν ὡς μέλι
Γλυκὰ γλυκὰ νὰ ρέῃ·

Καὶ εἶδα τὰ ἐρείπια τῆς Σπάρτης νὰ κινῶνται,
Κ' ἐγγὺς μου Σπάρτιατισσαι σκιαὶ νὰ συμπλανῶνται
Καὶ νὰ συμψιθυρίζουν,
Παρόμοιαι μὲ χορυφὰς κυπρισσίνους μαύρας,
Ὅποταν χλονιζόμεναι ἀπὸ ζεφύρων αὖρας
κινῶνται καὶ συρίζουν.

Καὶ μία σκιὰ, στρατηγὸν τῆς Σπάρτης παριστῶσα,
Μεγάλῃ, λευχογένειος, κ' εἰς δόρυ ἀκουμβῶσα,
Καὶ μὲ λευκὸν χιτῶνα,

Εἰς πέτρᾳν τάφου κάθησε μὲ πάχνην παρομοίᾳ,
 Ὅπότεν αὐτὴ καθηται, πυκνόλευκη, βαρεῖα
 ἑπάνω στὴν χιόνα.

Καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ὅθωνα. » Μ' ἐμὲ σὲ χαιρετῶσι
 » Διῶνες τεσσαράκοντα, καὶ ὅσαι σκιαὶ ζῶσι
 » Στὸ βάθος τῶν μνημάτων
 » Ἀνύψωσες τὸν θρόνον σου ἐπὶ λαμπροῦ ἑδάφους,
 » Πλὴν ἐνθυμοῦ, ὅπου πατεῖς, ὅτι πατεῖς τοὺς τάφους
 » Ἑρώων ἀθανάτων.

» Ἔθνος κἀνὲν ἀποθανὸν στὴν γῆν δὲν ἀνεστήθη
 » Ἀπέθανε δὲ ἡ Ἑλλὰς καὶ πάλιν ἐγεννήθη.
 » Καὶ ποιηταὶ μεγάλοι
 » Καὶ ῥήτορες καὶ συγγραφεῖς, ὡς πρῶτον, θὰ φανῶσι,
 » Κι ὡς πρώτην οἱ λαοὶ τῆς γῆς θὰ τὴν χειροκροτῶσι,
 » Ὡς πρώτην εἰς τὰ κάλλη.

» Χαρὰ καὶ δόξα Ἑλληνεσι! Ἐγίνετ' ἔθνος πάλιν
 » Τὰ τέκνα σας γεννώμενα εἰς ἐποχὴν μεγάλην,
 » Ὅα γένουν καὶ μεγάλα.

» Ἐλευθερίας ἥλιος δὲ τὰ θερμαίνει βρέφη,
 » Καὶ βρέφη στῶνιμπτέρων τῶν τὰ στήθη δὲ τὰ τρέφῃ
 » Ἐλευθερίας γάλα.

» ὦ Ἕλληνες, ἐλεύθεροι καὶ ὄχι δοῦλοι πλέον,
 » Φαιδροὶ δ' ἀναγινώσκετε τοὺς στίχους τῶν Τυρταίων,
 » Τοὺς λόγους τῶν Πλατῶνων.
 » Δὲν δὲ λυπήσθε στὸ ἐξῆς, δὲν δὲ ἐρυθριᾶτε,
 » Τὴν γῆν σας ὅταν σκάπτοντες ἀγάλματ' ἀπαντᾶτε
 » Καὶ μνήματα προγόνων.

» Εὐφράσσετε τῶν παλαιῶν στὰς μάχας τὴν ἀνδρείαν.
 » Νὰ φθάσετε τοὺς παλαιούς καιροὺς καὶ εἰς τὴν παιδείαν
 » Εὐφέρετε στήν γῆν σας
 » Τοῦ Μιλτιάδου τοὺς καιροὺς καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους.
 » Τοὺς φωτισμένους φέρετε καιροὺς τοῦ Περικλέους
 » Στὴν ἀναγέννησίν σας.

» Ὡς πότε πάθῃ καὶ ἔριδες! ὡς μόνῃ ἀμιλλὰ σας
 » Εἰς τὸ ἐξῆς ἢ ἐθνικὴ ἄς γένη εὐκλεία σας,
 » Κί ὡς μόνους σας ἀγῶνας

» Τους ἔθνικοὺς σας ἔχετε, καθ' οὓς ἑλαίας κλάδος

» Ἐκάλει στὰ Ὀλύμπια τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος

» Τους παλαιοὺς αἰῶνας,

» Ἑλλάς! τὸ μέλλον σου λαμπρὸν τὸ πάλαι σπαραγμένη

» Διχονοοῦτα, κ' εἰς πολλὰ βασίλεια σχισμένη,

» Ἐστία ἦσαν φωτῶν!

» Τί θελεῖς πράξει σύμφωνος, καὶ ὑπὸ βασιλεῶ

» Βαδίζουσα μὲ βήματα σοφὰ, γιγαντιαία,

» Στὸ κλέος σου τὸ πρῶτον;

(1) Ἡ Ἀφροδίτη ἡ τῶν Μεδίκων καλουμένη, ἔργον τοῦ Πραξιτέλους σώζεται εἰς Φλωρεντίαν τῆς Ἑτρουρίας.

(2) Ὁ Ἀπόλλων ὁ τοῦ Βελβεδερίου καλούμενος σώζεται εἰς Βιενναν· ἡ ἀρρένωτος ὠραιότης αὐτοῦ, καθὼς τὸ παρθενικὸν κάλλος τῆς Ἀφροδίτης, δύναται νὰ δώσωσιν ιδέαν τῆς ἀμιμήτου ἐντελείας περὶ τὴν ἀγαλματοποιίαν τῶν καλαίων, τὴν ὁποίαν οἱ Εὐρωπαῖοι ἀδύνατον εἶναι νὰ φθάσωσιν.

(3) Οἱ τέσσαρες οὗτοι χρυσόπτεροι ἵπποι, ἔργον ἐπίσης Ἑλληνικὸν διασώζονται ἐπὶ τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Μάρκου εἰς Βενετίαν· καὶ τὰ τρία ταῦτα ἀριστουργήματα μετεφέρθησαν εἰς τὰ Παρίσια παρὰ τοῦ Ναπολέοντος, ὅποτε τὴν Εὐρώπην ἐνίκη, καὶ ἀπεδόθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην παρὰ τῶν Γάλλων, ὅτε ὁ γίγας των κατεστράφη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας